ALIQUOT RECENTIORES
PONTIFICIÆ
CONSTITUTIONES
AD MORALEM
THEOLOGIAM
SPECTANTES.

IN RECENTIORES ALIQUOT

PONTIFICIAS CONSTITUTIONES,

AD MORALEM THEOLOGIAM

SPECTANTES

INDEX.

Conſtitutio Benedicti Papæ XIII. qua Litteræ Apoſtolicæ Gregorii Papæ XIV. circa Eccleſiaſticam immunitatem Laicorum inquiſitorum confirmantur, & ampliantur. pagina 1

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. contra Clericos ſæcularibus negotiis ſe immiſcentes. pag. 3

Decretum juſſu Benedicti Papæ XIV. editum circa celebrationem Miſſarum in Oratoriis privatis die 7 Januarii 1741. pag. 5

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. circa jejunium. pag. 5

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. qua ſuperior Conſtitutio circa jejunium declaratur. pag. 6

Epiſtola Encyclica Benedicti Papæ XIV. qua duæ ſuperiores conſtitutiones circa jejunium declarantur. pag. 7

SS. D. N. Benedicti Papæ XIV. confirmatio, & ampliatio Conſtitutionis Gregorii Papæ XV. contra Sacerdotes eorum pœnitentes ad turpia ſolicitantes. pagina 8

Declaratio ſuperioris conſtitutionis incipientis: Sacramentum Pœnitentiæ *anno 1741. edita.* pag. 10

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. qua ceſſiones commodi exigendi fructus beneficiorum prohibentur. pag. 11

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. qua præſcribuntur ſervanda in judiciis ſuper Matrimoniorum validitate, vel nullitate. pag. 12

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. circa occultorum Matrimoniorum contractionem. pag. 14

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. ſuper clauſura Monaſteriorum Regularium quorumcumque. pagina 16

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. ſuper clauſura Monialium. pagina 18

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. de Doctrina Chriſtiana, præſertim pueris tradenda. pag. 19

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. de Parochorum electione. pag. 21

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. de Miſſa a Parochis applicanda pro populo; deque reverenti Divini Officii in Choris recitatione. pagina 25

Epiſtola Encyclica Benedicti Papæ XIV. qua nonnulla circa uſuram declarantur. pag. 28

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. de Epiſcoporum reſidentia. pag. 30

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. contra quamdam pravam praxim in adminiſtratione Sacramenti Pœnitentiæ. pag. 34

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. de Regularibus ab Epiſcopo Diœceſano ordinandis. pag. 36

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. qua ampliatur Epiſcopis facultas impertiendi benedictionem fidelibus, in articulo mortis conſtitutis, etiam per ab ipſis ſubdelegatos. pagina 39

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. qua certus ordo præſcribitur pro cauſis ſuper nullitate profeſſionis Regularis diſcutiendis, & definiendis. pag. 42

Conſtitutio Benedicti Papæ XIV. ſuper deſignatione Confeſſariorum extraordinariorum pro Monialibus. pag. 48

SS.D.N.

SS. D. N.

BENEDICTI PAPÆ XIII. CONSTITUTIO

Qua Litteræ Apoſtolicæ Gregorii XIV. excipientes quædam delicta circa Eccleſiaſticam Immunitatem Laicorum inquiſitorum, nonnulla inſuper opportune præſcribendo, confirmantur, & ampliantur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

EX quo, Divina diſponente clementia, ad ſupremum univerſi Chriſtiani populi regimen aſſumpti ſuimus, conſiderantes debitum, quo obſtringebamur, Eccleſiarum, Sacrorumque Locorum Immunitatem ſartam tectam, inviolatam ubique cuſtodiendi inter graviores ſuſcepti Apoſtolici Miniſterii curas merito recenſeri: diu, multumque rationes, ac media Nobiſcum expendere non omiſimus, quibus ipſa immunitas in priſtinam venerationis, & reverentiæ locum reſtitui poſſet, ac in omnibus Orbis Catholici regionibus ita obſervaretur, quemadmodum priſca illa Majorum Noſtrorum diſciplina, & vetus Canonicarum Sanctionum norma præſcripſit. Dum hæc ſollicito animo revulveremus, in oculos primum incurrit celebris illa Conſtitutio a fel. rec. Gregorio Papa XIV. Prædeceſſore noſtro edita, quæ incipit *Cum alias*, qua quidem Conſtitutione idem Gregorius Prædeceſſor pro Paſtorali zelo ſuo hunc ipſum in ſcopum intendens facultates, & indulta a quibuſdam Romanis Pontificibus, ac præſertim a S. Pio V. & Sixto etiam V. Prædeceſſoribus itidem noſtris, tunc ſuis, conceſſa aliquibus Principibus, eorumque Officialibus, & Magiſtratibus extrahendi, ac abducendi ab Eccleſiis, aliiſque locis immunibus certorum criminum reos, & delinquentes, reformavit, moderatuſque fuit, ſimul autem delictorum frequentiæ, unde publica tranquillitas maxime perturbatur, occurrere volens, ac impedire, quantum licebat, ne aliqua graviora a pravis hominibus patrarentur ſub certa impunitatis ſpe, quam ex confugio ad loca immunia ſibi parabant, nonnulla expreſſit, & explicavit crimina, & caſus, in quibus laicos delinquentes Eccleſiaſtica immunitate nequaquam gaudere voluit, & decrevit; ac inſuper Judices conſtituit, qui in occurrentibus caſibus, an delictum eſſet necne in eadem Gregoriana Conſtitutione exceptum, cognoſcere, & declarare deberent; certamque demum formam in extractione prædictorum delinquentium a locis immunibus obſervandam ſtabilivit, & inviolabiliter ab omnibus perpetuo obſervari mandavit, quemadmodum in prædicta Conſtitutione Anno Incarnationis Dominicæ 1591. nono Kalend. Junii promulgata ulterius continetur.

Quoniam vero poſt editam hujuſmodi Conſtitutionem ob varias Doctorum eam interpretantium Sententias, & variam itidem Curiarum Eccleſiaſticarum in illius executione praxim multiplices contentiones ſuper vero, rectoque ejus ſenſu inter Eccleſiaſtica, & Sæcularia Tribunalia exortæ fuerunt; quamplures Romani Pontifices, ac præſertim piæ mem. Clemens IX. Clemens X. & Clemens XI. Prædeceſſores ſimiliter noſtri de præfatis contentionibus dilucida caſuum exceptorum explicatione ſubmovendis non ſemel, ſicut accepimus, deliberarunt, faciliorem que inſuper eos probandi, & declarandi methodum, ut ejuſdem Gregorii Prædeceſſoris mens plenius executioni demandaretur, Curiis Eccleſiaſticis præſcribere cogitabant; ſed ab aliis diſtracti curis, ac interim morte præventi, deſtinata perficere nequiverunt. Hinc igitur eſt, quod nos omnino expedire arbitrantes, ut ejuſmodi controverſiis finis aliquando imponatur, eorumdemque Prædeceſſorum pio, atque ſalubri propoſito inhærentes, Motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione noſtri, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, hac noſtra perpetuo valitura Conſtitutione, in primis providam memorati Gregorii Prædeceſſoris Conſtitutionem cum omnibus, & ſingulis in ea contentis, atque diſpoſitis ampliſſime confirmamus, approbamus, & innovamus, & quatenus opus ſit, criminum in illa exceptorum reis, & delinquentibus immunitatem Eccleſiaſticam ſuffragari nequaquam debere iterum, ac de novo decernimus, & declaramus. Præterea non abſque gravi animi noſtri dolore animadvertentes ob auctam, atque in dies invaleſcentem perverſorum hominum malitiam ſæpe, ac ſæpius nonnulla alia gravia crimina perpetrari, quæ non minus, quam illa in Gregoriana Conſtitutione, ut præfertur, excepta, publicam quietem perturbant, proinde ad delinquentium audaciam, ac ejuſmodi delictorum frequentiam, quantum fieri poterit, coercendam, pro Apoſtolici muneris Noſtri debito, ea, quæ inferius explicabuntur, ſtatuenda cenſuimus.

Cum itaque prædicta Gregoriana Conſtitutione cautum ſit, ut publicis latronibus, viarumque graſſatoribus, qui itinera frequentata, vel publicas ſtratas obſident, aut viatores ex inſidiis aggrediuntur, immunitas Eccleſiaſtica minime ſuffragetur; non levis autem inter Doctores emerſit controverſia, an quis ex unico actu publicus latro, & graſſator dici poſſit, vel plures ad id actus requirantur: Nos ejuſmodi controverſiam dire-

mere intendentes, unicam tantum graſſationem in via publica, aut vicinali admiſſam ſufficere ad hoc, ut quis publicus latro, & graſſator dici valeat, dummodo tamen graſſati mors aut membrorum mutilatio ſecuta fuerit, tenore præſentium definimus, & declaramus.

Inſuper ab Eccleſiaſticæ Immunitatis beneficio excludimus, atque repellimus, & pro excluſis, atque repulſis haberi volumus, nedum eos qui homicidia, aut mutilationes membrorum in Eccleſiis, earumve Cœmeteriis committere audent, quemadmodum in Gregoriana Conſtitutione ſancitum eſt: verum etiam eos, qui ſtantes in Eccleſia, vel Cœmeterio, interficiunt ſtantes extra Eccleſiam, vel Cœmeterium, aut ipſis membrum mutilant: necnon eos, qui ſtantes extra Eccleſiam, aut Cœmeterium, occidunt ſtantes intra Eccleſiam vel Cœmeterium, aut iis membrum mutilant: ac eos tandem, qui confugientibus vim inferunt, atque ipſos ab Eccleſia, aliove loco immuni violenter extrahunt, & abducunt: Declarantes in quatuor præmiſſis caſibus ejuſmodi reos non illius tantum Eccleſiæ, quam violarunt, ſed cujuſcumque etiam alterius Eccleſiæ immunitate gaudere nequaquam poſſe, aut debere.

Ad hæc in crimine Aſſaſſinii non modo mandatarios, qui in ipſamet Gregoriana Conſtitutione aperte excipiuntur, ſed etiam mandantes, qui certum præmium, aut mercedem, ſive in pecunia, ſive in aliis rebus tradiderint, aut promiſerint, quamvis promiſſio nullum habuerit effectum, dummodo Aſſaſſinium re ipſa patratum fuerit, ab Eccleſiaſticæ immunitatis beneficio excludimus, ac pro excluſis perpetuo haberi volumus, & mandamus.

Excludimus pariter, repellimus, atque privamus ejuſdem immunitatis privilegio interficientes proximum ſuum animo præmeditato, ac deliberato: Falſificantes litteras Apoſtolicas: Miniſtros Montis Pietatis, vel alterius Publici Telonii, aut Banci pro depoſitis Principis, privatarumque perſonarum deſtinati, furtum, aut falſitatem in prædictis locis committentes, cujus ratione Arca pecuniaria ita minuatur, ut pœnæ ordinariæ locus ſit: Conflantes, adulterantes, vel tondentes quaſcumque monetas aureas, vel argenteas etiam Principum exterorum, quotieſcumque in loco, aut Provincia, ubi crimen admittitur, liberum habeant uſum, & commercium, vel ipſas monetas conflatas, adulteratas, aut detonſas ſcienter ita expendere, & erugare præſumentes, ut fraudis conſcii, atque participes cenſeri poſſint: Illos demum, qui ſub nomine Curiæ ſeſe introducunt in alias domos animo ibidem perpetrandi rapinas, eaſque re ipſa committunt cum homicidio, aut mutilatione membrorum alicujus ex domeſticis earumdem ædium vel etiam extranei; quem ibi forte reperiri contigerit, dummodo homicidium, vel membrorum mutilatio ſequatur.

Ceterum cum diuturna experientia compertum fuerit Curias Eccleſiaſticas in caſibus qui hactenus evenerunt, difficulter probare, & conſequenter declarare potuiſſe delictum, pro quo quis ad Eccleſiam confugerat, fuiſſe comprehenſum in numero exceptorum propter variam earumdem Curiarum praxim, & varias pariter opiniones Doctorum, qui antedicti Gregorii Prædeceſſoris mentem quoad normam ab ipſo præſcriptam, recipiendi probationes, & procedendi ad declarationem criminum exceptorum interpretari voluerunt: Statuimus, præcipimus, & mandamus nullam in hoc de cetero haberi rationem cujuſcumque interpretationis ejuſdem Gregorianæ Conſtitutionis, quæ a quocumque Doctore prodierit, neque praxis a quibuslibet Curiis, aut Tribunalibus invectæ, imo nec quarumcumque declarationum, quæ ab hujus Almæ Urbis noſtræ Tribunalibus, ſive etiam a Congregatione Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium immunitati Eccleſiaſticæ præpoſitorum emanaverint, quatenus præſenti noſtræ Conſtitutioni adverſentur; ſed in occurrentibus caſibus normam hic a Nobis præſcribendam inviolabiliter ab omnibus obſervari volumus, & ſancimus.

Quotieſcumque igitur Curia Eccleſiaſtica a Curia Sæculari fuerit requiſita, ut laicum aliquem delinquentem e loco immuni extrahi, ac illi conſignari faciat, eaque ſuper delicti excepti qualitate, ac perſonæ reiterate ſubminiſtrata, vel acquiſita ſint indicia, quæ ad capturam decernendam ſufficere videantur; tunc Curia Eccleſiaſtica ad ejuſdem delinquentis extractionem ab Eccleſia, aliiſve locis immunibus, ope, ac medio ſuorum executorum, implorato etiam quatenus opus ſit brachii ſæcularis auxilio, & cum interventu Perſonæ Eccleſiaſticæ ab Epiſcopo deputandæ, procedere teneatur, extractumque ad ſuos carceres aſportari, ac ibi ſub tuta cuſtodia detineri curet, & faciat. Ubi vero ex proceſſu informativo deſuper conficiendo conſtet de crimine excepto, ac inſuper adverſus eumdem extractum talia reſultent indicia, ut crimen ab eo fuiſſe patratum moraliter credi poſſit (quæ quidem indicia juxta regulas Juris vocantur ultra torturam) eo tandem caſu præfatum extractum Miniſtris, & Officialibus Curiæ Sæcularis tradere, & conſignare poſſit, ac debeat, exacta tamen, receptaque prius ab ipſis obligatione in forma Juris valida reſtituendi extractum Eccleſiæ ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ Nobis, ac pro tempore exiſtenti Romano Pontifici reſervatæ, quatenus idem extractus indicia contra ipſum acquiſita in ſuis defenſionibus purget, ac diluat. Quod ſi ea minime purgaverit, & vere delinquens repertus fuerit, Curiæ Sæculari in ipſum tali caſu, ut juris eſſe cenſuerit agere, atque procedere liceat.

Præterea conſiderantes ſæpe dictum Gregorium Prædeceſſorem in ſua Conſtitutione optimo quidem jure ſanxiſſe, ut ſoli Epiſcopi, & non alii Epiſcopo inferiores, etiamſi locorum Ordinarii ſint, aut nullius Diœceſis, aut Conſervatores a Sede Apoſtolica ſpecialiter, vel generaliter deputati cognoſcere, & declarare valeant, an delicta, pro quibus inquiſiti ad loca immunia confugerunt, & in eis ſe receperunt, ſint, necne de genere, ac numero exceptorum: Nos providam ejuſmodi diſpoſitionem approbantes, & confirmantes, eique inhærentes, motu, ſcientia, ac poteſtatis plenitudine ſimilibus tenore præſentium quibuſcumque Magiſtratibus, Officialibus, & Miniſtris Sæcularibus, necnon quibuſvis aliis perſonis cujuſcumque gradus, & conditionis exiſtant, etiamſi Imperiali, Regia, Ducali, aut alia quavis mundana dignitate, aut auctoritate præfulgeant, diſtricte interdicimus, ac inhibemus, ne hujuſmodi cauſis, vel conficiendo proceſſus, vel inquiſitos extrahendo a locis immunibus, vel declarando crimina ab eis admiſſa eſſe de exceptis in Gregoriana, aut in præſenti noſtra Conſtitutione, ullo pacto ſe ſe ingerant aut immiſceant. Quod ſi ſecus quidquam attentare præſumpſerint, ex nunc omnia in contrarium præmiſſorum gerenda irrita, & inania, nulliuſque roboris, vel momenti perpetuo fore, ipſoſque Attentantes in Cenſuras, & alias pœnas a Sacris Canonibus, & Conſtitutionibus Apoſtolicis adverſus eos, qui juriſdictionem Eccleſiaſticam quoquo modo lædunt, ac violant, inflictas, incurrere decernimus, & declaramus: volentes, intendentes, ac expreſſe mandantes, quod omnimoda cognitio, atque judicium de criminibus in Gregoriana Conſtitutione exceptis, & a Nobis ſuperius explicatis, tum etiam de aliis, quæ in præſenti noſtra Conſtitutione adjicienda, & ſimiliter excipienda duximus, quemadmodum, ut præfertur, adjecimus, & excepimus, ad Epiſcopos tantum privative, quoad omnes alios, perpetuo ſpectet, atque ſpectare debeat; & donec ipſi in occurrentibus caſibus declaraverint delictum eſſe de exceptis, & cetera omnia a nobis ſuperius conſtituta adimpleverint, inquiſitos Eccleſiæ, vel alterius loci ſacri, ad quem confugerunt, immunitate gaudere tuto debere, ac in ea conſervandos, & manutenendos eſſe ſtatuimus, præcipimus, & mandamus.

Univerſos demum, & ſingulos Venerabiles Fratres Noſtros Patriarchas, Primates, Archiepiſcopos, & Epiſcopos, quos hujus Noſtræ Conſtitutionis Executores deputamus, in viſceribus Domini Noſtri Jeſu Chriſti hortamur, & paterna charitate admonemus, ut quanti momenti ſit hoc negotium, ſerio cogitantes, in occurrentibus caſibus qualitatem teſtium, & probationum pondus ſummo ſtudio, ac vigilantia ſcrutentur, omnemque fraudem, & dolum procul arceri ſatagant, quin etiam Sacerdotali pectore, quotieſcumque opus fuerit, iis omnibus obſiſtant, qui ejuſdem præſentis Conſtitutionis executionem, ac obſervantiam quomodocumque temerario auſu impedire præſumerent. In reliquis porro caſibus tam in hac noſtra, quam in Gregoriana Conſtitutione non exceptis memores quam acriter ſemper, & qua eximia, ac prorſus ſingulari animi fortitudine majores noſtri pro Eccleſiaſtica libertate, ac immunitate pugnaverint, nihil de illa imminui permittant, neque ſacris juribus labem ullam irrogari patiantur, ſed ea pari ſane zelo, atque conſtantia tueri curent ab omni tamen tumultu, ac perturbatione caventes, ne jactantiæ cauſa potius, quam miſerationis, & juſtitiæ titulo Eccleſiaſtica privilegia aſſerere velle videantur.

Decernentes eaſdem præſentes litteras, & in eis contenta

tenta

tenta quæcumque ſemper valida, firma, & efficacia exiſtere, ac fore, ſuoſque integros, atque plenarios effectus ubique ſortiri, & obtinere, ac ab omnibus, & ſingulis ad quos ſpectat, & pro tempore ſpectabit quomodolibet in futurum inviolabiliter, & inconcuſſe obſervari; Sicque, & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de latere Legatos, & Apoſtolicæ Sedis Nuncios, alioſve quoslibet quavis præeminentia, & poteſtate fungentes, ac functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, ac auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane ſi quid ſecus ſuper his, a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obſtantibus quibuſcumque Cancellariæ Noſtræ Apoſtolicæ Regulis, necnon quorumcumque Prædeceſſorum noſtrorum litteris Apoſtolicis, Privilegiis, Indultis, & facultatibus quibuſvis perſonis, etiam ſpeciali mentione dignis, & quavis quantumcumque ſublimi dignitate, & auctoritate fulgentibus, & ex quibuſvis etiam gravibus, ac urgentiſſimis cauſis, ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, & cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, ac irritantibus, & aliis Decretis etiam motu, ſcientià, & poteſtatis plenitudine ſimilibus, etiam conſiſtorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, confirmatis, & immutatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro ſufficienti illorum derogatione de illis, eorumque ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio facienda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, illorum omnium, & ſingulorum tenores, formas, & occaſiones, ac alia etiam ſpeciali expreſſione digna præſentibus pro plene, ſufficienter expreſſis, inſertis, ac ſervatis reſpective habentes, hac vice dumtaxat, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum ſpecialiter, & expreſſe derogamus, ac derogatum eſſe volumus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Ut autem præſentes Litteræ ad omnium notitiam facilius deveniant, & nemo illarum ignorantiam allegare valeat, volumus, illas, ſeu earum exempla ad Valvas Eccleſiæ Lateranenſis, & Baſilicæ Principis Apoſtolorum, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris eſt, affigi, & publicari; ſicque publicatas, & affixas omnes, & ſingulos, quos illæ concernunt, perinde arctare, & afficere, ac ſi unicuique eorum nominatim, & perſonaliter intimatæ fuiſſent, utque ipſarum præſentium litterarum tranſumptis, ſeu exemplis etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo alicujus Perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique adhibeatur, quæ ipſis præſentibus adhiberetur ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtræ voluntatis, ſanctionis, declarationis, confirmationis, præcepti, decreti, mandati, prohibitionis, & derogationis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud S. Petrum anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo vigeſimo quinto ſexto Idus Junii Pontificatus Noſtri anno ſecundo.

P. M. Card. Prodat. *F. Card. Oliverius.*

Viſa de Curia I. C. Archiepiſcopus Amaſenus.

Loco ✠ Plumbi L. Martinettus.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini milleſimo ſeptingenteſimo, vigeſimo quinto, Indictione tertia, die vero 15. menſis Junii, Pontificatus autem SS. in Chriſto Patris, & D. N. D. BENEDICTI Divina Providentia Papæ XIII. Anno ſecundo, ſupradictæ Litteræ Apoſtolicæ affixæ, & publicatæ fuerunt ad valvas Baſilicarum Lateranenſis, Principis Apoſtolorum, & Sanctæ Mariæ Majoris de Urbe, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis ſolitis, & conſuetis per me Franciſcum Baldum Apoſtol. Curſ.

Antonius Pelliccia Mag. Curſ.

SS. D. N.
BENEDICTI PAPÆ XIV.
CONSTITUTIO
Contra Clericos Sæcularibus Negotiis ſe immiſcentes.

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
Ad perpetuam rei memoriam.

Apoſtolicæ ſervitutis commiſſum Nobis divinitus officium aſſidue vigilare Nos admonet, ut ex prava hominum cupiditate ſuborientia mala, quantum in nobis eſt, provida ſollicitudine coercentes, Dominici Ovilis gregem, ſuperna opitulante gratia ad æternam patriam dirigamus. Sed præcipua cura conſtringit de iis, qui Eccleſiaſtico ordini adſcripti, & ad ſanctioris vitæ genus electi aliis in via ſalutis ſanctitatum ſuorum claritate prælucere debent. Vehementer enim timidi, ac ſolliciti ſumus, ne ceteros Chriſtifideles, quos pro gradus ſui Sanctitate verbis, & exemplo ædificare debent, morum ſuorum pravitate a cœleſtium rerum amore ad terrena deſideria avertant.

Cum itaque, ut non ſine gravi animi noſtri mœrore accepimus, veſana humanarum rerum cupiditas ita nonnullorum Clericorum invaſerit animos, ut illicitam Eccleſiaſticis negotiationem ad evitandas pœnas adverſus illam exercentes a Sacris Canonibus, & Apoſtolicis Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum Conſtitutionibus ſancitas ſub alicui nominis velamine, Dei timore, Eccleſiaſtici nominis decore, & æterno ſuarum animarum periculo poſthabitis, temere, nulliterque exercere non dubitent; & quod palam temporalium pœnarum metu aggredi non audent, quæſitis deinde coloribus, & variis inanium rationum prætextibus clam efficere non timeant, quaſi vel ei oculos, qui & illuminabit abſcondita tenebrarum, & manifeſtabit conſilia cordium, latere, vel Supremi Judicis, qui non fallitur, examen effugere poſſint: nos attendentes quod Clericus, qui tantopere mundanis divitiis parandis inhiat, cæleſtia deſpicere, & pro nihilo putare convincitur, & quod Clericus negotiator ex inope dives, & ex ignobili glorioſus tanquam peſtis, ut B. Hieronymus docet, fugiendus eſt, ad exitioſam hujuſmodi labem ab Eccleſiaſtico Cœtu eliminandam, & ut Sancto Eccleſiæ Dei famulatui addicti ab omni turpis lucri cupiditate abhorrentes ſtudeant bene agere, & divites fieri in bonis operibus, theſaurizantes ſibi fundamentum bonum in futurum; omnes, & ſingulas Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum prædictorum Conſtitutiones, illarumque quamlibet contra quoſcumque Clericos illicitos negotiatores deſuper, quomodolibet reſpective cum omnibus, & ſingulis pœnis contra eoſdem Clericos illicite negotiantes editas, quas Conſtitutiones hujuſmodi ac earum quamlibet præſentibus de verbo ad verbum nihilo penitus omiſſo pro inſertis haberi volumus, motu proprio, & ex certa ſcientia, meraque deliberatione, ac de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine noſtris innovamus, confirmamus, & approbamus, eiſque, &

earum cuiſibet novum Apoſtolicæ firmitatis, & inviolabilis obſervantiæ robur adjicimus, illaſque ſic innovatas confirmatas, & approbatas cum omnibus, & ſingulis pœnis in eis, & earum qualibet adverſus Clericos illicitos negotiatores hujuſmodi contentis ad Clericos illicite ſub alieno laici nomine quomodolibet negotiantes, perinde ac ſi per ſe ipſos, ac proprio eorum nomine negotia ipſa illicita exercerent, omneſque, & ſingulæ Conſtitutiones, earumque quælibet adverſus eos deſuper editæ fuiſſent, & in eis, & earum qualibet expreſſi, & denominati reperirentur, motu, & poteſtatis plenitudine præfatis perpetuo extendimus, & ampliamus; illorumque omnia, & ſingula bona ſic ab eis alieno nomine illicite acquiſita ſub inevitabili ſpolii pœna ad formam Conſtitutionis fel. recordat. Pii Papæ IV. ſimiliter Prædeceſſoris Noſtri, quæ incipit *Decens eſſe*, ſubjicimus, & ſubjecta eſſe volumus, & declaramus.

Inſuper ut in ſortem Domini vocati depoſitis quocumque mundanarum curarum onere, & humanarum cupiditatum impedimentis, Chriſtum Dominum, qui propter nos egenus factus eſt, cum eſſet dives, ut illius inopia nos divites eſſemus, per calcatas mundi opes liberius, & expeditius ſequantur memores ſalutaris illius B. Apoſtoli moniti qui clamat, & dicit: nemo militans Deo implicat ſe negotiis ſæcularibus, ut ei placeat, cui ſe probavit, per eaſdem noſtras præſentes perpetuo valituras motu, & poteſtatis plenitudine præfatis decernimus, ac pariter declaramus, quod ſi aliquod negotium Eccleſiaſticis illicitum perſonis, licet ab eis minime inſtitutum, ſed a laica perſona inchoatum, & ad eoſdem Clericos ſive hæreditario jure, aut quocumque alio titulo, ſive ſingulariter, ſive communiter, ſive ſeparatim, ſive conjunctim cum aliis bonis, & aliis cohæredibus, aut ſocios proſequuti ſiot, illud ſtatim dimittere teneantur; Si vero negotium hujuſmodi ſine ipſius Clerici temporali detrimento ſtatim dimitti nequeat, tunc ſi intra Italiam, Inſulaſque adjacentes exiſtat Clericus, a Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium Decretorum Concilii Tridentini Interpretum Congregatione, ſi vero extra Italiam ab eadem Congregatione, vel ab Ordinario loci licentiam illud ad aliquod tempus retinendi; proviſo interim, quod negotium hujuſmodi a laico adminiſtretur, impetrare teneatur, dictaque Congregatio, aut Ordinarius loci, perpenſis ſingulorum caſuum circumſtantiis, licentiam impertiatur, temporiſque in eo ad idem negotium dimittendum præſcribat; & ſi Clericus negotium præfatum, licet a laico, ut præfertur, inſtitutum abſque licentia hujuſmodi gratis ſemper ſibi impertienda, aut illud ultra tempus ſibi permiſſum retinuerit, vel etiam intra tempus prædictum negotium per ſe ipſum adminiſtraverit, pro negotiatore illicito haberi, illumque omnibus, & ſingulis etiam ſpolii pœnis præfatis ſubjectum eſſe motu, & poteſtatis plenitudine dictis perpetuo volumus, & definimus.

Ac demum eo, quod fel. rec. Prædeceſſor Noſter Pius Papa IV. per ſuas litteras, quarum initium eſt: *Romanus Pontifex*, declaravit præfata Conſtitutione ſuper ſpoliis Clericorum ob illicitam negotiationem a ſe edita Prælatos, Officiales, ac alios Sæculares, & cujuſvis Ordinis Regulares Clericos, alioſque cujuſcumque ſtatus, gradus, ordinis, conditionis, & præeminentiæ in Urbe, & Curia, ejuſque diſtrictu decedentes, teſtandi tamen, codicillandi, & aliis de bonis ſuis quibuſcumque quomodolibet diſponendi, vel ad ipſorum proximiores, decedentibus illis ab inteſtato, tranſmittendi facultatem ex ſpeciali Sedis Apoſtolicæ Indulto, vel ſuorum Officiorum privilegio, vel alio quovis titulo obtinentes nullatenus comprehendi; & quod Paulus Papa V. pariter Prædeceſſor Noſter per ſuas litteras, quæ incipiunt: *In eminenti*, Clericos Cives, & Curiales ſive Incolas hujus noſtræ Almæ Urbis, tunc ſuæ, exemit a ſpolio, quoad bona in eadem Urbe, ejuſque diſtrictu intra decem milliaria conſiſtentia, etiam ex reditibus Eccleſiaſticis per eos acquiſita, unde dubitari contigit, an ſuffragetur quoque ad evitandum ſpolium Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ competens pro bonis ex illicita negotiatione provenientibus: nos Conſtitutiones Pii, & Pauli Prædeceſſorum noſtrorum præfatas, quoad bona ex illicita negotiatione hujuſmodi a Civibus, & Curialibus, ſive Incolis Clericis cujuſcumque Ordinis, ac Dignitatis quibuſcumque indultis, ac privilegiis munitis comparata, & in Urbe, ejuſque diſtrictu præfatis, & ubicumque exiſtentia minime ad præmiſſorum effectum ſuffragari, ſed illa ſic provenientia Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ vero jure ſpolii deberi, perinde ac ſi Conſtitutiones Pii, & Pauli Prædeceſſorum hujuſmodi ad præmiſſorum omnium, & ſingulorum effectum impediendum minime emanatæ fuiſſent, motu ſimili pariter declaramus, & ſtatuimus, dictaſque Pii, & Pauli Prædeceſſorum Conſtitutiones quoad præmiſſorum effectum ſortiendum plenarie abrogamus, & abolemus.

Decernentes ſic in præmiſſis omnibus, & ſingulis per quoſcumque judices, & commiſſarios quavis auctoritate fungentes ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate, & auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Quocirca Venerabili Fratri noſtro Annibali S. R. E. Cardinali Epiſcopo Sabinen. Albani nuncupato Camerario noſtro, & ejus in Camerariatus Officio Succeſſoribus, per Apoſtolica ſcripta mandamus quatenus ſpolia ipſa ex bonis ex illicita negotiatione provenientia, uti vere ſpolia prout alia ipſius Cameræ jura exigi, & recuperari, ac præſentes noſtras litteras inviolabiliter obſervari faciat, nec permittat cameram ipſam, vel pro ea agentes deſuper modo aliquo moleſtari, perturbari, ac inquietari, contra ductores quoſlibet & rebelles per cenſuras, & pœnas ipſas etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, ſi opus fuerit, auxilio brachii ſæcularis. Non obſtantibus prædictis Pii, & Pauli prædeceſſorum, aliiſque Apoſtolicis, ac in Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, ac quibuſvis facultatibus teſtandi, aliiſque privilegiis, indultis, & litteris Apoſtolicis quibuſvis conceſſis, approbatis, & innovatis, etiam ſi de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, & expreſſa mentio facienda eſſet, illorum tenores pro ſufficienter expreſſis habentes, illis in reliquis in ſuo robore permanentibus, ceteris contrariis quibuſcumque; etiam ſi aliquibus communiter, vel diviſim ab Apoſtolica ſit Sede indultum, quod interdici, ſuſpendi, vel excommunicari non poſſint, per litteras Apoſtolicas non facientes plenam, & expreſſam de indulto hujuſmodi mentionem; & quia difficile foret præſentes noſtras litteras ad ſingula quæque loca deferri, volumus, & declaramus, quod earum tranſumptis etiam impreſſis manu notarii publici ſubſcriptis, & alicujus Prælati ſigillo munitis eadem prorſus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Noſtri Decreti, approbationis, confirmationis, innovationis, declarationis, ſtatuti, ordinationis, conceſſionis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem. Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo Kalendas Martii Pontificatus noſtri, anno primo.

D. Card. Paſſioneus.

X. Sub Datarius

Viſa de Curia.
N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi . J. B. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Noſtri JESU CHRISTI milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo, Indictione quarta, die vero octava Martii, Pontificatus Sanctiſſimi in Chriſto Patris, & Domini Noſtri Domini BENEDICTI Divina Providentia Papæ XIV. anno primo, ſupradictæ Conſtitutiones affixæ, & publicatæ fuerunt ad valvas Baſilicæ Principis Apoſtolorum, Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæ generalis in Monte Citatorio, in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Joſephum Maſſimiliani Apoſt. Curſ.

Antonius Pelliccia Mag. Curſ.

IX. DECRETUM
JUSSU SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
BENEDICTI XIV.
EDITUM

Circa celebrationem Miſſæ in Oratoriis privatis.

Die ſeptima Januarii MDCCXLI.

CUm duo nobiles conjuges Diœceſis Marſicen. obtinuiſſent a Sede Apoſtolica Indultum pro Celebratione Miſſæ in privato ſuæ Domus Oratorio ſic conceptum: Dilecte fili, & dilecta in Chriſto filia Salutem, & Apoſtolicam Benedictionem, Spirituali conſolationi veſtræ, quantum cum Domino poſſumus, benigne conſulere, voſque ſpiritualibus favoribus, & gratiis proſequi volentes, & veſtrum ſingulares perſonas a quibus excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus, quomodolibet innodatæ exiſtunt ad effectum præſentium dumtaxat conſequen. harum ſerie abſolventes, & abſolutas fore cenſentes ſupplicationibus veſtro nomine Nobis ſuper hoc humiliter porrectis inclinati, vobis, qui (ut aſſeritis) locorum Gallichii, & Meſſanelli Marſicen. ſeu alterius Diœceſis juriſdictionem temporalem in illis, ſeu eorum altero exercen. Baro, & Baroniſſa reſpective exiſtitis, ut in privatis Domorum Veſtræ habitationis in Civitate, & Diœceſi Marſicen. exiſten. Oratoriis ad hoc decenter muro extructis, & ornatis, ſeu extruendis, & ornandis, ab omnibus domeſticis uſibus liberis per Ordinarium loci prius viſitandis, & approbandis, ac de ipſius Ordinarii licentia ejus arbitrio duratura, unam Miſſam pro unoquoque die, dummodo in eiſdem Domibus celebrandi licentia, quæ adhuc duret, alteri conceſſa non fuerit, per quemcumque Sacerdotem ab eodem approbatum ſæcularem, ſeu de ſuperiorum ſuorum licentia Regularem, ſine tamen quorumcumque jurium Parochialium præjudicio, ac Paſcharis Reſurrectionis, Pentecoſtes, & Nativitatis Domini Noſtri Jeſu Chriſti, aliiſque ſolemnioribus anni feſtis diebus exceptis, in veſtra, ac natorum, conſanguineorum, & affinium in eadem Domo vobiſcum inſimul habitan. familiæque, & quoad Oratoria Ruri exiſtentia, etiam in hoſpitum nobilium, veſtrorumque præſentia celebrari facere libere, & licite poſſitis, & valeatis, ac veſtrum quilibet poſſit, & valeat, auctoritate Apoſtolica tenore præſentium concedimus, & indulgemus: non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, ceteriſque contrariis quibuſcumque. Volumus autem, quod familiares ſervitiis veſtris tempore dictæ Miſſæ actu non neceſſarii ibidem Miſſæ hujuſmodi intereſſentes, ab obligatione audiendi Miſſam in Eccleſia diebus feſtis de præcepto minime liberi cenſeantur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 12. Februarii 1739.

Cumque exorta eſſet dubitatio, an ex vi hujuſmodi Indulti liceret Miſſam celebrari in privato Oratorio, etiam ſine præſentia alterutrius ex dictis conjugibus, in quos Indulti conceſſio directa erat, cui quidem dubitationi locum dedit opinio nonnullorum Doctorum pro affirmativa, & negativa reſpective ſententia inter ſe certantium, Sacra Congregatio Concilii, ad quam hujus quæſtionis reſolutio delata fuit die 3. Decembris 1740. cenſuit: Non licere: deinde vero Sanctiſſimus Dominus Noſter, reprobata contraria Doctorum ſententia, prædictam Sacræ Congregationis reſolutionem nedum approbavit, verum etiam præſenti Decreto publice evulgando voluit omnibus notum fieri, non poſſe vigore ſimilis Indulti celebrari Miſſam in privatis Oratoriis, quando eidem Miſſæ actu non interſit aliquis ex iis, quibus principaliter Indultum conceſſum eſt, Indultum vero principaliter conceſſum intelligi iis tantum, quibus Breve dirigitur nimirum perſonis illis, quæ a tergo ejuſdem Brevis proprio nomine nuncupantur, adeo ut ſine præſentia alicujus ex dictis perſonis minime liceat Miſſæ Sacrificium peragi, etiamſi præſens ſit aliquis ſive ex filiis, ſive ex conſanguineis, ſive ex affinibus ſive ex familiaribus, ſive demum ex hoſpitibus nobilibus in eodem brevi memoratis, quippe quibus nil aliud per ejuſmodi Brevia conceditur, quam quod unuſquiſque eorum (dummodo, quod attinet ad familiares juxta clauſulam in iiſdem Brevibus inſertam, non ſit ex illis actu non neceſſariis) aſſiſtens Miſſæ, quæ celebratur in Oratorio privato in præſentia alicujus ex perſonis a tergo brevis proprio nomine nuncupatis, ſatisfaciat obligationi audiendi Miſſam diebus feſtis de præcepto. Sublata igitur, & proſcriptâ quacumque minus germana interpretatione ejuſmodi brevium, & indultorum in contrarium hactenus facta SANCTITAS SUA ita declaravit, & ſervari omnino mandavit, diſtricte præcipiens, ut omnes Epiſcopi, aliique locorum Ordinarii, etiam tanquam a Sede Apoſtolica delegati executioni, & obſervantiæ hujus Decreti diligenter incumbant per Canonicas pœnas contra inobedientes eorum arbitrio conſtituendas.

A. Card. Gentili Præfectus.

C. A. Archiepiſcopus Philippen. Secret.

IV.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis univerſis gratiam, & communionem Sedis Apoſtolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres Salutem, & Apoſtolicam benedictionem.

NOn ambigimus, Venerabiles fratres, quin univerſis Catholicæ Religionis cultoribus notum ſit, a tota per Chriſtianum Orbem Eccleſia inter præcipua orthodoxæ diſciplinæ capita perpetuo annumeratum reſineri Quadrageſimale jejunium, quod olim in lege, & Prophetis primitus adumbratum, ipſius Domini Noſtri Jeſu Chriſti exemplo veluti conſecratum ab Apoſtolis traditum, a Sacris Canonibus ubique præſcriptum, & ab univerſali Eccleſia ab ipſo ſuo primordio retentum, & obſervatum eſt. Hoc nimirum, ut veteres tradidere Patres, nobis quotidie peccantibus communis pœnitentiæ conſtituto remedio, per conſortium Crucis Chriſti, nos etiam aliquid in eo, quod ipſe propter nos præſtitit, agimus; ſimulque ad recolenda ſacratiora redemptionis noſtræ myſteria, quæ per Dominicæ Paſſionis, ac Reſurrectionis memoriam, Quadrageſimali potiſſimum tempore ſolemnius celebrantur, purificatis jejunio corporibus, & animis dignius paramur.

Digitized by Google

mur. Hoc veluti noſtræ militiæ teſſera ab inimicis Crucis Chriſti ſecernimur, flagella divinæ ultionis avertimus, & cæleſti præſidio in dies adverſus Principes tenebrarum munimur. Hoc deſpectui habito non contemnendum divinæ gloriæ detrimentum, non leve Catholicæ Religioni dedecus, nec dubium animabus Chriſtifidelium periculum oboritur: nec aliunde populis calamitatem, rebuſque publicis, & privatis cladem, exitiumque importatum eſſe conſtat. Ab hac vero inſita inhærentique in omnium Catholicorum hominum animis de ſacratiſſima Quadrageſima, aliiſque diebus jejunio conſecratis perſuaſione, & reverentia quam aliena, quam diſcors, quam abſona ſit hodierna jejunantium conſuetudo, quantum ab ipſa jejuniorum inſtitutione, & ſervata ſemper, ubique, & ab omnibus diſciplina quam longiſſime diſtet; Vos Venerabiles Fratres qui populorum curæ veſtræ commiſſorum mores, & uſus probe noſtis, pro ſingulari ſapientia veſtra præ ceteris clarius intelligitis. Nos ſane, quibus in hac ſublimi Apoſtolicæ procurationis ſpecula conſtitutis undique gentium nuntii afferuntur, lacrymis deplorare non poſſumus, auguſtiſſimam Quadrageſimalis jejunii obſervantiam ob nimiam nullis legitimis urgentibus cauſis ubique indiſcriminatim diſpenſandi facilitatem plane ſublatam eſſe; itaut Orthodoxæ quidem Religionis cultores merito querantur; hæreſum vero ſectatores illudant, & exultent. Pernicioſæ huic corruptelæ plurimorum inſuper licentiam adjunctam eſſe dolemus, quæ uſque adeo invaluit, ut nulla Apoſtolici Inſtituti ſacratiſſimique præcepti habita ratione, jejuniorum tempore palam, & impune ab iiſdem agitentur convivia, & epulæ interdictæ promiſcue inferantur. Ea propter quemadmodum quibus curis, ſollicitudinibus, & angoribus urgeamur, cum Fraternitatibus Veſtris communicamus; ita facere non poſſumus, quin pro injuncto nobis ſupremo ſacroſancti Apoſtolatus officio, & ardentiſſimum Fraternitatum Veſtrarum zelum ad opportunum hiſce malis adhibendum remedium excitemus, & ad congruentes hujuſmodi abuſibus penitus extirpandis leges præſcribendas meditemur. Interea, Venerabiles Fratres gaudium, & corona noſtra, nobiſcum conſiderantes nihil Deo acceptius, nihil paſtorali miniſterio noſtro dignius, nihil gregibus curæ noſtræ commiſſis utilius, quam ut verbo, & exemplo præeuntes, Chriſtifideles ad tam ſalutarem Chriſtianæ pœnitentiæ, & pietatis exercitationem alacrius ſuſcipiendam conſtantiſſime retinendam, & ea, qua inſtituta fuit, diſciplina peragendam vehementius inflammemus; omni opera, atque induſtria ſtudeamus, ut fideles populi in conſpectu Dei per auſteriorem jejuniorum obſervantiam tales permaneant, quales in ipſo Paſchali feſto dignum eſt inveniri. Debitum igitur paternæ uniuſcujuſque veſtrum ſedulitatis, & charitatis officium jure poſtulat, ut omnibus notum faciatis, & annuntietis, nemini quidem ſine legitima cauſa, & de utriuſque Medici conſilio; multitudini vero, veluti populo aut civitati, aut genti indiſcriminatim integræ, non niſi graviſſima, & urgente neceſſitate, & in caſibus per Sacra Canonum ſtatuta præſcriptis cum debita Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis reverentia a Quadrageſimali jejunio diſpenſationem toties, quoties opus fuerit concedendam, nec audacter, fidenterque uſurpandam, nec ſuperbe, & arroganter ab Eccleſia, ſicut alicubi in more poſitum eſſe accepimus, eſſe poſtulandam. Graviſſimam vero, urgentemque neceſſitatem etſi non eſt, cur vobis explicemus, nolumus tamen vos ignorare cum hujuſmodi neceſſitate, & ſervandam eſſe potiſſimum unicam comeſtionem, ſicut alias hic Romæ, ac Nos ipſi hoc anno urgentibus cauſis diſpenſantes expreſſe præſcripſimus, & licitas, atque interdictas epulas promiſcue minime apponendas eſſe. Porro quemadmodum de ejuſmodi Indulgentia tam caute impertienda, ſi ſecus fieret, Nos perſuaſum habemus, diſtrictam Supremo Divino Judici redditum iri rationem, ita conſcientiam uniuſcujuſque veſtrum onerandam eſſe ducimus. Inſimul Fraternitates Veſtras rogamus, & in Domino exhortantes obſecramus, ut populos, qui communem omnium Chriſtifidelium pœnitentiam, ac diſciplinam ſervare nequeant, commonere ſatagitis, ne per alia pietatis opera, ut ſua cuique devotio ſuggeret, peccata ſua expiare, & Deo ſatisfacere negligant, quinimo ſanandis vulneribus, quibus humana infirmitas ſauciatur, diligentem adhibere ſtudeant curationem, ut culpas de mundano pulvere contractas, dum caſta jejunia decoquere non poſſunt, pia opera, orationum ſuffragia, & eleemoſynæ munera redimant. Interim ſolatium, & levamen non leve mærori noſtro a paſtorali vigilantia, & charitate veſtra præſtolantes, ac certo nobis pollicentes; Apoſtolicam benedictionem cum uberi cæleſtium Chariſmatum copia conjunctam in eoſdem populos veſtros redundaturam, Vobis, Venerabiles Fratres, permanenter impertimur. Volumus autem, ut præſentium tranſumptis ſive exemplis etiam impreſſis manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis eadem prorſus ubique fides adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur, & adhiberi poſſet, ſi forent exhibitæ vel oſtenſæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 30. Menſis Maji 1741, Pontificatus Noſtri Anno primo,

D. Cardinalis Paſſioneus.

C O N S T I T U T I O
SS. D. N. BENEDICTI PAPÆ XIV.

Ad Epiſcopos directa,

Qua ſuperior Conſtitutio circa Jejunium declaratur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres Salutem, & Apoſtolicam benedictionem.

IN ſuprema univerſalis Eccleſiæ procuratione, meritis licet imparibus per ineffabilem divinæ bonitatis abundantiam, ut Orthodoxæ Fidei aſſertores, ſic etiam Eccleſiaſticæ diſciplinæ cuſtodes, ac vindices conſtituti, Quadrageſimale præſertim Jejunium, quod inter præcipua Orthodoxæ diſciplinæ capita ſemper, & ubique ab ipſo Eccleſiæ exordio numeratum eſſe nemo ex Catholicis inficiatur ab hodierna jejunantium corruptela vindicare, & in priſtinam, quantum benedicente Domino fieri poſſet, obſervantiam revocare cupientes per alias noſtras in ſimili forma Brevis litteras ad Fraternitates veſtras dici 30. proxime elapſi menſis Maji currentis anni datas eximium Fraternitatum veſtrarum zelum excitandum curavimus, ut adlaborare ſtuderetis, ne hac in parte, & optatum Apoſtolicæ noſtræ ſolicitudinis angoribus levamen, & ſalutare abolendæ ſacratiſſimi Jejunii corruptelæ remedium deeſſet. Quoniam autem Paternæ Pontificiæ charitatis, quæ novit imbecillitates infirmorum ſuſtinere, atque etiam cum infirmantibus infirmari, non immemores, quemadmodum a jejunio aliquando ex legitima cauſa, aut graviſſima, urgentique neceſſitate exigente diſpenſandum eſſe ex Apoſtolica benignitate cenſuimus; ita inter cetera præſcripſimus unicam comeſtionem ſervandam, & licitas, atque interdictas epulas minime eſſe apponendas. Hinc factum eſſe accepimus, quod non defuerint qui per humanas, & hominibus a Chriſtiana pœnitentia abhorrentibus dumtaxat dignas illationes ſibi aliiſque perſuadeant, unicam potiſſimum comeſtionem ſervari, atque epulas licitas, & interdictas minime apponi debere; cum multitudini quidem indiſcriminatim ob urgentem, graviſſimamque neceſſitatem, non vero ſingulis ob legitimam cauſam, & de utriuſque Medici conſilio diſpenſatur. Quam ſane perſuaſionem a ſententia noſtra alienam ut ex omnium animis penitus evellamus, Nos quibuſcumque

qua-

quacumque occaſione ſive multitudini indiſcriminatim ob urgentem, graviſſimamque neceſſitatem, ſive ſingulis ob legitimam cauſam, & de utriuſque Medici conſilio, dummodo nulla certa, & periculoſa affectæ valetudinis ratio intercedat, & aliter fieri neceſſario exigat in Quadrageſima aliiſque anni temporibus, & diebus, quibus carnium, ovorum, & lacticiniorum eſus eſt prohibitus, diſpenſari contigerit ab omnibus omnino nemine excepto, unicam comeſtionem ſervandam, & licitas, atque interdictas epulas minime eſſe apponendas tenore præſentium declaramus, & edicimus; quemadmodum per ſingulas noſtras in pari forma Brevis litteras ſingulis utriuſque ſexus Chriſtifidelibus ob corporis infirmitatem, quibus obnoxii reperiuntur, in ſacratiſſima Quadrageſima, aliiſque jejunio conſecratis diebus veſcendi prohibitis licentiam dantes, unicuique expreſſe præſcribimus, atque præcipimus. Ea propter Fraternitates veſtras rogamus, atque in Domino obſecramus, ut populos veſtræ curæ commiſſos ad tam opportunum ſanandis vulneribus, quibus per humanam infirmitatem quiſque ſauciatur, ſanctiſſimi jejunii remedium alacriter adhibendum cohortantes, ſedulo, ac paterne moneatis, rem agi non quidem exiguam, ſed longe graviſſimam de obſervando, ſuſtinendoque jejunio purificandis animis, corporibuſque ſalutari. In ſpem igitur illos erigite cæleſtium præmiorum, quibus aſſequendis non ſunt condignæ paſſiones hujus temporis, imo leve, ac momentaneum non tribulationis, ſed modicæ abſtinentiæ noſtræ incommodum magnum gloriæ pondus operatur in Cœlis. Ab omnibus ſe abſtinent, qui in agone contendunt, ut corruptibilem coronam accipiant; pudeat tam imbelles ac delicatos Chriſtianæ militiæ milites refugientes a conſortio Crucis Chriſti, qui coronam legitime certantibus propoſitam ſperare præcipit incorruptam, ad cujus auſpicium, & pignus Fraternitatibus veſtris Apoſtolicam benedictionem iiſdem etiam populis veſtris Noſtro nomine impertiendam permanenter elargimur. Volumus autem, ut præſentium tranſumptis, ſive exemplis etiam impreſſis manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis eadem prorſus ubique fides adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur, & adhiberi poſſet, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 22. Menſis Auguſti 1741. Pontificatus noſtri Anno ſecundo.

D. Cardinalis Paſſioneus.

SS. D. N.

BENEDICTI PAPÆ XIV.

Epiſtola Encyclica ad Epiſcopos directa,

Qua duæ ſuperiores Conſtitutiones circa Jejunium declarantur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres Salutem, & Apoſtolicam benedictionem.

Libentiſſime quidem amplectimur, quæ Nobis offeruntur, occaſiones ad veſtros animos excitandos, ut Eccleſiaſticæ diſciplinæ reparandæ ſedulam curam conferatis: Etenim Summi Pontificatus Dignitati, ad quam Nos, licet immerentes, erecti fuimus, conjunctam eſſe intelligimus ſolicitudinem aliarum Eccleſiarum, Nobiſque commendatam, qui plane tenuitatem virium Noſtrarum non ignoramus.

Cum itaque præſentium litterarum argumentum totum ſit de jejunio, quod tempore Quadrageſimæ, veteri Eccleſiæ inſtituto, ac lege Fidelibus indicitur, ſupervacaneum ducimus longam orationem conficere de Quadrageſimæ Inſtitutione, & Patrum, & Conciliorum omnes ſuper hac re in medium proferre auctoritates: Difficile id quidem Nobis parum videretur, ſed potius alienum, & nullo modo conſentaneum vobis, quos doctrinæ laude, Canonum, & Sacræ Hiſtoriæ cognitione præſtantes arbitramur. Porro ad ſcribendas has litteras adducti fuimus graviſſimis illis verbis Tridentinæ Synodi, quæ ſeſs. 25. de Reform. præcipit Epiſcopis omne ſtudium impendere, ut Fideles ipſorum curæ traditi magna religione perficiant ea, quæ a Sacris Canonibus præſcribuntur: Ut illis omnibus, & iis præcipue ſint obſequentes, quæ ad mortificandam carnem conducunt, ut ciborum delectus, & jejunia.

Ubi primum Bononienſem Eccleſiam adminiſtrandam ſuſcepimus (ad quam beneficio Clementis XII. fel. record. ab Sede Anconitana tranſlati fuimus) Mandatum evulgavimus (quod libro primo Inſtitutionum Noſtrarum pro Viris Eccleſiaſticis decimo quinto loco continetur) In illo plures difficultates indicavimus, ob quas minime ſolvendos jejunii legibus putabamus illos, qui ob legitimam cauſam, & legitima prius auctoritate interpoſita, Quadrageſimæ abſtinentiam non obſervarent minime, inquam, ſolvendos a jejunio, itaut liceret ipſis quolibet die menſam bis inſtituere, non unica vice, veſpertina ſuperaddita refectione, quæ permitti jejunantibus conſuevit. Tandem in hac Pontificia Sede collocati rem totam in examen iterum revocavimus, & præſtantiſſimis quoque Viris demandavimus ipſam diligenter, accurateque perpendere, ac ſuas denique opiniones Nobis exponere. His peractis hujuſmodi controverſiæ finem tribuere conſtituimus, illudque decrevimus, ne ulla in poſterum ſive peculiaris, ſive generalis pro aliqua Civitate, vel Oppido concedatur facultas adhibendi carnes ad menſam tempora jejunii, vel Quadrageſimæ, niſi conditio ſervandi jejunii, ſive unius comeſtionis interponatur: & illud quoque monitum addatur, nequaquam licere menſam eamdem carne, ac piſcibus inſtruere. Equidem declinatis hac ratione nimium implicatis quæſtionibus exiſtimavimus unicam ſingulis diebus comeſtionem indicere illis etiam, qui carnibus uti, cum jejunium indicitur, rite obtinuerunt; & pravam illam conſuetudinem, quæ apud multos nimis invaluerat, penitus evellere, afferendi nempe carnes in menſam cum piſcibus, poſtquam ipſi Quadrageſimalis abſtinentiæ præcepto ſoluti fuerunt, ob eam potiſſimum cauſam, quod grave detrimentum ſaluti ab eſu piſcium accipiant.

Hæc apertiſſime conſtat ex noſtris Apoſtolicis litteris, quas in forma Brevis dedimus ad omnes Epiſcopos Orbis Catholici anno 1741. quarum primæ incipiunt, *Non ambigimus*; alteræ vero: *In ſuprema*. Nos profecto nulli unquam elargiti ſumus veſci carnibus, cum tempus Quadrageſimæ, ſive aliud jejunium præcipitur, niſi indicta, ſcriptaque conditione, quam ſuperius commemoravimus. Maximam pariter lætitiam percepimus, cum redditæ Nobis fuerunt plures Epiſtolæ, ac Mandata veſtra Litteris Noſtris Apoſtolicis omnino conſentanea, quibus pro virili parte contendiſtis adducere Populos vobis ſubjectos, ut propoſitam in illis diſciplinam pie ſervarent.

Interim promulgatis iiſdem Apoſtolicis Litteris, quas paulo ante nominavimus, plures cavillationes excogitatæ ſunt a nonnullis, uti Nos antea facili conjectura ſuſpicati fuimus. Plures etiam quæſtiones propoſitæ Nobis fuerunt exigui quidem ponderis, ac momenti, quemadmodum Nos opinamur; cum illæ, vel ipſius Legis verbis, vel ſenſu penitus corruant, ac diſſolvantur. Attamen Sacro Tribunali Noſtro Pœnitentiariæ rerum hujuſmodi conſcio, ac peritiſſimo eaſdem quæſtiones expendendas commiſimus, quibus omnibus plene, cumulateque, quoties opus fuit, ſatisfecit.

Archiepiſcopus Compoſtellæ in Hiſpaniarum Regnis primus Inquiſitor nuperrime vita functus longam ad Nos dedit Epiſtolam, qua plures recenſebat difficultates, quæ Litteris Noſtris Apoſtolicis adverſabantur, quominus executioni mandarentur, eoquod nonnulli Theologi in diverſas opiniones, ac ſententias abirent in ſolvendis quibuſdam quæſtionibus, quibus Litteræ Noſtræ Apoſtolicæ cauſam, & occaſionem præbebant;

ac proinde de illis judicium Noſtrum exquirebat. Equidem Archiepiſcopi Litteræ Nos graviſſimis, ac difficillimis temporibus occupatos deprehenderunt. Attamen, dum quæſtiones in ipſis expoſitas percurrimus, viſum Nobis eſt non quidem expeti, ut iis quæſtionibus reſponſum fieret, ipſiſque ſolutis nullum impedimentum ſive obſtaculum Noſtris Litteris Apoſtolicis ſupereſſet; ſed potius, ut objectis cavillationibus ad optatum finem ipſæ minime adducerentur. Accedit etiam quod Epiſtola Archiepiſcopi multis argumentationibus, & obſcuris vocibus redundabat; quamobrem licet plures hortarentur, ne ullum Archiepiſcopo reſponſum redderemus; Illi tamen ſatisfecimus, res præcipuas ex ejus litteris delibantes, & quæſtiones omnes ad certum numerum redigentes. Primum noſtris occupationibus tribuendum teſtati ſumus, quod tarde ipſi reſponſum daremus, ejus ſtudium commendavimus, & etiam magnopere probavimus, quod anceps, ac dubius ad hanc Sanctam Sedem confugerit, ut conſilium expoſceret. Deinde prolatis quæſtionibus ſatisfacere non prætermiſimus, illum tamen monentes de Inſtituto Summorum Pontificum, qui leges condere ſolent, diſciplinam decernere, neque ullam habere rationem illorum, qui dubitandi cauſas objiciunt, ut quæ conſtituta ſunt, perturbent, ac evertant.

Vix redditis litteris Archiepiſcopus paulo poſt vitæ curſum abſolvit. Itaque non immerito ſuſpicamur, reſponſa noſtra, quæ litteris continebantur haud cognita fuiſſe, & perſpecta illis, qui quæſtiones excitaverant. Poſt hæc alii pariter ex Hiſpanis Epiſcopis nonnullas ex iiſdem quæſtionibus nobis propoſuerunt; quare iiſdem reſponſis uſi ſumus, quæ tradita prius Archiepiſcopo Compoſtellæ a nobis fuerant. Non defuerunt etiam præſtantes inter Italos Theologi, qui litteras Noſtras Apoſtolicas datas anno 1741. egregiis Commentariis illuſtrarunt. Idem contigit reſponſo, quod fecimus Archiepiſcopo Compoſtellæ die 8. Julii anno 1744. quod ſane integrum ſuis libris præfigendum curaverunt. At quoniam libri ejuſmodi ad vos fortaſſe nondum pervenerunt, vel curis aliis diſtenti illos percurrere minime potuiſtis, his Litteris Encyclicis adjungimus illas pariter, quas (uti dictum ſæpius eſt) ad Archiepiſcopum Compoſtellæ jampridem ſcripſimus, ut quæ diſciplina, veſtris in Diœceſibus tenenda ſit, plane cognoſcatis, ac ne vos deterreant difficultates, ſi quæ a captioſis hominibus concitentur.

SS. D. N.

BENEDICTI PAPÆ XIV.

Confirmatio, & ampliatio Conſtitutionis Sanctæ Memoriæ

GREGORII PAPÆ XV.

Contra Sacerdotes eorum Pœnitentes in Confeſſionibus Sacramentalibus ad turpia ſollicitantes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

SAcramentum Pœnitentiæ, quam ſecundam poſt naufragium deperditæ gratiæ tabulam Sancti Patres apte nuncuparunt, Nos licet immerentes ad Univerſi Dominici Gregis curam ſuperna diſpoſitione vocati, omne ſtudium, & paſtoralem ſolicitudinem adhibere tenemur, ne quod poſt amiſſam Baptiſmi innocentiam datum eſt divina benignitate perfugium, per Dæmonum fraudem, & hominum Dei beneficiis perverſe utentium malitiam naufragis, ac miſeris peccatoribus luctuoſum evadat exitium; Et quod in ſalutem, & curationem animarum a Deo, qui dives eſt in miſericordia, inſtitutum eſt, execrabili ſceleſtorum quorumdam Sacerdotum improbitate in earum perniciem, atque interitum vertatur.

Dudum quidem a fel. rec. Gregorio Papa XV. Prædeceſſore Noſtro per ſuas litteras in forma Brevium ſub datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 30. Auguſti 1622. Pontificatus ſui anno ſecundo, ſapienter proviſum fuit contra quoſcumque Sacerdotes audiendis confeſſionibus depoſitos ad turpia, & inhoneſta ſollicitantes; Et deinceps ſucceſſivis temporibus ad earum litterarum interpretationem, ac declarationem plura ſubinde a Congregatione Vener. Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium adverſus hæreticam pravitatem Inquiſitorum ſub die 11. Menſis Februarii anno Domini 1661. prodierunt Decreta, & a rec. mem. Alexandro Papa VII. pariter Prædeceſſore Noſtro in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ Univerſalis Inquiſitionis die 24. Septemb. 1665. coram eo habita, inter alias ab Evangelica veritate, & Sanctorum Patrum doctrina alienas, & diſſonas propoſitiones, ſexta videlicet, & ſeptima, hic revocandæ, damnatæ, & prohibitæ fuerunt; nos itaque mature perpendentes quanti momenti ſit ad æternam animarum ſalutem ea ubique exacte obſervari, & quanti ad infirmas Oves curandas, & decorem S. Eccleſiæ Dei retinendum interſit, ne aliqui Sacerdotes Pœnitentiæ Sacramento nefarie abutentes pœnitentibus pro curatione vulnus, pro pane lapidem, pro piſce ſerpentem, pro medicina venenum porrigant, ſed animo ſecum recolentes, ſe a Chriſto Domino præſides, & judices animarum conſtitutos, ea ſanctitate, quæ ſublimitati, ac dignitati muneris convenit, tam venerandum Sacramentum adminiſtrent, Motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione noſtra præfatas litteras hujuſmodi, ac omnia, & ſingula decreta prædicta ad illarum interpretationem, & declarationem emanata Apoſtolica auctoritate tenore præſentium approbamus, & confirmamus, illiſque omnibus, & ſingulis inviolabilis Apoſtolicæ firmitatis robur adjicimus; Atque etiam, quatenus opus ſit, denuo committimus, & mandamus omnibus hæreticæ pravitatis Inquiſitoribus, & locorum Ordinariis omnium Regnorum, Provinciarum, Civitatum, Dominiorum, univerſi Orbis Chriſtiani in ſuis reſpective Diœceſibus, ut diligenter, omnique humano reſpectu poſtpoſito inquirant, & procedant contra omnes, & ſingulos Sacerdotes tam ſæculares, quam regulares quomodolibet exemptos, ac Sedi Apoſtolicæ immediate ſubjectos, quorumcumque Ordinum, Inſtitutorum, Societatum, Congregationum, & cujuſcumque dignitatis, & præeminentiæ, aut quovis privilegio, & indulto munitos, qui aliquem pœnitentem, quæcumque perſona illa ſit, vel in actu Sacramentalis confeſſionis, vel ante, vel immediate poſt confeſſionem, vel occaſione, aut prætextu confeſſionis, vel etiam extra occaſionem confeſſionis in confeſſionali, ſive in alio loco ad confeſſiones audiendas deſtinato, aut electo cum ſimulatione audiendi ibidem confeſſionem ad inhoneſta, & turpia ſollicitare, vel provocare, ſive verbis, ſive ſignis, ſive nutibus, ſive tactu, ſive per ſcripturam, aut tunc, aut poſt legendam tentaverint, aut cum eis illicitos, & inhoneſtos ſermones, vel tractatus temerario auſu habuerint; Et quos in aliquo hujuſmodi nefarii exceſſus culpabiles repererint, in eos pro criminum qualitate, & circumſtantiis ſevere animadvertant per condignas pœnas juxta memoratam Gregorii Prædeceſſoris Noſtri Conſtitutionem; quam hic de verbo ad verbum pro inſerta haberi volumus; Dantes etiam ſi opus ſit, & rurſus concedentes facultatem, ne delictum tam enorme, & Eccleſiæ Dei injurioſum remaneat ob probationum defectum impunitum, jam alias in præfata Conſtitutione tributam procedendi cum teſtibus etiam ſingularibus, dummodo præſumptiones, indicia, & alia adminicula concurrant.

Me-

Meminerint præterea omnes, & ſinguli Sacerdotes ad confeſſiones audiendas conſtituti teneri ſe, ac obligari ſuos Pœnitentes, quos noverint, fuiſſe ab aliis ut ſupra ſollicitatos, ſedulo monere juxta occurrentium caſuum circumſtantias de obligatione denuntiandi Inquiſitoribus, ſive locorum Ordinariis prædictis perſonam, quæ ſollicitationem commiſerit, etiamſi Sacerdos ſit, qui juriſdictione ad abſolutionem valide impertiendam careat, aut ſollicitatio inter Confeſſarium, & pœnitentem mutua fuerit, ſive ſollicitationi pœnitens conſenſerit, ſive conſenſum minime præſtiterit, vel longum tempus poſt ipſam ſollicitationem jam effluxerit, aut ſollicitatio a Confeſſario non pro ſe ipſo, ſed pro alia perſona peracta fuerit. Caveant inſuper diligenter Confeſſarii, ne pœnitentibus, quos noverint jam ab alio ſolicitatos, Sacramentalem abſolutionem impertiant, niſi prius denuntiationem prædictam ad effectum perducentes delinquentes indicaverint competenti Judici, vel ſaltem ſe, cum primum poterunt, delaturos ſpondeant, ac promittant.

Et quoniam improbi quidam homines reperiuntur, qui odio, vel ira, vel alia indigna cauſa commoti, vel aliorum impiis ſuaſionibus, aut promiſſis, aut blanditiis, aut minis, aut alio quovis modo incitati, tremendo Dei Judicio poſthabito, & Eccleſiæ auctoritate contempta, innoxios Sacerdotes apud Eccleſiaſticos Judices falſo ſolicitationis inſimulant; Ut igitur tam nefaria audacia, & tam deteſtabile facinus metu magnitudinis pœnæ coerceatur, quæcumque perſona, quæ execrabili hujuſmodi flagitio ſe inquinaverit, vel per ſe ipſum innocentes Confeſſarios impie calumniando, vel ſceleſte procurando, ut id ab aliis fiat; a quocumque Sacerdote quovis privilegio, auctoritate, & dignitate munito, præterquam a Nobis, noſtriſque Succeſſoribus, niſi in fine vitæ, & excepto mortis articulo ſpe abſolutionis obtinendæ, quam Nobis, & Succeſſoribus prædictis reſervamus, perpetuo careat.

Demum magnopere cupientes a Sacerdotalis Judicii & Sac. Tribunalis ſanctitate omnem turpitudinis occaſionem, & Sacramentorum contemptum, & Eccleſiæ injuriam longe ſummovere, & tam exitioſa hujuſmodi mala prorſus eliminare, & quantum in Domino poſſumus, animarum periculis occurrere, quas ſacrilegi quidem dæmonis potius, quam Dei Miniſtri, loco eas per Sacramentum Creatori Suo, ac Noſtro reconciliandi, majori peccatorum mole onerantes in profundum iniquitatis barathrum nefarie ſubmergunt, nonnullorum Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium, & aliquorum in Theologia Magiſtorum conſilio deſuper adhibito, accedentibus quoque iteratis plurium Epiſcoporum ſupplicationibus, hac Noſtra in perpetuum valitura Sanctione, quemadmodum a pluribus Epiſcopis per Synodales ſuas Conſtitutiones jam factum eſſe novimus, omnibus, & ſingulis Sacerdotibus tam Sæcularibus, quam Regularibus cujuſcumque Ordinis, ac Dignitatis, tametſi alioquin ad confeſſiones excipiendas approbatis, & quovis privilegio, & indulto, etiam ſpeciali expreſſione, & ſpecialiſſima nota, & mentione digno ſuffultis, auctoritate Apoſtolica, & Noſtra Poteſtatis plenitudine interdicimus, & prohibemus, ne aliquis eorum extra caſum extremæ neceſſitatis, nimirum in ipſius mortis articulo, & deficiente tunc quocumque alio Sacerdote qui Confeſſarii munus obire poſſit, Confeſſionem Sacramentalem perſonæ complicis in peccato turpi, atque inhoneſto contra ſextum Decalogi Præceptum commiſſo excipere audeat, ſublata propterea illi ipſo jure quacumque auctoritate, & juriſdictione ad qualemcumque perſonam ad hujuſmodi culpam abſolvendam, adeo quidem, ut abſolutio ſi quam impertierit, nulla, atque irrita omnino ſit, tanquam impertita a Sacerdote, qui juriſdictione, ac facultate ad valide abſolvendum neceſſaria privatus exiſtit, quam ei per præſentes has noſtras adimere intendimus. Et nihilominus ſi quis Confeſſarius ſecus facere auſus fuerit, majoris quoque excommunicationis pœnam, a qua abſolvendi poteſtatem Nobis ſolis, noſtriſque Succeſſoribus dumtaxat reſervamus, ipſo facto incurrat: Declarantes etiam, & decernentes, quod nec etiam in vim cujuſcumque Jubilæi, aut etiam Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, aut alterius cujuslibet indulti confeſſionem dicti complicis hujuſmodi quiſquam valeat excipere, eique Sacramentalem abſolutionem elargiri; cum ad hunc effectum, & in hoc caſu nullus Confeſſarius, utpote qui in hujuſmodi peccati, & Pœnitentis genere juriſdictione, ut præfertur, careat, & abſolvendi facultate a Nobis privatus exiſtat, habendus ſit pro Confeſſario legitimo, & approbato. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis præſertim, quæ nuncupantur Cruciatæ Sanctæ vel Jubilæi Univerſalis, & Plenarii, necnon quibuſvis Eccleſiarum, & Monaſteriorum, & Ordinum quorumlibet, quorum ipſi Sacerdotes fuerint, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis, ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & litteris Apoſtolicis ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis clauſulis, & Decretis, etiam motu proprio, aut alias quomodolibet conceſſis, etiam iteratis vicibus approbatis, & innovatis; Quibus omnibus eorum tenores præſentibus pro expreſſis habentes hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, ceteriſque contrariis quibuſcumque.

Volumus demum, ac præcipimus, ut omnes locorum Ordinarii tam præſentes, quam futuri pro tempore exiſtentes in approbatione Confeſſariorum tam prædictam Conſtitutionem Gregorii Prædeceſſoris, quam præſentem hanc Noſtram ab omnibus Sacerdotibus approbandis attente legi, & accurate obſervari curent, moneantque eos in Domino, atque hortentur, ut Sacrum miniſterium ipſorum fidei commiſſum ſumma animi innocentia, morum puritate, Judicii integritate peragant, exhibeantque ſemetipſos, ut Miniſtros Chriſti, & Diſpenſatores Myſteriorum Dei; memores præterea ſint ſe locum tenere, ac vices obire ſummi atque æterni Sacerdotis, qui ſanctus, innocens, impollutus per Spiritum Sanctum ſemetipſum obtulit immaculatum Deo, ut emundaret conſcientiam noſtram ab operibus mortuis ad ſerviendum Deo viventi. Sedulo igitur ſtudeant, diligenterque caveant, ne quærentibus & pulſantibus eorum culpa cœlum claudatur, ne deperditæ oves ad ovile Dominicum redire properantes eorum manibus ferarum dentibus dilaniandæ tradantur, ne prodigi Filii egentes, & ſaucii ad Cæleſtem Patrem revertentes nefaria eorum improbitate gravioribus peccatorum vulneribus, dum adhuc in via ſunt, confodiantur.

Ut autem præſentes litteræ ad omnium notitiam facilius deveniant, & nemo illarum ignorantiam allegare valeat, volumus illas, ſeu earum exempla ad valvas Eccleſiæ Lateranenſis, & Baſilicæ Principis Apoſtolorum, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe ut moris eſt affigi, & publicari ſicque publicatas, & affixas omnes, & ſingulos, quos illæ concernunt, perinde arctare, & afficere, ac ſi unicuique eorum nominatim, & perſonaliter intimatæ fuiſſent: utque ipſarum præſentium litterarum tranſumptis ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo alicujus Perſonæ in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutæ munitis eadem prorſus fides tam in Judicio, quam extra illud, ubique adhibeatur, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Noſtræ voluntatis, ſanctionis, præcepti, mandati, & derogationis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ 1741. Kalen. Junii Pontificatus Noſtri anno primo.

VISA DE CURIA.
N. Antonellus.

X. Sub-Datarius.
Pro D. Card. Paſſionei.
Cajetanus Amatus.
J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Noſtri JESU CHRISTI 1741. Indictione 4., die vero 17. Junii Pontificatus Sanctiſſimi in Chriſto Patris, & Domini Noſtri D. BENEDICTI, Divina Providentia Papæ XIV. anno primo, ſupradicta Conſtitutio affixa, & publicata fuit ad Valvas Baſilicæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, & Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæ Generalis in Monte Citatorio, in Acie Campi Floræ, & in aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis, per me Petrum Righum Apoſtolicum Curſorem.

Sebaſtianus Amadori Mag. Curſ.

DECLA-

Digitized by Google

DECLARATIO
SUPERIORIS CONSTITUTIONIS INCIPIENTIS
SACRAMENTUM POENITENTIÆ
Anno 1741. edita.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

APoſtolici muneris partes in procuranda præcipue rerum Sacrarum pura illibataque penitus adminiſtratione verſari debere probe intelligentes non modo, & aſſiduis hortationibus, & juſta, ubi res poſtulat, legum ſeveritate, ut ab Eccleſiaſticis quibuſque miniſtris ſancte tractentur, quantum cum Domino poſſumus providere ſtudemus, verum etiam leges ipſas, ne forte ſiniſtris interpretationibus in alterutram extremam partem, aut immoderati rigoris, aut deteſtabilis laxitatis perperam detorqueantur, opportune communire, ac roborare pro eaaumdem tuendo vigore cum occaſio popoſcerit non prætermittimus. Sane cum Nos alias per quamdam noſtram Conſtitutionem cujus initium eſt: Sacramentum Pœnitentiæ, anno Incarnationis Dominicæ 1741. 1. Kalendis Junii Pontificatus Noſtri anno primo editam omnibus, & ſingulis Sacerdotibus tam Sæcularibus, quam Regularibus interdiximus, & prohibuimus, ne aliquis eorum extra caſum extremæ neceſſitatis; nimirum in ipſius mortis articulo, & deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confeſſarii munus obire poſſit, Confeſſionem Sacramentalem perſonæ complicis in peccato turpi, atque inhoneſto contra ſextum Decalogi Præceptum commiſſo excipere auderet; itaut abſolutio, ſi quam impertiviſſet, nulla, atque irrita omnino eſſet, tanquam impertita a Sacerdote, qui juriſdictione, & facultate ad valide abſolvendum neceſſaria ipſi per Nos vigore ejuſdem Conſtitutionis adepta privatus exiſteret, & alias prout in memorata Conſtitutione, cujus tenorem præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſo, & inſerto haberi volumus, uberius dicitur contineri. Cùm Nos ſubinde ſuper ea dictæ Conſtitutionis parte, quæ mortis articulum reſpicit, dubitationes quaſdam exortas fuiſſe accepimus, quarum reſolutionem privato cujuſcumque judicio relinquendam, minime exiſtimamus, ne lex incertis conjecturis & opinionibus jactata in ſenſus a mente Noſtra alienos forſitan diſtrahatur, ejuſque vigor pallatim langueat, atque enervetur. Hinc eſt, quod Nos omnem dubitandi rationem quantum cum Domino poſſumus, de medio auferre cupientes, Motu proprio, ac ex certa ſcientia, & matura deliberatione Noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine memoratam Conſtitutionem Noſtram cum omnibus, & ſingulis in ea contentis, tenore præſentium, quatenus opus ſit, confirmamus, illamque integre, penitus, & omnino, atque ab illis ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit inviolabiliter, & inconcuſſe obſervari præcipimus, & mandamus. Præterea habita ſuper his cum Venerabili Fratre Noſtro Vincentio Epiſcopo Prænæſtino Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinali Petra nuncupato Pœnitentiario Noſtro majori, ac dilectis Filiis officii Pœnitentiariæ Apoſtolicæ Miniſtris, qui rem juſſu Noſtro mature perpenderent, deliberatione, motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus edicimus, ac declaramus, eadem Conſtitutione ſingulis, ut ſupra, Sacerdotibus, quemadmodum interdictum non eſt in mortis articulo perſonam in prædicto turpi peccato complicem confitentem audire, atque ab hujuſmodi quoque culpa rite contritam abſolvere, deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confeſſarii munus obire poſſit, ita interdici re ipſa, & prohiberi prædicto modo tunc audire, & abſolvere, ut ſi alius aliquis Sacerdos non defuerit, etiamſi forte iſte alius ſimplex tantummodo Sacerdos fuerit, ſive alias ad Confeſſiones audiendas non approbatus, poſſit nihilominus ipſe Sacerdos ſimplex confeſſionem excipere, ac abſolutionem impertire: Porro ſi caſus urgentis qualitas, & concurrentes circumſtantiæ, quæ vitari non poſſint, ejuſmodi fuerint, ut alius Sacerdos ad audiendam conſtitutæ in dicto articulo perſonæ confeſſionem vocari, aut accedere ſine gravi aliqua exoritura infamia, vel ſcandalo nequeat, tunc alium Sacerdotem perinde haberi cenſerique poſſe, ac ſi revera abeſſet, atque deficeret, ac proinde in eo rerum ſtatu non prohiberi ſocio criminis Sacerdoti abſolutionem pœnitenti ab eo quoque crimine impertiri. Sciat autem complex ejuſmodi Sacerdos, & ſerio animadvertat fore ſe se ipſa coram Deo, qui irrideri non poteſt, reum gravis adverſus prædictam Noſtram Conſtitutionem inobedientiæ, latiſque in ea pœnis obnoxium, ſi prædictæ infamiæ, aut ſcandali pericula ſibi ultro ipſe confingat, ubi non ſunt: imo intelligat teneri ſe graviter hujuſmodi pericula quantum in ſe erit, antevertere, vel removere opportunis adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuivis Sacerdoti locus pateat illius Confeſſionis abſque illius infamia vel ſcandalo audiendæ. Ita enim ipſum teneri vigore memoratæ Noſtræ Conſtitutionis declaramus; & nunc quoque ita ipſi faciendum eſſe diſtricte mandamus, & præcipimus. Quod ſi idem Sacerdos, aut quovis modo ſeſe nulla gravi neceſſitate compulſus ingeſſerit, aut ubi infamiæ, vel ſcandali periculum timetur, & alterius Sacerdotis opera requirenda ſit, ipſe ad id periculum avertendum congrua media adhibere de induſtria neglexerit, atque ita perſonæ in dicto crimine complicis, eoque in articulo, ut præfertur, conſtitutæ Sacramentalem confeſſionem excipere, ab eoque crimine abſolutionem largiri nulla, ſicut præmittitur, neceſſaria cauſa cogente præſumpſerit, quamvis hujuſmodi abſolutio valida futura ſit, dummodo ex parte pœnitentis diſpoſitiones a Chriſto Domino ad Sacramenti Pœnitentiæ valorem requiſitæ non defuerint: Non intendimus autem pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti quantumvis indigno neceſſariam juriſdictionem auferre, ne hac ipſa occaſione aliquis pereat; nihilominus Sacerdos ipſe violatæ auſu ejuſmodi temerario legis pœnas nequaquam effugiet; ac propterea latam in dicta Conſtitutione majorem excommunicationem, eodemque plane modo quo ibidem decernitur, Nobis, & huic Sanctæ Sedi reſervatam incurrat, prout illum eo ipſo incurrere declaramus, volumus, atque ſtatuimus. Non obſtantibus omnibus, & ſingulis illis, quæ in præfata noſtra Conſtitutione voluimus non obſtare, ceteriſque contrariis quibuſcumque. Volumus autem, ut earumdem præſentium litterarum tranſumptis, ſeu exemplis etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo Perſonæ in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutæ munitis eadem prorſus fides in Judicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ vel oſtenſæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 8. Februarii 1745. Pontificatus Noſtri anno quinto.

Dominus Cardinalis Paſſioneus.

CON-

CONSTITUTIO

SS. D. N. BENEDICTI PAPÆ XIV.

Qua ceſſiones commodi exigendi fructus beneficiorum prohibentur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

UNiverſalis Eccleſiæ cura, quam inſcrutabilis Divinæ Sapientiæ, atque bonitatis altitudo humilitati noſtræ committere dignata eſt, inter ceteras ſollicitudines exigit etiam ac poſtulat, ut diligenter invigilemus, ne Clerici Eccleſiaſticis Beneficiis, quæ e liberali Eccleſiæ manu acceperunt, abutentes, eorum redditus, non ſine aliorum fidelium ſcandalo, inconſulta prodigalitate diſperdant, ſed tanquam boni diſpenſatores ita adminiſtrent, ut & vitæ ſuæ neceſſaria provideant, & pauperum inopiæ, & Eccleſiarum neceſſitatibus ſuccurrant.

Relatum eſt ad aures noſtras, quoſdam Clericos Eccleſiaſticis Beneficiis cum onere, vel ſine onere reſidentiæ proviſos, turpibus ut plurimum ex cauſis impulſos, annuos eorumdem Beneficiorum redditus, quos, donec viverent, percipere poſſent, unico actu alienare ſub nomine cedendi commodum, ſeu utilitatem percipiendi fructus eorumdem Beneficiorum, quos alteri quoad vixerint, vendunt, recepta pecunia ad eam ſummam, & quantitatem, quam ipſi, habita ratione eorum ætatis, & corporis valetudinis, durante vita, veriſimiliter conſequi potuiſſent. Cum autem iſti improvidi Clerici instar illius prodigi filiifamilias, de quo in Evangelio ſcriptum eſt, cum ſubſtantiam ſuam a Patre recepiſſet, totam ſtatim conſumpſiſſe luxurioſe vivendo, & deinde facta fame valida, coactum eſſe vivere de ſiliquis immundorum animalium; pia Eccleſiæ ſubſidia, & Eccleſiaſticos proventus in ſuas explendas cupiditates improbo hujuſmodi contractu profundant; multa hinc, & gravia mala, ut experientia ipſa compertum eſt, evenire ſolent. Nam primum non leve dedecus Eccleſiaſtico Ordini inuritur, & grave reliquis fidelibus ſcandalum generatur, dum vident, Eccleſiaſticas pecunias, quæ ſunt vota fidelium, bona pauperum, patrimonium Chriſti in pravos uſus inſumi, vel improvida profuſione diſſipari, quæ ab Eccleſiaſticis tanquam probis diſpenſatoribus in ſolamen pauperum, & Eccleſiarum reſtaurationem impendi deberent. Præterea ſæpe hujuſmodi Clerici ad ſummam rediguntur egeſtatem, & ut ſe ſuſtentare poſſint, vel indecore non ſine infamia Clericalis gradus mendicant, vel indignis quæſtibus, & negotiis operam præbent, Eccleſiam autem, & Eccleſiaſticas res quodammodo averſantur quaſi fraudati mercede, vel ſtipendiis ſuis, quæ nullius culpa, ſed ſolum vitio, & flagitiis ſuis amiſerunt; Ideo Eccleſiaſtica munera, vel nunquam, vel negligenter obeunt, Divinam Pſalmodiam, ſi ad eam in publicis Eccleſiis ratione ſuorum Beneficiorum tenentur, frequenter omittunt, vel oſcitanter perſolvunt, Eccleſiaſticos cœtus non frequentant, animarum ſalutem non curant, divina faſtidiunt, mundana ſectantur.

Volentes igitur hanc improbam, conſuetudinem, & non ferendam pravitatem, qua non mediocriter Clericalis Ordinis fama minuitur, & honor conculcatur, Eccleſiæ autem debito ſervitio, pauperes opportunis ſubſidiis, & ſacræ ædes neceſſariis reparationibus, & ornamentis fraudantur, penitus abolere, Motu proprio, ac certa ſcientia, & matura deliberatione Noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine omnibus Clericis quacumque dignitate, præeminentia, honore, & privilegio inſignitis interdicimus, & prohibemus, ne in poſterum audeant ſub nomine alienandi utilitatem, & commodum percipiendi fructus, vel alio quavis titulo prætextu, & colore vendere, ac diſtrahere ſuorum reſpective Beneficiorum redditus, & proventus, vel ad vitam, vel in longum tempus recepta ab emptore per unam, vel plures ſolutiones pecuniarum quantitate, quam ipſi Beneficiati per ejuſdem temporis, vel vitæ ſpatium probabiliter conſequi potuiſſent, ſub pœna excommunicationis, & nullitatis actus, ſeu contractus, & omnium inde conſecutorum, aliiſque pœnis inflictis, præſcriptis, & ſtatutis contra alienantes bona Eccleſiæ, quas rurſus hic contra eoſdam Clericos ſic contrahentes renovare, decernere, ac ſtatuere intendimus, & volumus. Et inſuper ad uberiorem cautelam, & quatenus opus ſit, omnes hujuſmodi contractus, quos in futurum fieri contigerit, motu, ſcientia, deliberatione, & poteſtate ſimili damnamus, reprobamus, caſſamus, irritamus, & annullamus, eoſque nullos, caſſos, ac irritos decernimus, & declaramus, illoſque ſuis auctoribus tanquam invalidos, caſſos, irritos, atque inanes, viribuſque, & effectu ab initio vacuos neque in judicio, neque extra ad ullum effectum ſuffragari debere, neminemque ad eorum obſervantiam obligari, etiamſi pluries juramento firmati, & vallati ſint, ſed nullum inde jus cuicumque, aut actionem, vel titulum etiam coloratum poſſidendi, aut præſcribendi per quodvis longiſſimi temporis ſpatium acquiri unquam poſſe pariter præcipimus, & jubemus.

Decernentes eaſdem præſentes litteras, & in eis contenta quæcumque nullo unquam tempore impugnari, & retractari poſſe, ſed ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac ab omnibus, & ſingulis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit inviolabiliter obſervari: ſicque, & non aliter in præmiſſis omnibus, & ſingulis per quoſcumque Judices Ordinarios, ac Delegatos etiam cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac prædictæ Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apoſtolicæ præfatæ Nuncios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari: non obſtantibus quibuſcumque privilegiis, indultis, conceſſionibus, & gratiis Apoſtolicis tam generalibus, quam particularibus, quantumvis ſpeciali mentione, & nota dignis quibuſcumque Archiepiſcopis, Epiſcopis, & aliis ſuperioribus, & inferioribus Eccleſiarum Prælatis etiam Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, ac eorum, & noſtris familiaribus continuis Commenſalibus, necnon Litterarum Apoſtolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, ceteriſque Romanæ Curiæ Officialibus conceſſis, & confirmatis, ceteriſque contrariis quibuſcumque.

Ut autem facilius præſentes Litteræ omnibus innoteſcant, & nemo prætextu illarum ignorantiæ excuſari poſſit, jubemus eaſdem ad valvas Eccleſiæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, aliiſque locis ſolitis, & conſuetis, ut moris eſt, publicari, earumque exempla affigi: Volumuſque, eas ſic publicatas omnes, & ſingulos perinde afficere, & obligare, ac ſi illis ipſis fuiſſent ſingulariter intimatæ: Exemplis quoque prædictis etiam impreſſis, manuque Notarii publici, & ſigillo Prælati Eccleſiaſtici, vel ejus Curiæ obſignatis eamdem prorſus fidem adhiberi, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Noſtri decreti, conſtitutionis, declarationis, annullationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo, quarto Kalendas Septembris Pontificatus Noſtri anno ſecundo.

VISA DE CURIA.
N. Antonellus.

X. Sub-Datarius.

D. Card. Paſſioneus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Anno a Nativitate Domini Noſtri JESU CHRISTI milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo, Indictione quarta, die vero tertia Octobris, Pontificatus autem Sanctiſſimi in Chriſto Patris, & D. N. D. BENEDICTI, Divina Providentia Papæ XIV. anno ſecundo, ſupradicta Conſtitutio affixa, & publicata fuit ad valvas Baſilicæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, & Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæ generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Joſephum Olivetanum Apoſtol. Curſ.

Antonius Pelliccia Mag. Curſ.

CON-

CONSTITUTIO
SS. D. N. BENEDICTI PAPÆ XIV.

Qua præſcribitur ordo, & forma in judiciis cauſarum matrimonialium ſuper matrimoniorum validitate, vel nullitate declaranda ſervandus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

DEi miſeratione, cujus judicia incomprenſibilia ſunt, & viæ inveſtigabiles, in ſuprema Eccleſiæ ſpecula immerentes conſtituti, ut ſuper univerſum Dominicum gregem excubias ſedulo agamus, ad commiſſum Paſtoralis Officii munus pertinere dignoſcimus, ſubnaſcentes ex infernalis hoſtis aſtutia, & hominum malitia abuſus, quibus & animarum ſaluti pernicies, & Sacramentis Eccleſiæ injuria infertur, radicitus evellere, & poteſtatis Nobis deſuper traditæ operam interponere, ut & humana cohibeatur temeritas, & veneranda Divinæ Legis ſervetur auctoritas.

Siquidem matrimonii fœdus a Deo inſtitutum, quod & quatenus naturæ officium eſt pro educandæ prolis ſtudio, aliiſque matrimonii bonis ſervandis, perpetuum, & indiſſolubile eſſe convenit; & quatenus eſt Catholicæ Sacramentum, humana præſumptione diſſolvi non poſſe, Salvator ipſe ore ſuo pronuntiavit dicens: Quod Deus conjunxit, homo non ſeparet: Ad aures Apoſtolatus noſtri pervenit in quibuſdam Eccleſiaſticis Curiis inconſulta nimis judicum facilitate infringi, & temere, atque inconſiderate de eorumdem matrimoniorum nullitate latis ſententiis poteſtatem conjugibus fieri transeundi ad alia vota. Quos ſane improvidos Judices humanæ naturæ conditione, & voce ipſa quodammodo admoneri oportebat, ne tam præcipiti audacia ſanctum matrimonii nexum frangerent, quem perpetuum, atque indiſſolubilem primus humani generis parens præmonuit inquiens: Hoc nunc os ex oſſibus meis, & caro de carne mea: Et illud additum eſt: Quamobrem relinquet homo Patrem ſuum, & Matrem, & adhærebit uxori ſuæ, & erunt duo in carne una.

Hujuſmodi autem abolendæ pravitatis notitia diverſis ex Partibus Nobis delata eſt, atque etiam indicata ſunt exempla nonnullorum Virorum, qui poſt primam, & ſecundam, ac tertiam, quam duxerant, uxorem ob nimiam Judicum præcipitantiam in nullitate matrimoniorum declaranda, adhuc illis primis uxoribus ſuperſtitibus ad quartas contrahendas nuptias devenerant, & ſimiliter fœminarum, quæ poſt primum, ſecundum, & tertium maritum, quarto etiam illis quoque viventibus, ſe junxerant, non ſine puſillorum ſcandalo, & bonorum omnium deteſtatione, qui ſacra matrimonii vincula ita contemni, & temere perfringi dolebant. Nos autem his intellectis gravi affecti dolore intimo animo ingemuimus, & non prætermiſimus Apoſtolicæ Noſtræ ſollicitudinis partes in Domino adimplere. Si quidem primo Pontificatus Noſtri anno ad Epiſcopos illarum partium, in quibus prædicta acciderant, pleniſſimis datis litteris, graviter conqueſti ſumus de hujuſmodi pravitate, quæ in Eccleſia Dei tolerabatur, & ad eam abolendam eorum animos erigere, & Paſtoralem zelum accendere curavimus: quod etiam egimus cum aliis aliarum Regionum Epiſcopis, ubi hujuſmodi pravum dirimendorum matrimoniorum uſum irrepſiſſe, cognovimus.

Verum nobis reſponſum eſt, id ſæpe contingere partim ex culpa illorum Judicum, quibus vel in prima inſtantia cum cauſa coram Judice Ordinario ex aliqua legitima cauſa cognoſci nequit, vel in ſecunda cum in partibus nullus adeſt Judex, ad cujus Tribunal cauſa in gradu appellationis devolvatur, vel ſi adeſt, juſta de cauſa coram eo diſceptari nequit, cauſæ matrimoniales hujuſmodi a Sede Apoſtolica committuntur, qui ob laſcitiam, vel ob malam voluntatem proclives ſunt ad matrimonia diſſolvenda, atque eadem matrimonia, levi, vel etiam habito nullo examine, irrita, ac invalida declarant; partim etiam ex facto conjugum ſuper nullitate ſuorum matrimoniorum litigantium, cum frequenter unus tantum eorum, qui diſſolutionem matrimonii poſtulat, in Judicio compareat, & ſententia nullo contradicente, ſecundum ſua vota obtenta, ad aliàs Nuptias convolat; vel ambobus conjugibus in Judicium venientibus, alter, qui pro matrimonio, alter vero qui contra agit, ſententia de nullitate matrimonii prolata, nullus eſt, qui ad ſuperiorem Judicem appellationem interponat, vel quia litigantes in ſpecie quidem diſcordes, revera inter ſe concordes ſunt, & invicem colludentes contractum, matrimonium diſſolvi cupiunt; vel quia pars, quæ pro validitate matrimonii ſtabat, ejuſque nullitatem acriter contra adverſarium impugnabat, lata a Judice ſententia contra matrimonium mutat voluntatem, vel pecunia ſibi ad ſumptus litis non ſuppetente, vel aliis deficientibus auxiliis ad litigandum neceſſariis, & inceptum opus, ac cauſam poſt primam ſententiam deſerit: Quo fit, ut deinde ambo conjuges, vel unus eorum ad aliud contrahendum matrimonium ſe conferat.

Quod autem ad Judices pertinet, quibus extra Romanam Curiam pro litigantium commodo cauſæ matrimoniales committuntur, paterna illa vigilantia, qua de juſtitia unicuique integre, ſapienterque adminiſtranda ſolliciti eſſe debemus, encyclicis litteris ad Venerabiles Fratres, Patriarchas, Primates, Archiepiſcopos, & Epiſcopos ſcriptis vigeſimaſexta Auguſti anno ſecundo Pontificatus Noſtri providere curavimus, in quibus ea præſcripſimus, quæ ſacris Canonibus, & Concilii Tridentini canſona, ſi diligenter, ut ſperamus, ſerventur, impoſterum cauſæ nonniſi perſonis congrua juris peritia, & neceſſario probitatis, ſpectatæque fidei munitis præſidio committentur. Inſuper ad ea, quæ in iiſdem encyclicis litteris conſtituta ſunt, id etiam in præſenti adjungimus: Quod, quamvis Concilii Tridentini decretum, quo cauſæ matrimoniales ſubtractæ fuerunt, Decani, Archidiaconi, & aliorum inferiorum judicio, & Epiſcoporum tantum examini, & juriſdictioni reſervatæ, dumtaxat procedat de Archidiaconis, Decanis, aliiſque inferioribus, qui in eadem Diœceſi conſtituti, vel privilegio aliquo, vel præſcriptione ſaltem in viſitatione cauſarum matrimonialium cognitionem ſibi arrogabant; idcirco minime obſtet commiſſionibus, quæ pro iiſdem cauſis matrimonialibus definiendis a Sede Apoſtolica alicui eorum in ſecunda inſtantia fierent; nihilominus præcipimus, ac mandamus iis, ad quos hujuſmodi commiſſionum, ſeu delegationum expediendarum cura pertinet, ut in futurum cauſarum matrimonialium cognitionem non committant niſi Epiſcopis præſertim vicinioribus, vel ſi nullus ſit Epiſcopus, cui ex legitima cauſa commode committi poſſit, tum commiſſio, & delegatio dirigatur uni ex iis, qui ſecundum ordinem, & modum a Nobis in præfatis encyclicis litteris præſcriptum pro Judice idoneo ab Epiſcopo cum conſilio ſui Capituli nominatus fuerit.

Quod vero ad Ordinem, & ſeriem judiciorum in cauſis matrimonialibus pro debita, & congrua earum terminatione ſervandum ſpectat, motu proprio, certa ſcientia, ac matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine hac noſtra in perpetuum valitura ſanctione conſtituimus, decernimus, ac jubemus, ut ab omnibus, & ſingulis locorum Ordinariis in ſuis reſpective Diœceſibus perſona aliqua idonea eligatur, & ſi fieri poteſt, ex Eccleſiaſtico cœtu, juris ſcientia pariter, & vitæ probitate prædita, quæ matrimoniorum defenſor nominabitur, cum facultate tamen eam ſuſpendendi, vel removendi, ſi juſta cauſa adfuerit, & ſubſtituendi aliam æque idoneam, & iiſdem qualitatibus ornatam, quod etiam fieri poterit, quotieſcumque perſona ad matrimoniorum defenſionem deſtinata, cum ſe occaſio agendi obtulerit, erit legitime impedita.

Ad officium autem defenſoris matrimoniorum hujuſmodi, ut ſupra electi, ſpectabit in judicium venire quotieſcumque contigerit, matrimoniales cauſas ſuper validitate, vel nullitate coram legitimo Judice diſceptari, eumque oportebit in quolibet actu judiciali citari, adeſſe examini teſtium, voce, & ſcriptis matrimonii validitatem tueri, eaque omnia deducere, quæ ad matrimonium ſuſtinendum neceſſaria cenſebit.

Et demum defenſoris hujuſmodi perſona, tanquam pars neceſſaria ad judicii validitatem, & integritatem cenſeatur, ſemperque adſit in judicio, ſive unus ex conjugibus, qui pro nullitate matrimonii agit, ſive ambo, quorum alter pro nullitate, alter vero pro vali-

validitate in judicium veniant. Defenſor autem cum ei munus hujuſmodi committetur, juramentum præſtabit fideliter officium ſuum obeundi, & quotieſcumque contigerit, ut in Judicio adeſſe debeat pro alicujus matrimonii validitate tuenda, rurſus idem juramentum præbebit, quæcumque vero, eo non legitime citato, aut intimato, in Judicio peracta fuerint, nulla, irrita, caſſa declaramus, ac pro nullis, caſſis, ac irritis haberi volumus, perinde ac ſi citata, & intimata non eſſet ea pars, cujus citari intererat, & quam juxta legum, & Canonum præſcripta ad legitimam judicii validitatem citari, aut intimari omnino neceſſarium erat.

Cum igitur coram Ordinario, ad quem cauſas hujuſmodi cognoſcere pertinet, controverſia aliqua proponetur, in qua de matrimonii validitate dubitabitur, & exiſtentibus in Judicio, vel uno ex conjugibus qui pro nullitate matrimonii, vel ambobus, quorum alter pro validitate, alter vero pro nullitate actionem intendat, defenſor matrimonii partes omnes officii ſui diligenter adimpleat. Itaque ſi a Judice pro matrimonii validitate judicabitur, & nullus ſit, qui appellet, ipſe etiam ab appellatione ſe abſtineat, idque etiam ſervetur, ſi a Judice ſecundæ inſtantiæ pro validitate matrimonii fuerit judicatum, poſtquam judex primæ inſtantiæ de illius nullitate ſententiam pronuntiaverat; ſin autem contra matrimonii validitatem ſententia feratur, defenſor intra legitima tempora appellabit adhærens parti, quæ pro validitate agebat; cum autem in judicio nemo unus ſit, qui pro matrimonii validitate negotium inſiſtat, vel ſi adſit, lata contra eum ſententia, judicium deſeruerit, ipſe ex officio ad ſuperiorem Judicem provocabit.

Appellatione a prima ſententia pendente, vel etiam nulla ob malitiam, vel oſcitantiam, vel colluſionem defenſoris, & partium interpoſita, ſi ambo, vel unus ex conjugibus novas Nuptias celebrare auſus fuerit, volumus, ac decernimus, ut non ſolum ſerventur, quæ adverſus eos qui matrimonium contra interdictum Eccleſiæ contrahunt, ſtatuta ſunt, præſertim ut invicem a cohabitatione ſeparentur, quoaduſque altera ſententia ſuper nullitate emanaverit, a qua intra decem dies non ſit appellatum, vel appellatio interpoſita deſerta deinde fuerit, ſed ulterius ut contrahens, vel contrahentes matrimonium hujuſmodi omnibus pœnis contra polygamos a ſacris Canonibus, & Conſtitutionibus Apoſtolicis conſtitutis omnino ſubjaceant, quas in eos, quatenus opus ſit motu, ſcientia, ac poteſtate ſimili rurſus ſtatuimus, decernimus, ac renovamus.

Poſteaquam vero appellationis beneficio ad alterum Judicem cauſa in ſecunda inſtantia delata fuerit omnia, & ſingula quæcumque coram Judice in prima inſtantia ſervanda præfinita fuerunt, etiam coram altero in ſecunda exacte, ac diligenter cuſtodiantur, citato in quolibet judicii actu defenſore matrimonii, qui voce, & ſcripto matrimonii validitatem ſtrenue, ac pro viribus tuebitur, & ſi judex in ſecunda inſtantia fuerit Metropolitanus, aut Sedis Apoſtolicæ Nuntius, aut Epiſcopus vicinior matrimonii defenſor ſit, qui ab ipſo fuerat deputatus, quemadmodum ipſis deputare mandamus, ut quæ a Nobis ſuperius conſtituta ſunt, peragere poſſit; Si autem judex in ſecunda inſtantia erit judex commiſſarius, cui a Sede Apoſtolica cauſæ cognitio demandata ſit, & qui Tribunal, & juriſdictionem ordinariam non habeat, & propterea caret defenſore matrimonii, volumus, ut illo defenſore matrimonii utatur qui conſtitutus fuerit ab Ordinario, in cujus Diœceſi cauſam cognoſcet, etiam ſi idem Ordinarius ſit, qui primam ſententiam in eadem cauſa pronuntiaverit.

Inſtructo autem in hunc modum judicio, ſi ſecunda ſententia alteri conformis fuerit, hoc eſt, ſi in ſecunda æque ac in hac prima nullum, ac irritum matrimonium judicatum fuerit, & ab ea pars, vel defenſor pro ſua conſcientia non crediderit appellandum, vel appellationem proſequendam minime cenſuerit, in poteſtate, & arbitrio conjugum ſit novas nuptias contrahere, dummodo alicui eorum ob aliquod impedimentum, vel legitimam cauſam id vetitum non ſit, poteſtas tamen poſt alteram ſententiam conformem, ut ſupra, conjugibus facta intelligatur, & locum habeat, ſalvo ſemper, & firmo remanente jure, ſeu privilegio cauſarum matrimonialium, quæ ob cujuſcumque temporis lapſum, nunquam tranſeunt in rem judicatam; Sed ſi nova res, quæ non deducta, vel ignorata fuerit, detegatur, reſumi poſſunt, & rurſus in judicialem controverſiam revocari. Quod ſi a ſecunda ſententia ſuper nullitate, vel altera pars appellaverit, ut hujuſmodi ſit, ut ei ſalva conſcientia, defenſor matrimonii acquieſcendum non putet, vel quia ſibi videtur manifeſte injuſta vel invalida, vel quia fuerit lata in tertia inſtantia, & ſit revocatoria alterius præcedentis ſuper validitate in ſecunda inſtantia emanata, volumus, ut firma remanente utrique conjugi probibitione ad alias tranſeundi nuptias, quas ſi contrahere auſi fuerint pœnis, ut præfertur, a nobis conſtitutis ſubeſſe decernimus, cauſa in tertia, vel quarta inſtantia cognoſcatur, ſervatis diligenter omnibus, quæ a nobis in prima, & ſecunda inſtantia demandata fuerunt, nempe in quolibet judiciali actu citato, & audito defenſore matrimonii, qui a Judice tertiæ inſtantiæ deputatus fuerit, Defenſor autem matrimonii, quem ad munus ſuum gratis obeundum pro amore Dei, & proximi utilitate, & Eccleſiæ reverentia in Domino exhortamur, ſi operam ſuam ſine mercede, aut ſalario aliqua ex cauſa exhibere recuſaverit, ab ipſius cauſæ Judice ei conſtituatur, & ab ea parte, quæ pro validitate matrimonii agit, ſi ipſi facultas ſit, ſolvatur; Sin minus a Judice primæ vel ſecundæ, vel tertiæ inſtantiæ reſpective ſubminiſtrabitur, qui pecunias, ex mulctis ſuorum Tribunalium redactas, vel redigendas, & in opera pia erogandas in hujuſmodi ſumptus inſumere poterunt. Cum vero Judices cauſæ erunt Judices Commiſſarii, qui neque forum habent, & conſequenter neque pecuniam ex mulctis collectam, volumus, ac mandamus, ut defenſori matrimonii ſatisfiat ex pecunia mulctarum illius Epiſcopi, in cujus Diœceſi Judex Commiſſarius juxta Sedis Apoſtolicæ mandatum judicium exercebit.

Hactenus quidem quoad cauſas matrimoniales, quæ extra Romanam Curiam pertractantur: Quoad cauſas vero quæ Romæ diſceptandæ ſunt, cum earum cognitio in prima inſtantia ad S. R. E. Cardinalem in præfata Urbe, ejuſque ſuburbiis, & diſtrictu Vicarium Noſtrum in ſpiritualibus pro tempore ſpectet, mandamus ac jubemus, ut omnia, & ſingula, quæ in aliis cauſis extra Romanam Curiam pertractandis præſcripta fuerunt, nempe ut judicium peragatur citato, & audito Defenſore matrimonii ab eodem Cardinali Vicario deputato, aliaque, ut ſupra, omnino ſerventur, tum etiam in aliis cauſis, quæ in prima inſtantia ex conſenſu partium, vel in ſecunda per appellationem ad Sedem Apoſtolicam, omiſſo medio interpoſitam, vel in tertia Romam deferuntur, quas omnes judicari volumus vel in Congregatione S. R. E. Cardinalium ſuper interpretatione, & executione Concilii Tridentini, vel in cauſarum Palatii Noſtri Auditorio, dummodo Nobis, & Romano Pontifici pro tempore juſtis ex cauſis non videatur particularis Congregatio S. R. E. Cardinalium, vel Romanæ Curiæ Prælatorum deputanda. Cum autem cauſa ſuper matrimonii nullitate agitabitur in dicta Congregatione S. R. E. Cardinalium, vel Romanæ Curiæ Prælatorum, defenſor matrimonii a Cardinali Præfecto ejuſdem Congregationis; Si vero in Palatii noſtri auditorio, ab Auditore Decano præfati Tribunalis; Si demum in Congregatione particulari a perſona ejuſdem Congregationis digniore deputetur. Unica quidem reſolutio pro nullitate matrimonii emanata, ſi cauſa in Congregatione Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, vel in Congregatione particulari deputata cognoſcatur, & ſimiliter in Palatii Noſtri Auditorio unica ſententia ſuper eadem nullitate pronuntiata minime ſufficiat ad tribuendam liberam conjugibus facultatem novas nuptias contrahendi, ſed ſi cauſa in præfata Congregatione Cardinalium Tridentini Concilii Interpretum introducta fuerit, rurſus in eadem ad defenſoris matrimonii inſtantiam reproponatur; Si vero Congregationi particulari commiſſa fuerit, ad petitionem ejuſdem defenſoris altera etiam particularis Congregatio deputabitur. Si vero in Palatii Noſtri Auditorio judicata ſit, a præfato defenſore appellatione interpoſita ab aliis auditoribus juxta ordinem in gyrum, ſeu turnum definiatur; Si autem cauſa univerſo Tribunali commiſſa fuerit, ab omnibus auditoribus rurſus examinabitur, nolentes omnino, ut nullo in caſu matrimonii vinculum diſſolutum cenſeatur, niſi duo judicata, vel reſolutiones aut ſententiæ penitus ſimiles, & conformes, a quibus neque pars, neque defenſor matrimonii crediderit appellandum, emanaverint, quod ſi ſecus factum fuerit, & novum initum matrimonium, noſtræ voluntatis hujuſmodi tranſgreſſores pœnis a nobis, ut ſupra ſtatutis ſubmittantur.

Et quoniam ſæpe apud Sedem Apoſtolicam preces porrigi ſolent pro diſpenſatione matrimonii rati, & non conſummati, quæ utplurimum pro voto conſultivo ad Congregationem S. R. E. Cardinalium Concilii Interpretum, vel nonnunquam ad aliquam Congre-

gationem particularem deputatam a Romanis Pontificibus pro tempore remitti ſoleat, ut hujuſmodi inſtantiæ ordine, ac rite procedant volumus, ac mandamus, ut ſupplex libellus Nobis, vel Romano Pontifici pro tempore exhibeatur, in quo plena, & accurata totius facti ſpecies contineatur, cauſæque omnes in eo exprimantur, quæ ad obtinendam petitam diſpenſationem conducere poſſe a ſupplicante cenſeantur, ut Romanus Pontifex eo lecto, & mature conſiderato, ſecum deliberare poſſit, an petitionem rejiciat, vel ejus examen alicui ex dictis Congregationibus committat, a qua poſteaquam ſuum votum conſultivum editum fuerit, a ſecretario ejuſdem Congregationis totius negotii ſeries exacte Romano Pontifici pro tempore referatur, qui pro ſua prudentia judicabit, an Congregationis reſolutio ſit approbanda, vel potius totius cauſæ examen alteri Congregationi, vel Tribunali, prout eidem Pontifici videbitur, rurſus committendum.

Demum volumus, ac decernimus eaſdem præſentes litteras ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit in omnibus, & per omnia pleniſſime, & inviolabiliter obſervari. Sicque, & non aliter per quoſcumque Judices ordinarios, & Delegatos, etiam cauſarum Palatii Apoſtolici auditores, ac eoſdem S. R. E. Cardinales etiam de latere Legatos, & Sedis Nuntios, aliuſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, ubique judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane; ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus præmiſſis, ac Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon quibuſvis etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis, ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & litteris Apoſtolicis ſub quibuſcumque tenoribus verborum, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, & inſolitis clauſulis, irritantibuſque, & aliis decretis etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus in genere, vel in ſpecie, ſeu alias quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis etiam ſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum non autem per clauſulas generales idem importantes mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma in illis tradita obſervata eiſdem præſentibus pro expreſſis, & inſertis habentes illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat expreſſe derogamus, ceteriſque contrariis quibuſcumque. Volumus autem, ut præſentes litteræ in valvis Eccleſiæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris eſt, publicentur, & affigantur, ſicque publicatæ, & affixæ omnes, & ſingulos, quos illæ concernunt, perinde arctent, & afficiant, ac ſi unicuique eorum nominatim, & perſonaliter intimatæ fuiſſent; quodque earumdem præſentium tranſumptis, ſive exemplis etiam impreſſis manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo alicujus perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis eadem prorſus fides tam in Judicio, quam extra illud ubique adhibeatur, quæ ipſis præſentibus adhiberetur ſi forent exhibitæ vel oſtenſæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Noſtri Decreti, Statuti, Conſtitutionis, prohibitionis, revocationis, annullationis, declarationis, mandati, ac voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem tertio nonas Novembris anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo, Pontificatus Noſtri anno ſecundo,

D. Card. Paſſioneus,

Viſa de Curia.
N. Antonellus.

X. Sub-Datarius.

Loco ✠ Plumbi

J. B. Eugenius.

Anno a Nativitate D. N. JESU CHRISTI, MDCCXLI. Indictione quarta, die vero 29. Novembris, Pontificatus autem Sanctiſſimi in Chriſto Patris, & D. N. D. Benedicti, Divina Providentia Papæ XIV. anno ſecundo ſupradicta Conſtitutio affixa, & publicata fuit ad valvas Baſilicæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæ generalis in Monte Citorio, in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Joannem Triſelli Apoſt. Curſ.

Nicolaus Cappelli Mag. Curſ.

SS. D. N.
BENEDICTI PAPÆ XIV.
CONSTITUTIO
Ad Epiſcopos directa,
Circa occultorum Matrimoniorum contractionem.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres Salutem, & Apoſtolicam benedictionem.

Satis vobis compertum eſſe non dubitamus, Venerabiles Fratres, eam ſemper fuiſſe piæ Matris Eccleſiæ vigilem curam, ut Sacramentum matrimonii, magnum ab Apoſtolo nuncupatum, publice, & palam a fidelibus celebretur. Quod quidem ut diligentius, quam antea factum fuerat, impoſterum obſervaretur, Sancta Tridentina Synodus, Lateranenſis Concilii ſub Innocentio III. celebrati veſtigiis inhærendo, præcepit, ut impoſterum, antequam matrimonium contrahatur, ter a proprio contrahentium Parocho tribus continuis diebus feſtivis in Eccleſia inter Miſſarum ſolemnia publice denuntietur; deindeque nullo legitimo concurrente impedimento ad illius celebrationem in facie Eccleſiæ coram Parocho, vel alio Sacerdote de ipſius Parochi, ſeu Ordinarii licentia, & duobus, vel tribus Teſtibus præſentibus rite procedatur. Voluit etiam eadem Sancta Synodus apud Parochum diligenter librum cuſtodiri, in quo conjugum, & teſtium nomina, dieſque, & locus matrimonii deſcribantur.

Providæ tamen hujuſmodi leges, tanta auctoritate ſaluberrime inſtitutæ, prava horum temporum conditione prolabi viſæ ſunt, & enerves propemodum reddi, ob matrimonia uſu nimis recepta, quæ occulte adeo celebrantur, ut illorum notitia quantum fieri poteſt, obliteretur, & in tenebris ignorantiæ perpetuo jaceat conſepulta. In more etenim poſitum eſt, illa celebrari nullis præviis factis denuntiationibus coram ſolo Parocho, vel alio Sacerdote de ejus licentia, adhibita præſentia tantum duorum Teſtium appoſite a contrahentibus advocatorum, quorum fides nemini illorum eſt ſuſpecta; remque peragi ſæpe extra Eccleſiam, quandoque etiam intra illam, januis tamen occluſis, vel eo temporis momento, quo ſemota alterius cujuſvis præſentia, ſcientia initi matrimonii, præter Parochi, contrahentium, teſtiumque perſonas, alios penitus effugiat.

Quantum a Sacramenti dignitate, & ab Eccleſiaſticarum legum præſcripto occulta hæc matrimonia, conſcientiæ vulgo nuncupata, ut plurimum abhorreant,

ſatis

iſtis ſuperque conjicere quis poterit, qui mentis aciem ad exitioſos illorum effectus convertat. Hinc gravia ortum habeat peccata, præſertim vero eorum, qui Divini Judicii interminatione poſthabita, priore nuore, cum qua clam contraxerunt, relicta, cum alia ſpe futuri matrimonii decepta, & in turpem ſecum vivendi licentiam abducta, palam contrahere promittunt. Quorumdam vero mentem ita pravæ cupiditates excæcant, ut novum contrahere ſecretum matrimonium audeant, poſt alterum ſecreto itidem contractum, & nondum prioris conjugis morte ſolutum, ſeſeque magno ſcelere polygamos reddant. Alii etiam eo impudentiæ devenere, ut in hujus magni Sacramenti contemptum poſt primas ſecreto initas, alteras aut publice, aut privatim nuptias contrahendo, ſeſe audacius polygamia pariter innodare non perhorreſcant. Age vero quam gravia, quam nullo pacto ferenda ex his matrimoniis mala oriantur. Si enim ad quamcumque matrimonii ſuſpicionem ſubmovendam, virum ſeorſim a muliere vivere contingat, ſublata eſt illico individua vitæ conſuetudo, & contemptum eſt verbum Domini: Adhærebit homo Uxori ſuæ, & erunt duo in carne una. Sin hæc vitæ conſuetudo ſervetur, nemo eſt, qui illam criminis non arguat, & utpote deteſtabilem, in ſcandali materiam non traducat. Neque illata per ſcandalum diſpendia rependit ſubſecuta celebratio occulti matrimonii, quod in tenebris deliteſcit, & ab omnibus ignoratur.

Leviora quoque damna non ſunt, quæ ſuſceptæ Proli irrogantur. Sæpe enim contigit illam a Parentibus, & a Matre præſertim amotam, nec pie, nec liberaliter inſtitui; ſed incertis fortunæ caſibus objectam relinqui; niſi etiam Parentes ipſi contra naturæ leges naſo nefario illius vitæ inſidientur. Ubi vero tam immane facinus Parentes deterreat, illoſque ad ſobolem alendam, inſtituendamque humanitas ipſa compellat; alia imminet liberis ſuſceptis ex occulto matrimonio lugenda Avitarum facultatum & bonorum jactura, pro quorum poſſeſſione aſſequenda, quamvis clament jura ſanguinis; illis tamen careant neceſſe eſt propter occulta Parentum matrimonia, & ademptam legitimitatis, & filiationis probationem. Huic etiam malorum origini ſunt referenda ipſa quoque ſecreta matrimonia contracta a filiisfamilias contra Patris juſte diſſentientis voluntatem; ex quibus quam gravia incommoda exoriri ſoleant, neminem latet. Quid plura? Adeo invaluit malitia, ut quandoque in minoribus Ordinibus conſtituti penſiones, & Beneficia, ad Divinum cultum, & Eccleſiaſtica munia inſtituta, etiam poſt initum clam matrimonium retinuerint, ſibique de mammona iniquitatis loculos miſerrime comparaverint.

Deflenda hæc igitur potius uberibus lacrymis, quam latiore calamo explicanda malorum congeries, cum ex hac Apoſtolicæ Sedis ſpecula omnes ſibi vindicet noſtræ vigilantiæ curas; temperare non poſſumus, quin vos ipſos, Ven. Fratres, in partem noſtræ ſollicitudinis evocantes, veſtram pietatem, & zelum excitemus ad cuſtodiendas vigilias noctis ſuper Gregem vobis credito, quem luctuoſa horum temporum conditio in diſcrimen adducit. Primum itaque periculi non infrequens occaſio vos reddat difficiliores ad remittendum publicationes, a quibus contracturi matrimonium ſæpe per malitioſam ſuggeſtionem petunt diſpenſari. Quam caute, ſolerterque oporteat ea in re Epiſcopos verſari, non obſcura vobis a Concilio Tridentino exhibentur argumenta. Si enim (ſit eadem Sancta Synodus) probabilis fuerit ſuſpicio, matrimonium malitioſe impediri poſſe, ſi præceſſerint denuntiationes; tunc vel una tantum denuntiatio fiat; vel ſaltem Parocho, & duobus Teſtibus præſentibus matrimonium celebretur, & deinde ante illius conſummationem denuntiationes in Eccleſia fiant, ut ſi aliqua ſubſunt impedimenta, facilius detegantur. Prætera licet Epiſcopo relictum ſit omnimode ſuper denuntiationibus diſpenſare, tamen hæc facultas, non a ſola diſpenſantis voluntate pendet, ſed a Tridentino coercetur arctis prudentiæ, diſcretique arbitrii legibus, quod idem eſt, ac legitimam cauſam diſpenſationis requirere.

Parem quoque, imo fortaſſe majorem vigilantiam neceſſe eſt a vobis adhiberi, ne poſt remiſſas denuntiationes celebretur matrimonium coram Parocho, vel alio Sacerdote ab ipſo Parocho, vel a quovis deputato, præſentibus duobus vel tribus Teſtibus confidentibus, ne ulla celebrationis notitia, vel rumor oriantur. Id enim ut ad præſcriptum ſacrorum Canonum licite fieri poſſit, non ſatis eſt obvia quævis, & vulgaris cauſa, ſed gravis, urgens, & urgentiſſima requiritur. A Sacro noſtræ Pœnitentiariæ tribunali, eo potiſſimum caſu fit poteſtas ita celebrandi matrimonium, quo vir, & femina in figura matrimonii publice degentes, & de quibus nulla viget criminis ſuſpicio, in occulto tamen concubinatu perſeverant: Facile enim quiſque conjiciet, quam abſonum eſſet, eos, a ſtatu damnationis per gratiam Sacramenti revocandos, ad publice contrahendum matrimonium præviis denuntiationibus compelli. Hanc vero praxim vobis duximus proponendam, non quia diſpenſatio præmiſſo caſui ſolum congruat, cum alii ſimiles, & fortaſſe urgentiores eſſe poſſint, in quibus diſpenſari expediat; ſed quia Veſtri Paſtoralis officii partes verſari debent in ſedulo inveſtiganda legitima, & urgenti cauſa diſpenſationis, ne matrimonia occulta celebrata luctuoſos habeant exitus, quos intimo cordis mœrore recenſuimus.

Hunc porro in ſcopum vos hortamur, & impenſe admonemus, ut perſonarum matrimonium ſecreto contrahere petentium, diligens fiat a Vobis inquiſitio: An ſcilicet ejus qualitatis gradus, & conditionis ſint, quæ id probe expoſcat; An ſint ſui, vel alieni juris; An filiifamilias, quorum Nuptiæ Patri juſte diſſentienti ſint inviſæ; ab Epiſcopali enim, quod geritis, munere nimium eſſet alienum, facilem præbere filio inobedientiæ occaſionem: An res ſit de perſonis Eccleſiaſticis, licet in minoribus Ordinibus conſtitutis penſiones, & Beneficia Eccleſiaſtica obtinentibus, ut deteſtabilis illorum retentio in ſtatu uxorato congruis remediis poſtea compeſcatur. Potiſſimum vero curet Veſtra ſollicitudo, antequam ſecreti matrimonii licentia concedatur, quod contrahentes clara, & indubia, & a quavis fraude immunia exhibeant documenta ſtatus liberi ad avertendum ab iis, qui improbi ſunt ingenii, polygamiæ periculum.

Quod attinet ad miniſtrum ſecreti matrimonii, volumus ad id munus deputari Parochum alterius ex contrahentibus, quem notitia perſonarum, experientia, & diuturnus rerum uſus quovis Sacerdote extraneo peritiorem effeciſſe præſumuntur. Si quæ tamen vobis occurrant circumſtantiæ, quæ alium Sacerdotem loco Parochi expoſcere videantur, gravi impellente cauſa, is Sacerdos a vobis eligatur, qui probitate, & doctrina, & obeundi muneris peritia commendetur. Uni tamen, aut alteri Sacramenti Miniſtro a vobis deputando diſtincte præcipiatur, ne matrimonio interſit, niſi prius paterna charitate conjuges in Domino monuerit, ſobolem procreandam regenerari quamprimum oportere ſacro Baptiſmatis lavacro; ac Chriſto Judici diſtrictam redditurus eſſe rationem, niſi Filios ut legitimos agnoverint, eoſque pietate, boniſque moribus imbuerint, & frui patiantur bonis temporalibus, a majoribus in ſupremis tabulis relictis, vel provida legum auctoritate delatis.

Celebrato autem matrimonio indilate a Parocho, vel alio Sacerdote coram quo initum eſt, exhibeatur Epiſcopo illius ſcriptum documentum cum nota loci, & temporis, teſtiumque, qui celebrationi interfuerunt. Veſtrum erit poſtea diligenter incumbere, quod ad perennem geſtæ rei memoriam præfatum documentum fideliter tranſcribatur in libro prorſus diſtincto ab altero, in quo matrimonia publice contracta de more adnotantur. Hujuſmodi liber pro matrimoniis ſecretis appoſite compactus, clauſus, & Sigillis obſignatus in Veſtra Epiſcopali Cancellaria caute erit cuſtodiendus: Et eo tantum caſu reſignari, & aperiri veſtra accedente licentia patiemini, quo alia id genus matrimonia deſcribi oporteat, vel id ſibi vindicet juſtitiæ adminiſtrandæ neceſſitas, vel demum aliquod documentum ab eo expoſcant verum intereſſe habentes, quibus probationum aliunde petendarum non ſuppetit copia: Sedulo tamen animadvertentes, quod re abſoluta, denuo claudatur, & Sigillis, ut antea, obſignetur. Fides, ſeu atteſtationes clam celebrati matrimonii a Parocho, vel Sacerdote, qui vices Parochi geſſit, exarandæ, vobiſque exhibendæ, transferantur in dicto Libro, prout jacent de verbo ad verbum a perſona a vobis deputanda, quæ apud omnes integritatis, probitatiſque nominis luculentum habeat teſtimonium. Fides vero, & atteſtationes ipſæ in ſecretiori loco ſartæ, tectæque a Vobis ſerventur.

Quod ſi ex occulto hujuſmodi matrimonio prolem naſci contingat, eadem mandetur ſalutari aqua Baptiſmi in Eccleſia, in qua aliis infantibus hoc Sacramentum indiſtincte confertur. Et quia ad operiendum clam initum matrimonium, facile eſt in libro Baptizatorum nulla fieri mentionem Parentum,

& eorum nomina conſulto reticeri: Volumus, ac expreſſe mandamus, quod a Patre Baptizati, eoque defuncto, ab illius Matre, ſuſcepta proles vobis denuntietur; dictaque denuntiatio fiat, vel immediate per Parentes ipſos, vel per litteras eorum charactere exaratas, vel per fide dignam perſonam ab ipſis Parentibus deſignatam, ut certo, & clare vobis conſtet, quod proles tali loco, & tempore, vel reticitis vel falſo expreſſis nominibus Parentum baptizata eſt legitima, licet occulti matrimonii fœdera procreata. Quæ ſane omnia cum vobis innotuerint, ne illorum excidat memoria, in libro fideliter deſcribantur ab eo, cui facta a vobis eſt poteſtas adnotandi matrimonia occulte celebrata. Liber, in quem Baptizatorum, ac utriuſque Parentis nomina referuntur, quamvis diſtingui debeat ab altero matrimoniorum; eadem tamen diligentia, iiſdem cautelis in Cancellaria Epiſcopali clauſus, & Sigillis obſignatus erit cuſtodiendus, prout Librum matrimoniorum caute cuſtodiri ſupra mandavimus.

Quia vero nonnulli deeſſe non poſſunt, qui propriæ conſcientiæ vocibus obſurdeſcant, & noſtris hiſce mandatis parere negligant; debita pœnarum diſtrictione pro modo culpæ a vobis puniantur. Quinimo cum ſatis nobis experientia compertum ſit in hujuſmodi negotiis homines in terram oculos declinantes ob humanos reſpectus tardiores effici, & a recte agendi ſemita ſevocari: Mandamus idcirco, matrimonia occulta a vobis evulgari, & nota fieri, ſi certo vobis conſtiterit ex aliquo matrimonio occulto procreatam fuiſſe ſobolem, & baptizatam ſuppreſſis Parentum nominibus, nulla præſtita vobis notitia, ut par erat, ab illius Parentibus intra triginta dies a nativitate numerandos.

Ne autem contumaces, & inobedientes violatæ fidei, proditique ſecreti Paſtores ſuos inſimulent; ſedulo a vobis curandum eſt, ut a Parocho, vel alio Sacerdote pro ſecreta celebratione matrimonii a vobis deputando, conjuges clare, & aperte moneantur, ea lege, & pacto illis permitti ſecreti matrimonii celebrationem ut ſoboles inde procreanda non ſolum regeneretur ſacro Baptiſmate, ſed poſt Baptiſma denuntietur Epiſcopo cum nota loci, & temporis adminiſtrati Sacramenti, ac ſincera indicatione Parentum, a quibus ortum habuit, quemadmodum ſupra præmiſſum eſt; alioquin matrimonium, licet contractum data per Epiſcopum ſecreti Fide, in lucem proferetur in gratiam filiorum, & ad propulſandam ab illis gravem, nulloque pacto ferendam jacturam. Volumus denique, ac mandamus, fides, ſeu atteſtationes matrimonii clam initi, & ſobolis ex eo procreatæ, excerptas ex dictis libris, modo, quo dictum eſt, apud vos caute cuſtodiendis tantam promereri fidem, quantam ſibi alii libri Parochiales Baptiſmatis, & matrimonii vindicare conſueverunt.

Hæc a Vobis, Ven. Fratres in hac temporum calamitate obſervari enixe præcipimus ad communem animarum ſalutem, & ad præſidium Eccleſiaſticæ diſciplinæ, propter invaleſcentem hominum malitiam nova ſemper detrimenta vel patientis, vel reformidantis. Ceterum noſtris hiſce litteris ſublata nolumus ea validiora remedia, quæ huic malo, in diem ingruenti, conſona dignoſcet prudentia veſtra, ad Paſtorale officium cumulate obeundum. Vobis interea paternæ charitatis, & benevolentiæ teſtem Apoſtolicam Benedictionem impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 17. Novembris 1741. Pontificatus Noſtri anno ſecundo.

CONSTITUTIO
SS. D. N.
BENEDICTI PAPÆ XIV.

Super Clauſura Monaſteriorum quorumcumque Virorum Regularium.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Regularis diſciplinæ obſervantiam ante etiam, quam & Generalium, ac Particularium alicujus Nationis aut Provinciæ Conciliorum decretis confirmaretur, & Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum legibus, ſanctionibuſque præſcriberetur, quoad vetitum mulieribus quibuſcumque, etiam conſanguineis intra quorumcumque religioſorum virorum clauſuram ingreſſum tam integerrime cuſtoditam fuiſſe conſtat, ut, nedum feminis quibuſcumque, ſed maſculis quoque, non tam ad Monaſteriorum clauſtra, ſeu ſepta, quam ad ipſa eorumdem Monaſteriorum Oratoria, & Eccleſias nullus patuerit aditus, & acceſſus; quin immo ſub graviſſimis pœnis fuerit interdictus; ne ſcilicet, ut inquit S. Gregorius PP. I. Prædeceſſor noſter, in ſervorum Dei receſſibus occaſio præbeatur popularibus conventibus, & ſimpliciores ex hoc animas, plerumque, quod abſit, in ſcandalum trahat. Hujuſmodi autem regularis diſciplinæ obſervantia, etſi pro temporum varietate, ac neceſſitate tot, tantaſque ſubiit vices, ut iidem Prædeceſſores Noſtri aditum, & acceſſum ad publicas Monaſteriorum Eccleſias dumtaxat ſive maſculis, ſive feminis ſacroſanctum Miſſæ ſacrificium audiendi, prædicationibus verbi Dei intereſſendi, & Sacramentum ſanctiſſimæ Euchariſtiæ ſumendi, ac peccata ſua confitendi cauſa, ſine tamen Parochorum præjudicio, interdum conceſſerint; viciſſim tamen ipſi Prædeceſſores Noſtri tam ante Concilii Tridentini decreta, quam poſt eorumdem Decretorum promulgationem denuntiationemque providis, ſaluberrimiſque Conſtitutionibus, ordinationibuſque ſub pœna etiam excommunicationis latæ ſententiæ feminis quibuſcumque aditum, ingreſſumque hujuſmodi intra Monaſteriorum clauſuram interdixerunt. Quoniam autem ſicut dolentes accepimus, alii quidem Apoſtolicas leges, ac præcepta hujuſmodi vel auſu temerario parvipendentes, vel ad eorum arbitrium interpretantes, feminis quibuſcumque aditum, ingreſſumque tam manifeſte, ac tanta ſolemnitate vetitum permittunt; alii vero privilegia, indulta, prærogativas, facultates, licentias, & alias quocumque pacto excogitatas conceſſiones ſibi ſive a jure, ſive ab homine factas, & impertitas, ſeu facta, & impertita, ac quorumcumque munerum, dignitatum, ac præeminentiarum ratione debitas ſeu debita arrogantes, prætendentes, obtendenteſque feminas quaslibet intra Monaſteriorum clauſtra, ſepta, cœnacula, cubicula, aliaſque officinas, aut admitti, ac recipi ſinunt, mandantque, aut una ſecum ducunt; alii denique ſub pietatis, ac religionis prætextu, cum ſupplicationes, ſive cum Sanctiſſimo Euchariſtiæ Sacramento, ſive cum ſacris Sanctorum Sanctarumque Reliquiis, Statuis, & Imaginibus per clauſtra, ſepta, & alia Monaſteriorum loca de more, ut aſſerunt, habentur, ſine ullo prorſus diſcrimine maſculos, & feminas ſupplicationes hujuſmodi per eadem loca ſequi, & comitari licitum, quin immo, ut indulgentias lucrari valeant, neceſſarium eſſe obtendunt: Hinc eſt, quod Nos, qui, dum in minoribus eſſemus, quamplurimos hujuſmodi abuſus compertos habebamus, in hac ſublimi ſacroſanctæ Apoſtolatus ſpecula conſtituti, non tam aſſiduis nonnullorum aliarum Eccleſiarum Antiſtitum documentis, quam juſtis etiam ſuperiorum, aliorumque virorum ex religioſis Ordinibus Dei honorem, & inſtituti ſui diſciplinam zelantium expoſtulationibus de antedictis, ſimilibuſque abuſibus in dies admonemur, ut opportunum, ac ſalutare iiſdem abuſibus tollendis, quantum cum Domino poſſumus, remedium afferamus; auctoritate Apoſtolica, tenore præſentium primum quidem omnes, & ſingulas Conſtitutiones ſanctioneſque a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus Noſtris tam ante, quam poſt Concilii Tridentini decreta ſuper clauſura Monaſteriorum quorumcumque religioſorum virorum editas renovamus, & confirmamus, necnon in poſterum ab omnibus, & ſingulis, ad quos ſpectat, & in futurum ſpectabit, ſub iiſdem pœnis in Conſtitutionibus, ſanctionibuſque eorumdem Prædeceſſorum Noſtrorum Romanorum Pontificum, & decretis ejuſdem Concilii Tridentini contentis inviolabiliter obſervandas eſſe ſtatuimus, decernimus, præcipimus, atque mandamus. Deinde motu proprio, & ex certa

ſcien-

ſcientia, ac matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine earumdem præſentium tenore omnia, & ſingula indulta, privilegia, prærogativas, facultates, licentias, & quocumque alio pacto nuncupatas conceſſiones omnibus, & ſingulis quibuſcumque Eccleſiaſticis perſonis quacumque auctoritate, dignitate, honore, præeminentia, ac juriſdictione fungentibus, etiam Venerabilibus Fratribus Noſtris S. R. E. Cardinalibus, ſive ſingulis, ſive eorum Cardinalium Congregationibus, etiam de latere Legatis, ſive qui Provinciis & Legationibus Status noſtri Eccleſiaſtici pro tempore præſunt, ſive quos ad Cariſſimos in Chriſto Filios Noſtros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges, & Reginas illuſtres, aliaſque ſummas Poteſtates, prout rerum conditio poſtulaverit, mitti, & ablegari contigerit, ſive qui, licet aliarum inſignium Eccleſiarum Antiſtites, tamen tanquam Apoſtolicæ hujus S. Sedis Legati de latere alias nuncupari, & habiti fuere, & fortaſſe habentur, aut haberi & eſſe prætendunt, & in poſterum habendi ſunt; ſive Ordinarii, ſive Extraordinarii Noſtri, & ejuſdem Apoſtolicæ Sedis ubicumque etiam ad ipſos Imperatorem, & Reges, ac ſummas Poteſtates Nuntii, ſive Inter-Nuntii reſident; ac demum quibuſcumque aliis quocumque nomine, & expreſſione nuncupatis perſonis quocumque tempore a quibuſvis, etiam ab ipſis Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus Noſtris, quacumque de cauſa, occaſione, titulo, colore, & prætextu per quaſcumque Apoſtolicas, ſive in ſimili forma Brevis, ſive ſub plumbo expeditas litteras ſub quibuſcumque verborum formis facta, data, conceſſa, & impertita, ſive factas, datas, conceſſas, & impertitas ſub hujuſmodi acceſſu, & ingreſſu revocamus, abolemus, annullamus, atque irritamus, necnon a datarum earumdem præſentium die revocata, abolita, annullata, & irrita, ac nullius prorſus vigoris eſſe, & fore, neminique cuilibet quocumque tempore ſuffragari ſtatuimus, decernimus, & declaramus quemlibet omnium antedictorum etiam ſpeciali mentione dignorum quacumque facultate hujuſmodi temere uti audentem ipſo facto abſque ulla alia declaratione pœnas, & Eccleſiaſticas cenſuras, a quibus, præterquam a Nobis, & pro tempore exiſtente Romano Pontifice, niſi in mortis articulo abſolvi poſſit, incurrere, & incurſum eſſe, liceatiamque hujuſmodi cuicumque conceſſam nullo modo ſuffragari, atque nullius momenti perinde ac ſi minime conceſſa fuiſſet, ipſo facto fore, & haberi, ac pœnas, & cenſuras ipſo facto, ut præmittitur per contrafacientem incurri, & incurſas eſſe. Decernentes eaſdem præſentes litteras, & in eis contenta quæcumque etiam eo quod quicumque in præmiſſis intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ & dignitatis exiſtant ſeu alias ſpecifica, & individua mentione, & expreſſione digni illis non conſenſerint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, cauſæque propter quas præſentes emanarint, ſufficienter adductæ, verificatæ, & juſtificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet etiam quantumvis juridica, & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauſo, etiam enormis, enormiſſimæ, & totalis læſionis, nullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis noſtræ, vel intereſſe habentium conſenſu, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, & ſubſtantiali, ac incogitato, & inexcogitabili, individuamque expreſſionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controverſiam vocari, aut ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, aliudve, quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, ſeu etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus conceſſo, vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud tueri, ſeu ſe juvare ullo modo poſſe; ſed ipſas præſentes litteras ſemper firmas validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere ac ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit inviolabiliter, & inconcuſſe obſervari; ſicque, & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de latere Legatos, & Sedis prædictæ Nuntios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus præmiſſis, ac, quatenus opus ſit, noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula de jure quæſito non tollendo, aliiſque Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon quibuſvis etiam juramento confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alias roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus ac uſibus, & ſtylis, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, & litteris Apoſtolicis prædictis, aliiſque quibuslibet perſonis, etiam quacumque Eccleſiaſtica, vel mundana dignitate fulgentibus, & alias quomodolibet qualificatis, ac ſpecialem expreſſionem requirentibus ſub quibuſcumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, irritantibuſque, & aliis decretis, etiam motu ſcientia, & poteſtatis plenitudine ſimilibus, ac conſiſtorialiter, & alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, editis, factis ac pluries iteratis, & quantiſcumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum non autem per clauſulas generales idem importantes mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret; tenores hujuſmodi, ac ſi de verbo ad verbum, nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita obſervata, exprimerentur, & inſererentur, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, ac derogatum eſſe volumus, ceteriſque contrariis quibuſcumque. Ceterum per præſentes non intendimus derogatum eſſe iis conceſſionibus, quæ ad favorem quarumcumque Nobilium feminarum, ex eo, quod ſive eorumdem majores, ac pro tempore exiſtentes de familia fuerint, & habeantur fundatores, vel inſignes benefactores illius Monaſterii intra cujus clauſtra, vel ſepta feminas etiam de familia ingredi vel conceſſum, vel cautum eſſe ſibi voluerunt, & de conceſſione hujuſmodi confirmationem ab Apoſtolica hac Sancta Sede obtinuerunt: ſive feminæ hujuſmodi ſint conſanguineæ, & affines eorum, qui ſunt Domini in temporalibus locorum, in quibus Monaſteria ſita reperiuntur, & quacumque legitima tituli, vel conſuetudinis cauſa, & occaſione ingreſſu hujuſmodi de præſenti gaudent, factæ, & impertitæ fuerunt; dummodo conceſſiones hujuſmodi per Apoſtolicas in ſimili forma Brevis, vel ſub plumbo deſuper expeditas litteras dumtaxat, & non aliter omnino factas, & impertitas fuiſſe prius Ordinariis locorum Antiſtitibus, vel Prælulibus per legitima, & authentica documenta conſtare fecerint; & dummodo nec vagandi, nec otiandi, nec comedendi, cœnandique, nec per ambulacra, cubicula, cœnacula, aliaque loca, & officinas diſcurrendi cauſa, ſeu ad Eccleſiam accedendi, ſacroſanctum Miſſæ Sacrificium audiendi, aliaque erga Deum pietatis officia, & opera exercendi ſtudio ingrediantur; & dummodo de earum adventu, & ingreſſu, interdiu, & opportune faciendo ſuperiores pro tempore exiſtentes prius certiores fiant ad hoc, ut abſque fratrum incommodo, & offenſione, recto tramite ad Eccleſiam pergatur, & alia de jure ſervanda ſerventur. Volumus autem, ut earumdem præſentium litterarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis eadem prorſus fides in Judicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die tertia Januarii milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo ſecundo Pontificatus Noſtri, anno ſecundo.

D. Card. Paſſioneus.

Anno a Nativitate Domini Noſtri JESU CHRISTI milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo ſecundo Indictione quinta, die vero quarta Januarii, Pontificatus autem Sanctiſſimi in Chriſto Patris, & D. N. D. BENEDICTI, Divina Providentia Papæ XIV. anno ſecundo, ſupradicta Conſtitutio affixa, & publicata fuit ad valvas Baſilicæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, & Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæ generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Antonium Pellicia Apoſtol. Curſ.

Nicolaus Capelli Mag. Curſ.

CONSTITUTIO
SS. D. N.
BENEDICTI PAPÆ XIV.

Super Clauſura Monialium.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

SAlutaris in Catholica Eccleſia inſtitutum ab ipſa antiquitate ſuſceptum, ac tanta cum ſolicitudine, & paſtorali zelo cuſtoditum, ut flos ille Eccleſiaſtici germinis decus, atque ornamentum gratiæ ſpiritualis, læta indoles, laudis, & honoris opus integrum, atque incorruptum, Dei imago reſpondens ad ſanctimoniam Domini, illuſtrior portio gregis Chriſti, Sacræ Virgines, quarum, quo ſublimior gloria eſt, major, & cura eſt intra monaſteriorum ſepta, & clauſtra, vigili, ſollicitaque cuſtodia ſervarentur; tam ante, quam poſt Tridentinæ Synodi decreta Romani Pontifices Prædeceſſores Noſtri tot ſanctiſſimis Legibus, & inttis Apoſtolicæ providentiæ, charitatiſque conſiliis communire, & confirmare ſtuduerunt; ut, quæ ſe Chriſto dicaverint, & a carnali concupiſcentia recedentes, tam carne, quam mente ſe Deo voverint, conſumment opus ſuum magno præmio deſtinatum. Quoniam autem etſi providas hujuſmodi ſanctiones, Conſtitutioneſque, ſi ea, qua decet, regularis diſciplinæ obſervantia cuſtodirentur, ſatis eſſe ſcimus, ut Virgines ea, quæ cœleſtis earumdem ſponſi Jeſu Chriſti ſunt, cogitantes ſint ſanctæ & corpore, & ſpiritu; longa tamen experientia edocti, & aſſiduis Venerabilium Fratrum aliarum Eccleſiarum Antiſtitum querelis admoniti, ſupremas Apoſtolicæ auctoritatis, providentiæque partes requiri, ut abuſibus quamplurimis ex nimia quorumcumque, aut ſibi quocumque pacto arrogantium, aut prætendentium, aut obtendentium facultatem alias ſibi quomodolibet ſive a jure, ſive ab homine conceſſam, vel demandatorum munerum rationem debitam eſſe, ut ſive ipſi, ſive alii ingredi clauſuram monialium, aut ipſæ moniales e clauſura ob quaſcumque etiam non legitimas cauſas egredi, & extra clauſuram hujuſmodi commorari poſſint, licentiam concedendi indulgentia ſenſim invectis opportune occurratur: Hinc eſt, quod nos pro ſuprema omnium Chriſtifidelium procuratione imbecillitati noſtræ in univerſalis Orthodoxæ Eccleſiæ regimine divinitus impoſita opportunum abuſibus hujuſmodi remedium, quantum cum Domino poſſumus adhibere ſatagentes, auctoritate Apoſtolica tenore præſentium, omnes, & ſingulas Conſtitutiones a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris tam ante, quam poſt Concilii Tridentini Decreta ſuper clauſura monialium renovamus, & confirmamus, necnon in poſterum omnibus, & ſingulis ad quos ſpectat, & in futurum ſpectabit, ſub iiſdem pœnis in Conſtitutionibus eorumdem Prædeceſſorum Romanorum Pontificum, & Decretis Concilii Tridentini præfati contentis inviolabiliter obſervandas eſſe ſtatuimus, decernimus, præcipimus, atque mandamus. Præterea motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine earumdem præſentium tenore omnia, & ſingula indulta, privilegia, prærogativas, facultates, licentias, & quocumque alio pacto nuncupatas conceſſiones, omnibus, & ſingulis quibuſcumque Eccleſiaſticis perſonis, quacumque auctoritate, dignitate, honore, præeminentia, ac juriſdictione fulgentibus, etiam Venerabilibus Fratribus noſtris Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, ſive ſingulis, ſive eorumdem Cardinalium Congregationibus, etiam de latere Legatis, ſive qui Provinciis, & Legationibus ſtatus noſtri Eccleſiaſtici, qui pro tempore præſunt, ſive quos ad chariſſimos in Chriſto Filios noſtros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges & Reginas illuſtres, aliaſque Summas poteſtates, prout rerum conditio poſtulaverit mitti, & ablegari contigerit; ſive qui licet aliarum inſignium Eccleſiarum Antiſtites, tamen tanquam Apoſtolicæ hujus S. Sedis Legati de latere alias nuncupati, & habiti ſunt, & fortaſſe habentur, aut haberi, & eſſe prætendunt, & in poſterum habendi ſunt; ſive Ordinarii, ſive Extraordinarii noſtri, & ejuſdem Apoſtolicæ Sedis ubicumque etiam apud ipſos Imperatorem, & Reges, ac ſummas poteſtates Nuntii, ſive Inter-Nuntii reſident (exceptis dumtaxat locorum Ordinariis, iiſque omnibus ſuperioribus, quibus tanquam Ordinarii, & ordinaria juriſdictione utentibus Monialium Monaſteria ſubjecta, & addicta ſunt in caſibus tamen neceſſariis, & ſervatis aliis de jure ſervandis, & non aliter omnino) ac demum quibuſcumque aliis quocumque nomine, & expreſſione nuncupatis perſonis quocumque tempore a quibuſvis etiam ab ipſis Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus Noſtris quacumque de cauſa, occaſione, titulo, colore, & prætextu per quaſcumque Apoſtolicas, ſive in ſimili forma Brevis, ſive ſub plumbo expeditas litteras ſub quibuſcumque verborum formis factas, datas, conceſſas, & impertitas ſub hujuſmodi ingreſſu revocamus abolemus, annullamus, atque irritamus; necnon a datarum earumdem præſentium die revocata, abolita, annullata, & irrita, ac nullius, quorſus momenti, ac vigoris eſſe, & fore neminique cuilibet quocumque tempore ſuffragari, ac quemlibet omnium antedictorum etiam ſpeciali mentione dignorum quacumque facultate hujuſmodi, ſive pro ſe, ſive pro aliis temere uti audentem, ipſo facto, abſque ulla alia declaratione pœnas, & Eccleſiaſticas cenſuras contra violantes clauſuram monialium inflictas, a quibus præterquam a Nobis, & pro tempore exiſtente Romano Pontifice, niſi in mortis articulo abſolvi poſſit, incurrere, & incurſum eſſe; licentiamque hujuſmodi conceſſam nullo modo ſuffragari, ac nullius momenti perinde ac ſi minime conceſſa fuiſſet, ipſo facto fore, & haberi, ac pœnas, & cenſuras Eccleſiaſticas ipſo etiam facto, ut præmittitur per contrafacientem incurri, & incurſas eſſe ſtatuimus, decernimus, ac declaramus, Decernentes eaſdem præſentes litteras, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmiſſis intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis exiſtant, ſeu alia ſpecifica, & individua mentione, & expreſſione digni illis non conſenſerint, nec ad ea citati, vocati, & auditi, cauſæque propter quas præſentes emanarint ſufficienter adductæ, verificatæ, & juſtificatæ non fuerint, aut ea alia qualibet etiam quantumvis juridica, & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauſo, etiam enormis enormiſſima, & totalis læſionis nullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis noſtræ, vel intereſſe habentium conſenſu, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, & ſubſtantiali, ac incogitato, & inexcogitabili individuamque expreſſionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari in controverſiam vocari, aut ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, ſeu etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus conceſſo vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, ſeu ſe juvare ullo modo poſſe; ſed ipſas præſentes litteras ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter, & inconcuſſe obſervari; ſicque, & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales etiam de Latere Legatos, & Sedis prædictæ nuntios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere,

ac

ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus præmiſſis, ac, quatenus opus ſit noſtræ, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula de jure quæſito non tollendo, aliiſque Conſtitutionibus Apoſtolicis, necnon quibuſvis etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, ac uſibus, & ſtylis etiam immemorabilibus; privilegiis quoque indultis, & litteris Apoſtolicis prædictis, aliiſque quibuſlibet perſonis etiam quacumque Eccleſiaſtica, vel mundana dignitate fulgentibus, & alias quomodolibet qualificatis, ac ſpecialem expreſſionem requirentibus ſub quibuſcumque verborum tenoribus, & formis, ac cura quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis aliiſque efficacioribus efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, ac irritantibus, & aliis decretis, etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine ſimilibus, ac conſiſtorialiter, & alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantiſcumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes mentio, ſeu quævis alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, ac ſi de verbo ad verbum, nihil penitus omiſſo, & in illis tradita obſervata exprimerentur, & inſererentur, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, ac derogatum eſſe volumus, ceteriſque contrariis quibuſcumque. Volumus autem, ut earumdem præſentium litterarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis manu alicujus notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis eadem prorſus fides in judicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris, die tertia Januarii milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo ſecundo Pontificatus Noſtri Anno ſecundo.

D. Cardinalis Paſſioneus.

Anno a Nativitate Domini Noſtri JESU CHRISTI milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo ſecundo, Indictione quinta, die vero quarta Januarii, Pontificatus autem Sanctiſſimi in Chriſto Patris, & Domini Noſtri Domini BENEDICTI Divina Providentia PAPÆ XIV. Anno ſecundo, ſupradicta Conſtitutio affixa, & publicata fuit ad valvas Baſilicæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, & Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæ generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, & in aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Antonium Pelliccia Apoſt. Curſ.

Nicolaus Capelli Mag. Curſ.

SS. D. N.
BENEDICTI PAPÆ XIV.
CONSTITUTIO
Ad Epiſcopos directa,
De Doctrina Chriſtiana præſertim pueris tradenda.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Salutem, & Apoſtolicam benedictionem.

ETſi minime nobis dubitandum ſit, omnes, quibus animarum cura credita eſt, voſque præſertim Ven. Fratres ad Apoſtolatus officium evectos, atque in Prælationis faſtigio a Deo conſtitutos, in id potiſſimum ſollicitudinem intendere, ut Chriſtianus Populus Cœleſtis Doctrinæ pabulo enutritus, & rudimentis fidei ſaluberrime inſtructus in ſemitam mandatorum Domini, facem vobis præferentibus, feliciter dirigatur: temperare tamen non poſſumus, quin vos ipſos noſtræ auctoritatis, ac Paternæ dilectionis ſtimulis excitemus ad tam pium, tamque ſalutare opus Doctrinæ Chriſtianæ impenſiore cura provehendum, ſublatis iis impedimentis, quæ animarum ſaluti adverſantur.

Quia vero ſcientibus legem loquimur, & vigiles Eccleſiarum hortamur antiſtites, quibus nec pietatis, nec alia ſacrarum litterarum deſunt præſidia, ſupervacaneum ducimus plurimis urgere argumentis non ſatis eſſe ad Cœleſtem Beatitudinem aſſequendam confuſe, & involute a Deo revelata, & ab Eccleſia Catholica propoſita Myſteria; ſed hanc Cœleſtem Doctrinam divinitus traditam & quæ ex auditu concipitur, Doctoris legitimi, ac fidelis miniſterio ita eſſe accipiendam, ut ſingillatim illius capita explicentur, & eorum aliqua neceſſitate medii, aliqua vero neceſſitate præcepti fidelibus ad credendum proponantur. Præterea licet per fidem juſtificari dicamur cum ea ſit humanæ ſalutis initium, & fundamentum; ad futuram tamen, quam inquirimus, Civitatem, ut pervenire aliquando mereamur, ſatis compertum eſt ſolam fidem non ſufficere; ſed viam noſſe conſtanterque tenere oportere, nempe præcepta Dei, & Eccleſiæ, tum virtutes, quas proſequi, tum vitia, quæ ſtudioſe declinare debemus. Quæ quidem omnia cum primis Catholicæ fidei rudimentis, ſive Doctrina, ut ajunt, Chriſtiana, contineantur; Epiſcopalis muneris exigit ratio, ut illa in ſingulis Diœceſibus, & ubique locorum recte, atque ex ordine explicetur; nec poſſe Epiſcopos ſine tacito conſcientiæ convicio illam negligere, ſed in hoc opus maxime neceſſarium omnem curam, & diligentiam conferre debere.

Id tamen oneris non ita Epiſcopo impoſitum eſſe intelligimus, ut ipſe per ſe Doctrinæ Chriſtianæ ſemper interſit, pueros interroget, & Myſteria fidei, quam profitemur, aperiat. Nimium quippe novimus, in Paſtoralis ſollicitudinis munere prægravari Apoſtolicæ ſervitutis ſarcinam, ac plene intelleximus, cum Anconitanam primum, tum deinde Bononienſem Eccleſiam regeremus, multis, variiſque curarum veluti fluctibus jactari Præſulem ſuo ſatis munere facere cupientem. Id vero futurum affirmamus, ſi Epiſcopus, alieno etiam a viſitatione Diœceſis tempore, quandoque adſit, ubi Doctrina traditur Chriſtiano homine digna, pueros, puellaſque de rebus antea auditis ſciſcitetur, ac Myſteria noſtræ religionis evolvat, & annunciet, Paſtoris operam in maximam credit ſibi Gregis utilitatem ceſſuram, ejuſdemque exemplum alios excitaturum ad Vineam Domini Sabaoth pro viribus excolendam.

Hanc adminiſtrandæ Eccleſiæ quaſi legem ſibi dixerunt nedum veteres, ſed recentiores etiam Præſules Beatorum Civium Albo adſcripti; Carolus nempe Borromeus, Franciſcus Saleſius, Turribius, Alexander Sauli, quorum aliqui (ut litteris conſignatum eſt) cum gravioribus diſtenti, atque impediti curis, adeſſe coram non poſſent, operæ, ac diligentiæ ſuæ Vicarium aliquem ex Canonicis, aut ex Sacerdotibus deſignabant, qui, ſuſceptis Paſtoralis miniſterii partibus, adoleſcentibus ad omnia religionis officia fidei elementis informarent.

Optimum ergo, & ad profectum animarum maxime accomodatum erit Antiſtitis exemplum, ſi, quod antea dictum eſt, id omni tempore, præſertim vero dum obit Diœceſim, in ſingulis Parœciis impleverit. Sed ut quiſque facile conjiciet, ad hoc vi-

res ejus non ſapperunt. Ideoque, ut propoſitum eſſequatur, neceſſe eſt, diligentia, quanta poteſt maxima, caret, ne in aliis, quos tam laudabilis, tamque fructuoſi operis Vicarios conſtituit, ſtudium, ac ſedulitas deſideretur.

Duo potiſſimum onera a Tridentina Synodo Curatoribus animarum ſunt impoſita: alterum ut feſtis diebus de rebus divinis ſermonem ad populum habeant; alterum, ut pueros, & rudiores quoſque divinæ legis, fideique rudimentis informent, ſi ſtatis diebus eam Parochi concionem habebunt, quæ non perſuaſibilibus humanæ ſapientiæ verbis obſtrepat auribus, ſed captui auditorum accomodata in eorum animo oſtenſione ſpiritus illabatur; ſi myſterium aliquod annunciabunt, in primis vero, quod eo tempore Eccleſia recolit, ea diſſerentes, quæ ad virtutem incitamenta ſiat, & ad vitia fugienda, graviora præſertim, & quæ fœdius graſſantur in populo; ſi diebus ipſis (hoc enim pariter debent ſuo muneri) pueros tanquam infantes modo genitos nutriant doctrinæ lacte, nunc hos, nunc illos interrogando, dubia, atque involuta explicando: Si demum cum Apoſtulo attendant lectioni, exhortationi, & doctrinæ, ut perfectus ſit homo Dei, & ad omne opus bonum inſtructus: ſas eſt credere, exitum optatis reſpondere poſſe, & populum acceptabilem ſectatorem bonorum operum facile extiturum.

Verum ſatis experientia compertum, eſt, imparem eſſe ſolius Parochi laborem; cum nequeat unus omnes inſtruere, ubi Doctoris diligentiam numerus vincit. Quoties tamen Epiſcopus toto animo, ac ſtudio in Eccleſiam ſibi commiſſam incumbat, nunquam neceſſariis, & opportunis deſtituetur auxiliis: Semper enim inveniet, qui tonſura initiari, qui per minorum, qui per Sacrorum Ordinum gradus ad Sacerdotii faſtigium promoveri, qui denique ad Eccleſiaſtica Beneficia viam ſibi munire ſtudeant. Graviſſimis idcirco verbis (& verbis facta reſpondeant) affirmet Epiſcopus nunquam ſe facturum, ut Tonſura inauguret grandiores ætate, aut minores, præterim vero majores Ordines iis conferat, qui in tradenda chriſtiana doctrina operam ſuam Parochis commodare neglexerint. Hunc porro Clericorum numerum idem Epiſcopus in ſingulas ſuæ Civitatis, & Diœceſis Parochias apte diſtribuat, & eorum aliquos determinatæ Eccleſiæ aſcribat. Denunciet præterea ac fidem præſtet in conferendo Parochiarum, & aliorum Beneficiorum Jure plurimum apud ſe ponderis, & momenti habiturum ſtudium, & diligentiam in hoc opus a Clericis collatam: atque ita re ipſa conſtabit, non Rectori tantum impoſitum eſſe docendi munus, ſed plures illi præſto eſſe, ut omnia officii ſui munera cumulate impleri poſſit.

His accedit Sacris Apoſtolicis Conſtitutionibus, & ſeptima præſertim felic. record. Leonis X. Prædeceſſoris Noſtri edita in Concilio Lateranenſi ſaluberrime cautum fuiſſe, ut tam ludimagiſtri diſcipulos ſuos, quam piæ feminæ puellas inſtituentes, ſana, & incorrupta doctrina (Epiſcopo id potiſſimum urgente) tanquam pabulo vitæ nutriant, & confirment. Conſtat etiam, ipſum Epiſcopum poſſe, ac debere Sacris Oratoribus, quam diligentiſſime commendare, ut pro concione in parentum aures animoſque ingerant, ſua intereſſe Myſteriis noſtræ religionis ſuſceptam prolem imbuere: & ſi ad minus idonei fuerint, filios in Eccleſiam adduci oportere, in qua divinæ legis præcepta explicantur. Pluribus itidem in locis pia, ac laudabilis, & ubi non ſit recepta inducenda conſuetudo invaluit, ut Parocho idem munus proſequenti auxilium ferant laici, tum viri, tum mulieres in chriſtiana inſtitutione veluti adjutricem operam navantes, qui audiunt pueros, ac puellas Orationem Dominicam, Angelicam Salutationem, Symbolum Apoſtolorum, aliaque id genus memoriter pronunciantes. Alibi quoque ſodalitia erecta ſunt, quorum cura in explicanda chriſtianæ religionis diſciplina verſatur, & quorum inſtitutum nedum meritis laudibus cumulat ſan. mem. Pius V. in ſua Conſtitutione, quæ incipit: *Ex debito*; ſed in omnibus etiam Diœceſibus propagari enixe expoſcit. Quæ quidem omnia in unum collecta, ſi ſedulo perpendantur, certum omnibus, atque exploratum erit, ubi multa ſit meſſis, paucos nequaquam eſſe operarios, nec eos deeſſe, qui parvulis panem petentibus frangant.

Sed quia compertum eſt, non ſolum adoleſcentulos, illoſque, qui confirmata ſunt jam ætate in divinarum rerum ignoratione verſari, ſed etiam viros, ipſoſque ſenes ſalutaris doctrinæ eſſe omnino expertes, vel quia nunquam illam perceperunt, vel jamdiu perceptam paulatim delevit oblivio: huic etiam malo provida Epiſcoporum occurret vigilantia, ſi operis ſui Vicarios cogent, quæ parata ſunt, remedia ſedulo adhibere.

Ut autem ab iis, qui in prima ſunt ætate ſermo inſtituatur; ad Sacram Euchariſtiam, & Confirmationem admitti plures poſtulant. Pauci enim eſt ixam hanc voluntatem, ac fere impatiens ſtudium non præſeferant. Moneat igitur Epiſcopus Parochos, eiſque diſtricte præcipiat, ne quis eorum Sacrum Euchariſtiæ Sacramentum adminiſtret, & ſchedulam, ut ajunt Confirmationis iis tradat, qui graviora fidei, & doctrinæ capita, & Sacramenti virtutem, & vim ignorent, vel quia parum in hoc tyrocinio profecerint, vel quia ea neglexerint audire, quæ ad hujuſmodi Sacramenta pie, riteque ſuſcipienda ſtatis temporibus tradita ſunt. Hoc ſane pacto primæ ætati ſatis videri poteſt conſultum.

Si vero loquamur de adoleſcentia, quoniam unuſquiſque proprium donum habet ex Deo; ubi ſatis conſtat, alios Eccleſiaſticæ, alios vero ſæcularis vitæ rationem inire. De primo hominum genere verba jam fecimus, cum de iis ageremus, qui Ordinibus initiari volunt. Id unum addi poſſe videtur rem fore magni commodi, multæque utilitatis plenam, ſi qui ſe ſiſtunt examini, eos Præſul potiſſimum interroget de iis, quibus chriſtiani hominis ſcientia continetur. Etenim magiſtra rerum experientia edocuit, ex his aliquos, tametſi latini ſermonis nitore, & elegantia excultos, in ſcientiarum curriculo liberaliter inſtitutos & quæ ad Ordines pertinent apprime callentes, de doctrina tamen chriſtiana percontanti parum, aut nihil appoſite reſpondere.

Si autem ad eos, qui in ſæculo degunt, mentis aciem convertimus, palam fit illos, ut plurimum ſacri conjugii fœdera inire. Verum cum Matrimonio jungendi non ſint, ſi Parochus, ut debet, prius interrogando deprehenderit marem, ſeu feminam, quæ ad ſalutem neceſſaria ſunt, ignorare; vix tantæ, ac tam luctuoſæ ignorantiæ locum relinquet Epiſcopus, qui Paſtores animarum admoneat officii ſui, & huic ſi deſint, negligentiæ repetat pœnas.

Omnes denique omnium ætatum, atque ordinum homines ſolent identidem ſordes animæ Pœnitentiæ Sacramento detergere. Curabit itaque Epiſcopus, ut Sacerdos excipiens confeſſiones fixum illud, immotumque animo ſemper habeat, invalidam eſſe abſolutionem Sacramentalem, quam quia ignoranti res neceſſarias neceſſitate medii, impertitur, nec poſſe homines Deo per hujuſmodi Sacramentum reconciliari, niſi prius excluſa hujus ignorantiæ caligine, ad agnitionem fidei educantur. Sedulo etiam animadvertet Confeſſarius in aliud tempus rejiciendam eſſe abſolutionem illius, qui neceſſaria neceſſitate præcepti ſuo vitio neſcit, & eo quandoque caſu Pœnitentem abſolvi poſſe, quo ſe vincibilis hujus ignorantiæ reum agnoſcat, & accuſet, ac intime dolens, tum a Deo veniam precetur, tum Confeſſario ſerio promittat operam ſe impenſe daturum, qua divinæ gratiæ præſidio, diſcat etiam neceſſaria neceſſitate præcepti.

Hanc profecto chriſtiani populi inſtituendi rationem, ſi Paſtores ſibi propoſuerint, ſi eorum conſilia, labores, & ſtudia ad propoſitam methodum duxerint referenda; ſperare fas eſt, fide, & opere Gregem ita in dies profecturum, ut coædificetur in habitaculum Dei in Spiritu Sancto.

At vero cum maximi momenti ea res ſit, nullaque alia ad Dei gloriam, & ad animarum ſalutem utilius inſtituta mirari nemo debet, quod plurima paſſim objiciantur impedimenta. Sitæ quandoque ſunt in agro parvæ, humileſque Eccleſiæ, aliæ Parochiali proximæ, aliæ vero longo intervallo disjunctæ, ad quas diebus feſtis patres familias una cum liberis accedunt Sacerdotem Sacris operantem audituri; ex quo fit, ut ſuæ Parochiæ nunquam fere interſint, nec ullum de Myſteriis fidei, de præceptis, de Sacramentis verbum accipiant. Epiſcopus huic malo occurret, ſuamque objiciet auctoritatem. Et primo quidem, quoad parvas Eccleſias Parochiali proximas, expreſſa lege caveatur, ne quis antea Sacrificium faciat, quam Parochus Miſſam celebraverit, ſermonem habuerit, ceteraſque ſui muneris partes abſolverit. Hoc enim pacto Eccleſia Parochialis confluentium Parochianorum numero celebrabitur. Quo vero ad parvas Eccleſias a Parochiali longe ſepoſitas, cum difficile admodum ſit, Parochianos ob locorum diſtantiam, longum iter, atque aſperum, hyemali præſertim tempore, cum pluviæ inundant, Parochialem adire, ibique divinis officiis intereſſe, relicta Eccleſia proximiore; decernat Epiſcopus, gravibus etiam ſta-

tolis

tutis pœnis quod Sacerdotes ibi operantes chriſtianæ doctrinæ ſummam populo tradant, divinamque legem annuncient. Monendus tamen eſt Parochus, ne alienæ operæ nimium tribuat, ſed videat ipſe quo loco res ſint, cum pueri Sacramentum Euchariſtiæ, & Confirmationis, alii vero Matrimonii ſibi adminiſtrari expoſcant.

Præterea ſua etiam Urbes habent impedimenta, Sæpe enim contingit in aliis Eccleſiis, ac præſertim Regularium, ſolemni ritu, magnaque populi frequentia, feſtum aliquem diem celebrari: ideoque ſi in Eccleſia Parochiali ſummo mane, aut ſtatim a prandio Catechiſmus habeatur; aut nemo, aut pauci admodum ſunt, qui eodem Catechiſmo interſint, quippe præſcriptas horas non cauſentur. Sin vero capientur horæ Civitatis commodo magis appoſitæ, uſu compertum eſt, populum ad Eccleſiam confluere, in qua feſtus dies agitur; & celebritate pompæ illectum, doctrinam chriſtianam non ſine gravi animæ detrimento deſerere. In hoc articulo, quia certa, & communis regula præſcribi non poteſt, id totum relictum eſſe volumus prudentiæ vigilis Eccleſiæ Antiſtitis, qui attenta loci, temporis, perſonarum qualitate, expenſiſque rerum omnium momentis ita ſtudeat ſolemnis diei celebritatem cum doctrina chriſtiana componere, ne alteri altera ſit impedimento. Quod ſi regulares, & exempti contradixerunt, & ſanctum hoc doctrinæ opus, licet ab Epiſcopis prius admoniti, ſuis functionibus perturbare præſumpſerint; noſtram locorum Ordinariis auctoritatem, qua potimur in exemptos, pollicemur; nec alia Pontificiæ vigilantiæ deerunt remedia, ne Parochiales Eccleſiæ debitis fraudentur obſequiis.

Plurimum quoque ad chriſtiani populi inſtitutionem conferre poterit, ſi viſitatores eligantur, quorum alii Civitatem, alii Diœceſim luſtrantes, omnia ſedulo inquirant, ut certior factus Epiſcopus, pro meritis cujuſque Paſtoris aut præmia decernat, aut pœnas.

Clementis Papæ VIII. aliorumque Prædeceſſorum Noſtrorum veſtigiis inhærentes, hortamur in Domino, & enixe commendamus in doctrina chriſtiana tradenda adhiberi libellum de Clementis ejuſdem mandata a Cardinali Bellarmino conſcriptum, mox in deputata Congregatione diligenter examinatum, & approbatum; ac denique ab eodem Clemente in lucem eo ſaluberrimo conſilio edi juſſum, ut onus deinceps, idemque modus in docendo, & diſcendo chriſtianam doctrinam ab omnibus teneretur. Nihil hac uniformitate optabilius; nihil ad præcavendos, qui in multiplicem Catechiſmorum varietatem irrepere poſſent errores conducibilius, atque opportunius, Sicubi vero contingat ob peculiares regionum neceſſitates aliom quempiam adhiberi forte libellum; ſedulo invigilandum erit, nequid ille contineat, nequid in eo unquam inducatur a catholica veritate abſonum. Curandum inſuper, ut in eo fidei dogmata clare, & dilucide ſint explicata, additis ſi quæ deſunt neceſſariis ac ſublatis, quæ redundant. Brevis enim, & univoca docendi methodus multum prodeſſe ſolet ad faciliorem interrogationem, cum quis periculum facit progreſſus puerorum. Complectatur liber hujuſmodi etiam fidei, ſpei, & charitatis actus, quos recte, ſcienterque compoſitos eſſe, minime dubitandum. Sed ſi aliter ſe res habeat, caſtigati emendato prælo donentur. Actus prædicti paucis potius, quam multis verbis efferri gaudent; dum illis tamen tota vis, & natura virtutis explicetur. Et quia chriſtianam religionem profitenti maxime neceſſaria eſt conſuetudo, & exercitatio ſæpius eliciendi dictos actus; idcirco ne illorum uſus circumſcribatur anguſtis finibus, & exiguo numero a quibuſdam ſingulis annis præfinito; Epiſcopus ſuæ non minus, quam alienæ ſalutis ſtudioſus, provide ſtatuat, ut in Parochiis, tum Urbis, tum Diœceſis Rectores animarum poſt Miſſam feſto die celebratam, ſtatim ante Aram provoluti clara, & intelligibili voce dictos virtutum actus eliciant, & præire ſatagant populo verba ab ipſis prolata devote redituro. Hoc enim pacto fideles ſenſim illos memoriæ mandabunt, & aſſueſcent nedum feſtis, ſed aliis etiam diebus in hac pia exercitatione verſari.

Saluberrimas has erudiendi Gregis rationes, quas Vobis Ven. Fratres, per hæc Apoſtolica ſcripta notas eſſe volumus, quiſque veſtrum facile intelliget, conſonas eſſe Monitis Noſtris Paſtoralibus prælo jam demandatis, cum Sponſam Noſtram Bononienſem Eccleſiam paterna charitate cominus amplecteremur: illaſque præterea ex Pontificiis Conſtitutionibus hauſtas eſſe, & Spectabilium Antiſtitum Teſtimonio, & exemplo comprobatas. Quia vero maximam inde utilitatem proficiſci experimento cognovimus; quo majori poſſumus ſtudio vos hortamur, & admonemus, ac per viſcera miſericordiæ Dei Noſtri enixe obteſtamur, ut pro injuncto Vobis Paſtoralis Miniſterii debito præmiſſorum executioni ſtrenuo, conſtantique animo incumbatis: ſedulo recogitantes quidquid laboris, ſtudii, ac vigilantiæ in hunc ſcopum collatum fuerit, Deum omnium bonorum Datorem uberi mercede retributurum; & Apoſtolicam benedictionem ex animo Vobis impertimur.

Datum Romæ apud Sanct. Mariam Majorem die VII. Februarii MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno ſecundo.

SS. D. N.

BENEDICTI PAPÆ XIV.

CONSTITUTIO

Ad Epiſcopos directa de Parochorum electione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres Salutem, & Apoſtolicam benedictionem.

CUM illud ſemper plurimum formidaverit Eccleſia Catholica, ne indignis quibuſque, & extra Sacerdotale meritum conſtitutis cura animarum, & Dominici Gregis cuſtodia crederetur; quia totius familiæ ſtatus, & ordo nutat, ſi quod requiritur in corpore, non invenitur in capite. Hinc Canonicis Sanctionibus ac præſertim Sanctæ Tridentinæ Synodi Decretis provide conſultum eſt, regimen Eccleſiarum Parochialium iis eſse committendum, quorum omnis ætas a puerilibus exordiis ad perfectiores annos per diſciplinæ Eccleſiaſticæ ſtipendia ita concurriſset, ut de illorum ſupra alios provectione, ac potiori doctrinæ, morum, ac diuturni laboris ſuffragio nefas eſset dubitare. Quia vero perniciosa apud plurimos opinio ſenſim invaluit, Tridentini Decretis non præſcriptam eſse dignioris electionem, ſed caveri tantummodo, ne indignis Eccleſiæ Parochiales, aliaque Beneficia, quibus cura imminet animarum, conferrentur: ſan. mem. Innocentius XI. Prædeceſſor Noſter erroneam doctrinam a vera, & ſincera patrum mente longius deflectentem damnavit, & edocuit quam prudens, & diligens eſse debeat Paſtoralis Officii diſpenſatio.

Ad tramitas idcirco ejuſdem Sanctæ Synodi aſu receptum eſt, occurrente Parochialis Eccleſiæ vacatione, quæ libere ab Ordinario conferenda ſit, concurſum inſtitui, ut habita in eo de cujuslibet ætate, moribus, doctrina, & ſufficientia ſolerti inquiſitione, Epiſcopus eligat quem ceteris magis idoneus judicaverit.

At quia contigere quandoque poteſt, quod favore, vel gratia, vel minus æquo judicio minus digni dignioribus præponantur: ſan. mem. Pius V. Noſter Prædeceſsor, ne quid in hujuſmodi electione eſset inordinatum, atque præpoſterum edita ſaluberrima Conſtitutione voluit injuſte in concurſu rejectis, interpoſita ad Metropolitanum, vel Epiſcopum viciniorem,

vel

vel Sedem quandoque Apoſtolicam appellatione, præelectum ad novum examen provocare, & Eccleſiam alteri non rite collatam, novo facto meritorum periculo, ſi ita jus eſſet, vindicare. Et ne frivolæ appellationis diffugio locus eſſet, provide ibidem cautum eſt, dictæ appellationi in devolutivo tantum deferri oportere, non ſuſpenſa, aut quoquomodo retardata Præelecto ab Ordinario Parochialis Eccleſiæ poſſeſſione.

Conſultiſſimæ hujuſmodi leges eum in finem inſtitutæ, ne in tanti momenti re imperiti magiſtris, novi antiquis, rudes præferantur emeritis, violatæ ſunt hominum fraude, & malitia, ipſa medela vulnus exaſperantium. Sæpiſſime enim rejecti ab Ordinario dictæ Conſtitutionis obtentu in vocem appellationis facile prorumpere, & minus legitima concurrente cauſa electos ab Epiſcopo ad novum examen provocare conſueverant; illoſque præterea relicta Gregis, & Eccleſiæ cuſtodia longum iter arripere, & diuturni laboris, temporis, & pecuniæ impenſa exhauſtos, litem in ſecunda, tertia, & ulteriori quandoque inſtantia ſuſtinere cogebant. Quin etiam experientia compertum eſt, magno juſtitiæ detrimento litem ipſam abſolvi. Quandoquidem ii, qui examini ſe ſubjecerant, atque in primævo concurſu utpote legitimarum inſtitutionum neſcii rejecti fuerant, longa poſtmodum decurrente lite, ſedulam litteris ex induſtria navantes operam, præferri aliis merebantur, & acerbe ſuccenſebant Epiſcopo, judicii quidem adeptæ, non autem adipiſcendæ peritiæ, per injuriam ſe fuiſſe rejectos.

Hinc apud bene moratos homines, & juſtitiæ vindices, frequens querelarum occaſio, quibus ſedandis cum Congregatio Concilii Tridentini interpres omne ſtudium diligentiamque conferret: nobis, qui Secretarii munere fungebamur, mandatum eſt, ut ſermone, typis poſtea vulgato, rem ſedulo expendere, ingruentis mali originem, & apta eidem avertendo remedia inveſtigare pro viribus niteremur. Senſus hac de re noſtros explicantes, vitio potiſſimum laborare comperimus praxim examinis oretenus habiti, nec ſcriptis conſignati: Electi ſiquidem ad curam animarum ab Ordinario Collatore, & ad iteratum examen coram alio Judice provocati, jus legitimæ collationis tueri non poterant certo, ac permanenti teſtimonio jam probatæ idoneitatis; ſed a novi examinis alea, ſubeunda coram Judice Appellationis geſtarum rerum prorſus ignaro, tota res pendere videbatur. Quocirca gravi Juſtitiæ detrimento recepta in foro erat opinio, provocari poſſe ad alium Judicem, nullo exhibito indebitæ rejectionis documento. Quod quidem cum a Sacrorum Canonum cenſura longius aberraret, facile huic corruptelæ occurri poſſe cenſuimus, ſi certa primum & apte diſpoſita habendi examinis forma præſcriberetur; Si quæſtiones examinatis propoſitæ, & conſentaneæ illorum reſponſiones, totaque rei geſtæ ſeries in ſcriptis redigeretur; & ſi acta demum totius concurſus ad Judicem Appellationis integra aſportarentur.

Inita a Nobis conſilii ratio non ſolum arriſit Congregationi, illam die 16. Nuvembris 1720. ratam habenti: ſed etiam Pontificii Judicii acceſſione roborata fuit a Clemeare XI. Eccleſiaſticæ diſciplinæ vindice, & aſſertore eximio. Utque locorum Ordinarii ea omnia filiali, quo par erat obſequio, & diligentia exequerentur; iis datæ ſunt die 10. Januarii 1721. opportunæ litteræ noſtro calamo exaratæ, ejuſdemque Pontificis ſenſu, & oraculo comprobatæ, quarum tenorem, etſi alias prælo commiſſum, & inſertum in Bullario dicti Clementis Prædeceſſoris Noſtri, congrue hic duximus referendum.

Reverendiſſime Domine uti Frater.

Quo Parochiales Eccleſiæ dignioribus perſonis gubernandæ traderentur, ſtatuit, ut notum eſt, Sacroſancta Tridentina Synodus ſeſſ. 24. cap. 18. ut vacante Eccleſia Parochiali, indiceretur, & fieret concurſus; ac poſtquam concurrentes ab Epiſcopo, vel ejus Vicario Generali, atque ab Examinatoribus Synodalibus ſaltem tribus examinati, & approbati eſſent, Epiſcopus eum eligeret, quem ætate, moribus, doctrina, prudentia, aliiſque rebus ad vacantem Eccleſiam gubernandam neceſſariis, & opportunis, digniorem ceteris, magiſque idoneum judicaret. Adjecitque ad hanc Concilii Sanctionem validius confirmandam, re, & nomine Sanctiſſimus Pontifex Pius V., quod ſi unquam Epiſcopus minus habilem, poſtpoſitis magis idoneis, elegiſſet, poſſent ii, qui rejecti eſſent, a mala hujuſmodi electione ad Metropolitanum, vel ſi ipſe eligens Metropolitanus, aut exemptus foret, ad viciniorem Ordinarium, ut Sedis Apoſtolicæ Delegatum, vel alias ad ipſam Sedem Apoſtolicam appellare, ac Præelectum ad novum examen coram ipſo appellationis judice, & ejus examinatoribus provocare: ea tamen cautione, ut appellatio non in ſuſpenſivo, ſed in devolutivo eſſe deberet: quemadmodum in ejus Conſtitutione, quæ trigeſima tertia eſt, latius; concludendo quod, conſtito de prioris eligentis irrationabili judicio, illoque revocato, Parochialis Eccleſia magis idoneo conferatur.

Cum autem neque Concilii Decreto, neque Pontificis Bulla examinis in concurſu peragendi forma, ſeu methodus ulla certa, ac peculiaris ſervanda proponatur; difficile dictu eſt, quanta examinum, aliorum alibi diverſitas extiterit, atque hinc occaſio querelarum. Nam alicubi, cum non eædem omnibus quæſtiones, non iidem caſus propoſiti fuiſſent, erant identidem, qui, vel in judicio, vel extra conquererentur, ſibi quidem poſtpoſitis difficiliores, Præelecto autem faciliores ad ſolvendum quæſtiones obtigiſſe. Alibi vero eædem quidem omnibus quæſtiones propoſitæ fuerunt, ſed neque hæ, neque datæ a concurrentibus reſponſiones ſcripto, ſeu litteris conſignabantur. Cumque poſtmodum, nec raro contingeret, ut e poſtpoſitis quiſpiam jure Bullæ ſupradictæ novum ad examen coram Judice Appellationis, ejuſque examinatoribus electum provocaret; Sacra Congregatio uſque ab anno 1603. conſiderans gravamen non alia ratione, quam novo examine probari poſſe; provocationem ad novum examen cenſuit admittendum, gravamine nec dum probato, & requiſitis tantummodo probationibus in ſubſequenti judicio, in quo, probato per novum examen appellantis gravamine quoad doctrinam, probanda ſupereſt ejuſdem præ jam electo in reliquis ad regendam Eccleſiam requiſitis præſtantia, ut de majori alterutrius ad Parochialis Eccleſiæ Gubernium idoneitate ſententia ferri poſſit, cum non continuo, ſi quis eſt doctior, is etiam aptior, ſeu magis idoneus ad id regimen habeatur, vel etiam habendus ſit. Quam Sacræ Congregationis Sententiam Scriptores, & Tribunalia laudarunt. Aliis vero in Diœceſibus laudabilis invaluit conſuetudo, ut eædem omnibus quæſtiones, iidemque caſus proponantur, ac (ne qua detur anſa Cancellario quidquam ſuo Marte adulendi, minuendi, mutandi) ut ipſimet concurrentes, quæ interrogati fuerint, quæque reſponderint ſua perſcribant. Atque Ordinarii, qui morem hunc longe optimum in examinando tenuere, Sacræ deinde Congregationi etiam, atque etiam conſiderandum, reliquerunt, his, qui ſic examinati eſſent, atque poſtpoſiti, impoſterum, ut ſolent, appellantibus, indulgenda nec ne ſtatim electi novum ad examen provocatio, nulla gravaminis prærequiſita probatione videretur; cum iſti ex actis primi examinis gravamen doctrinæ facile alioquin probare poſſent; quod alii aliter nimirum examinati probare, niſi ſecundo, ſeu novo examine non poterant; nec defuere alii probitatis ac peritiæ in adminiſtrandis diu Eccleſiis laude præſtantes, qui monerent, frenum aliquod hujuſmodi appellantium licentiæ tandem injiciendum, eorumque jam nimis crebras novum ad examen provocationes eſſe reprimendas: quippe quæ vix unquam ſine magno Eccleſiarum damno contingunt. Nam cum novum examen coram judice appellationis longe procul a Parochia peragendum ſit; Electus ab Epiſcopo, qui provocatur, Parochiam quam poſſidet, cogitur interea temporis deſerere, eamque Œconomo, vel Vicario cuipiam, veluti ſponſam ignotis cuſtodibus relinquere, ſponſo non parumper, ſed diu ſane abfuturo, dum nempe, implicita, ut fit, lite, terna etiam, vel quaterna, alia ex aliis examina ſuper præſtantia primum doctrinæ, tum deinde aliorum, quæ ad integrandam idoneitatem opportuna ſunt contentioſe multiplicentur, & commode, ne dicam otioſe, transfigantur, antequam deliberari poſſit utri concurrentium Parochia ſit adjudicanda.

Ad tollendam non minus querelarum, quam incommodorum occaſionem Sacra Congregatio Concilii Tridentini interpres, poſtquam rem omnem a capito repetitam in gemina ſeſſione 1. Octobris, & 16. Novembris 1720. ſummo ſtudio recognovit, tandem, Sanctiſſimo etiam annuente, ſtatuit (quod per præſentes litteras encyclicas exequitur) omnes, & ſingulos Epiſcopos, aliosque Prælatos penes quos ſit jus, & auctoritas faciendi concurſum hortari, ut examen ejuſmodi inſtituere non graventur, quale jam, & multæ Diœceſes, & Urbs ipſa obſervat, atque Apo-

ſtoli-

ſtolica etiam Dataria poſtulat, ſive, cum Sede Vacante, vacat Eccleſia aliqua Parochialis, ut dicitur, juxta Decretum, ſive demum, cum, vacanta in Collegiatis, aut Cathedralibus Eccleſiis dignitate aliqua majori, annexam habente curam animarum, faciendus eſt concurſus, atque ad Apoſtolicam Datariam tranſmittendus, ut notum eſt, atque in litteris, quæ de Ordine Sanctiſſimi triæ a Dataria prodeunt, clare præſcribitur.

Vacante itaque Eccleſia Parochiali, quæ conferenda ſit per concurſum, atque hoc ſolitis formulis indicto, hæc, quæ ſequuntur, ex Sacræ Congregationis Sententia, conſilio, ſuaſione ſervanda proponuntur.

Primum nempe, ut aſſignentur eædem omnibus concurrentibus quæſtiones, iidem caſus, idemque Textus Evangelii ſuper quo ſermonis aliquid perſcribant ad probandam dicendi pro concione facultatem.

Alterum, ut caſus, & quæſtiones reſolvendæ dictentur omnibus eodem tempore, atque omnibus pariter eodem tempore Textus Evangelii tradatur.

Tertium, ut certum, idemque omnibus ſpatium temporis conſtituatur intra quos caſus reſolvant, quæſtionibus reſpondeant, conciunculam componant.

Quartum, ut omnes concurrentes in conclavi claudantur, unde, quandiu ſcribent (dabitur enim omnibus ſcribendi copia) nemo eorum egredi, neque alius quiſpiam eo ingredi, niſi poſtquam ſcripta confecerint, & exhibuerint.

Quintum, ut omnes ſua quiſque manu, tum reſponſa, tum ſermonem ſcribant, ſubſcribantque.

Sextum, ut reſponſa quidem latine, ſermo autem, ea, qua ad populum haberi ſolet, lingua ſcribatur.

Poſtremum, ut unumquodque reſponſum, & unuſquiſque ſermo, cum ab unoquoque concurrentium exhibebitur, non ſolum ab eo, qui ſcripſit, atque a Cancellario concurſus, verum etiam ab Examinatoribus, & ab Ordinario, vel ejus Vicario, qui concurſui interfuerint, ſubſcribatur.

Peracto ſecundum hanc formulam concurſu, collataque ei, qui magis idoneus, ac dignior judicatus fuerit, Eccleſia Parochiali, non admittatur appellatio aut a mala relatione Examinatorum, aut irrationabili Judicio Epiſcopi, niſi intra decem dies a die collationis interponatur.

Si quis autem hoc intra ſpatium appellaverit, actaque concurſus petat ad Judicem appellationis transferenda: mittantur vel acta ipſa originalia concurſus clauſa, & obſignata, vel certe unum aliquod authenticum eorum exemplum a Cancellario concurſus, atque altero Notario collatum, & auſcultatum coram Vicario, vel alio in eccleſiaſtica dignitate conſtituto, quem eligat Ordinarius, ad quem etiam Notarii Cancellario adjungendi electio pertinebit, necnon ab Examinatoribus Synodalibus, qui concurſui interfuerunt, ſubſcriptum.

Ex quibus dictis, vel auctentica eorum exemplo, niſi gravamen, quoad doctrinam probet is, qui ſic, ut præmittitur, examinatus, aut a mala relatione Examinatorum, aut ab irrationabili Judicio Epiſcopi appellaverit, novum ad examen provocandi facultatem a Sacra Congregat. fruſtra poſtulabit.

Quemadmodum, & in judicio appellationis perſequi jus ſuum tentabit is, qui forte ſe gravatum doleat quoad reliqua, niſi, interpoſita mature, ut dictum eſt, appellatione ab irrationabili Judicio Epiſcopi, gravamen, quoad illa, oſtenderit vel ex actis primi concurſus, vel ſaltem ex atteſtationibus, & documentis extra judicialibus etiam, ſed non levibus.

Atque ita quidem ſenſit Sacra Congregatio, & Sanctiſſimus aſſenſit. At ſi quis tamen Ordinariorum aliter, ac ſupra deſcriptum eſt, concurrentium examina inſtituere perrexit, perget, & Sacra ipſa Congregatio more priſtino appellantibus, qui ſe gravatos dixerint, provocationem ad novum examen, nulla gravaminis prævis probatione indulgere. Interim tamen, ne harum litterarum memoria dilabatur, vult eadem Sacra Congregatio, eas in uniuſcujuſque Ordinarii Cancellaria perpetuo conſervari. Cujus interea conſilium tum voluntatem dum ego omnibus ſignifico, amplitudini tuæ fauſta omnia a Cœlo precor.

Romæ hac die 10. Januarii 1721. Amplitudinis Tuæ.

Uti Frater

P. M. Card. Corradinus Præfectus,

P. *Lambertinus Secretarius*.

Quantum recta diſpenſandis Eccleſiaſticis muneribus, adminiſtrandæ juſtitiæ, componendis diſſidiis, continendiſque in Officio Clericis proficeret ſaluberrima præmiſſarum legum inſtitutio, ſatis ſuperque experientia comperuimus, cum Anconitanam primum Eccleſiam, ac deinde Bononienſem Sponſam Noſtram paterna charitate cominus amplecteremur. Freti ſiquidem dictarum legum præſidio Digniores Parochiis, & curæ animarum præfecimus: tantaque, benedicente Domino, id accidit animorum confeſione, ut nemo queſtus ſit, traditum minus digno celſioris loci præmium, vel minus juſte alteri credita vacantis Eccleſiæ gubernacula. At quis certis admonemur indiciis non ita ad alios Epiſcopos contigiſſe, imo non deeſſe, qui privatis abrepti ſtudiis, ſæpe declinare, ac redarguere Judicium Epiſcopale præſumant: Nos propterea ſollicit de implendis prout decet, muneris noſtri partibus, nonnulla præfatis litteris addendas, nonnulla vero tacite, breviterque ibidem tradita, clarius explicanda cenſuimus, ut recte omnia, atque ex ordine peragantur.

Mœrentes igitur audivimus, quod in pleriſque Diœceſibus, etſi recepta ſit laudabilis, firmiterque cuſtodienda conſuetudo in ſcriptis redigendi examen concurrentium; nihilominus Examinatorum ſuffragia in ſola litterarum peritia verſantur, nec illorum exquiritur ſententia de Clericorum ætate, inſtitutione, gravitate, & honeſtate morum, prudentia, muniis antea exercitis, & an tales demum ſint, qui oves ſuas verbo, & exemplo juvare poſſint. Quam devia ſit hujuſmodi praxis a Tridentina Semita, is plane intelliget, qui expendet verba relata cap. 18 ſeſſ. 24. de Reform. Peracto deinde examine renuntientur quotcumque ab iis idonei judicati fuerint moribus, doctrina, prudentia, & aliis rebus ad vacantem Eccleſiam gubernandam opportunis. Idque probe noſcens Congregatio ejuſdem Concilii interpres pluries edixit, Examinatores ſuo deeſſe muneri, ſi doctrinæ tantum Judices eſſent, nec inquirerent qui præ aliis probitate morum, laboribus, præſtito antea Eccleſiæ obſequio, ceteriſque dotibus ad Officium Parochi cumulate obeundum neceſſariis, eſſent idonei, & commendabiles.

Abſoluto examine, ut cuique ſatis compertum eſt, ſit tantummodo poteſtas Examinatoribus renuntiandi quotquot regendæ Eccleſiæ idoneos judicaverint, reſervata uni Epiſcopo electio dignioris, quemadmodum ſancitum eſt a Tridantino illis verbis; *Ex hiſque Epiſcopus eligat, quem ceteris magis idoneum judicaverit*. At ſi quem Clericorum forte contigerit appellare a mala relatione Examinatorum, quorum cura unice verſata fuerit in exquirenda doctrina, non facta uno eodemque tempore ſolerti etiam inveſtigatione aliarum qualitatum, quæ Paſtoris congruant officio: Ordo Judicii ſecum feret, ut etiam Judex, ad quem provocatum fuit in ſola doctrina indagine immoretur: Nec ſine gravi animarum detrimento, & diſciplinæ injuria præficiatur Eccleſiæ, qui litteris magis pollet, licet ceteris minus aptus, & quandoque indignus; Contra vero arceatur ille, qui licet impar doctrinæ merito, attamen moribus, gravitate, prudentia, probato nomine, diuturno Eccleſiæ famulatu, ac multiplici virtutum laude præcellit.

Factum præterea ſatis extirpandis abuſibus non videtur, ſi tam Epiſcopus, quam Examinatores conjunctis ſtudiis, induſtriæ nervos omnes intenderint in conferenda concordi Judicio Eccleſia perſonæ, quæ licet ſcientia, & litteris alteri concedat, majori tamen ceterarum qualitatum eminet ornamento; Si quidem poſtpoſitus, ſuæ nimium fidens doctrinæ ab irrationabili judicio Epiſcopi, non raro appellat; Cauſaque ad Judicem Appellationis delata, idem totus eſt in perquirenda majori doctrina, ac reparando gravamine litterato homini irrogato, nuſquam librato aliarum virtutum pondere, quæ in Appellante deſiderantur: Lugentque ut plurimum vigiles Eccleſiarum Antiſtites exitum hujuſmodi Appellationis, intimeque doleat, Parochias doctis, non aptis Paſtoribus, ut dictum eſt, regendas committi.

At ſi Judex etiam Appellationis (quod raro evenit) tantum tribuens ſcientiæ, quantum ſatis majori, & accuratiori examine inquirat, qui mores hominum ſint, quæ gravitas, prudentia, qui ſuſcepti antea labores, quæ virtutum ſpecimina, quæ demum totius antea actæ vitæ ratio, paſcendo Gregi conſentanea: Tot Judici exhibentur atteſtationes ab Appellante ex induſtria collectæ, ut, revocato Epiſcopali Judicio tanquam irrationabili non vereatur Judex ſuccurrere eidem Appellanti, quem tam copioſa, tamque conſpicua probitatis adjuvant documenta.

De-

Demum cum præcipue Epiſcupis tanquam in ſpecula conſtitutis pateant ſubditurum exceſſus, contingere ſolet, ut in concurſu tam inſpecta ſcientia, quam moribus ille idoneus ab Examinatoribus renuntietur, cui fœda aliqua vitii labes, ac criminis macula innſta ſit, omnibus prætetquam Epiſcopo occulta. Si Epiſcopus juſta ſuadente cauſa, criminae non revelato, eumdem criminoſum tacitus preterierit, aliamque immunem a ſorde prælegerit: illico poſtpoſitus, ſimulato gravamine, provocat ad ſuperiorem Judicem criminis ignarum, & conducto diffugio Appellationis evehitur ad Paſtorale faſtigium, qui non poteſt conſulere populo, ſed nocere, nec præſtare regimen, ſed augere diſcrimen.

Ne igitur improbi ingenii homines remedium Appellationis ad Juſtitiæ præſidium inſtitutum, callide traducant ad iniquitatis defenſionem: Optimum facta aliquibus fortaſſe videretur, ſi appellatione quavis ſublata, cura præficiendi rectores animarum prorſus relinqueretur Epiſcupis, rationem villicationis ſuæ Chriſto Judici tantum redditurus. Verum nullo pacto probare id poſſumus, quod adverſaretur menti Concilii Tridentini, tacite permittentis appellationem in devolutivo a mala relatione Examinatorum, quemadmodum innuere videntur verbalia: nec prædictorum Examinatorum relationem, quominus executionem habeat, ulla devolutio, & appellatio etiam ad Sedem Apoſtolicam, ſive ejuſdem Sedis Legatos, aut Vice Legatos, aut Nuntios, ſeu Epiſcopos, aut Metropolitanos, Primates, vel Patriarchas interpoſita impediat, aut ſuſpendat; Cui ſanctioni reſpondet etiam Conſtitutio Piana, admittens Appellationem in devolutivo ab irrationabili Judicio Epiſcopi.

Qua de re, ut in hujuſmodi negotio apte omnia, atque compoſite peragantur, Officii Noſtri eſſe duximus, eum Vobis, Ven. Fratres, gerendarum rerum ordinem præſcribere, quem longo uſu utilem agnovimus in inſtituendis animarum Rectoribus, qui credita ſibi Gregi præeſſe, & prodeſſe poſſint.

I. Epiſcopus, habita notitia vacationis Eccleſiæ, ſtatim, ad præſcriptum Tridentini, idoneum in ea deputet Vicarium cum congrua ejus arbitrio fructuum portionis aſſignatione, qui onera ipſius Eccleſiæ ſuſtineat, donec ei de Rectore provideatur.

II. Publico evulgetur edicto notitia concurſus, congruo, & ab Epiſcopo præfinito tempore celebrandi: eodemque edicto omnes clare, & aperte moneantur, ut interim decurrente termino aſſignato coram Cancellario Epiſcopali, vel altero ab Epiſcopo deputando; ſuarum qualitatum, meritorum, & munerum probationes, atteſtationes tam judiciales, quam extrajudiciales, aliaque id genus documenta, quæ fraude vacent, exhibeant. Alioquin dicto termino elapſo, documenta hujuſmodi quæcumque, & qualiacumque ea ſint, nullatenus recipientur.

III. Eveniente die concurſus, a Cancellario Epiſcopali ſingulorum merita, qualitates, & requiſita (ut vocant) incorrupta fide deprompta a juribus tempore habili exhibitis, in ſcriptis ſummatim redigantur. Porro copia eorumdem tradetur non ſolum Epiſcopo, vel Vicario Generali vices illius obeunti, ſed ſingillatim omnibus Examinatoribus ad concurſum adſcitis, ut cum de ſcientia, tum de vita, moribus, aliiſque regendæ Eccleſiæ neceſſariis dotibus ferant judicium.

IV. Die præſtituta ab Epiſcopo habeatur concurſus, ſervata accurate in omnibus forma tradita in ſupra relatis litteris anno 1721. editis, totaque rerum in eo geſtarum ſeries ſcriptis diligenter exaretur. Porro Examinatores ad aſſequendam certam, & indubiam conjecturam ſcientiæ, poſtquam diligenter expenderint ſingulorum peritiam in evolvendo, explicandoque oretenus, aliquo Eccleſiaſticæ doctrinæ capite, vel a SS. Patribus, vel a Sacro Concilio Tridentino, vel a Cathechiſmo Romano excerpto, ac pari diligentia libraverint a quolibet ſcripto datas reſponſiones quæſtionibus propoſitis, & poſtquam demum deprehenderint qua quiſque polleat gravitate ſententiarum, & elegantia ſermonis in conciuncula ſcripto pariter exarata, & textui Evangelico, vel alteri dato themati accomodata: parem, ni forte majorem ſolertiam Examinatores adhibeant in perſcrutandis aliis qualitatibus, regimini animarum conſentaneis, morum honeſtatem inquirant, gravitatem, prudentiam, præſtita hactenus Eccleſiæ obſequia, acquiſitam in aliis muneribus laudem, aliaque ſpectabilium virtutum ornamenta, doctrina arcto fœdere conſocianda: hiſque omnibus conjunctim expenſis, inhabiles per ſua ſuffragia rejiciant, & idoneos Epiſcopo renuntient,

V. Abſoluto concurſu ab Epiſcopo, vel, eo impedito, a Vicario Generali una cum Examinatoribus Synodalibus non paucioribus quam tribus, notula compendiaria requiſitorum antea diſtributa tradatur Cancellario, qui illam comburat, vel penes acta ſecreto cuſtodiat, & nemini oſtendat, niſi de mandato Epiſcopi, vel ejus Vicarii Generalis. Subinde vero Ordinarius, cum primum ei libuerit, eligat ex approbatis digniorem, nec illi poſſeſſio, ullo appellationis, vel inhibitionis obtentu, retardetur.

VI. Si quem Clericorum appellare contigerit a mala relatione Examinatorum, vel ab irrationabili judicio Epiſcopi coram Judice appellationis acta concurſus integra omnino producat, & Judex niſi illis viſis, & gravamine comperto, ſententiam non pronuntiet. Præterea in ferenda ſententia, ac reparando gravamine idem Judex innitatur ſolummodo probationibus ab actis elicitis tam reſpectu doctrinæ, quam aliorum meritorum. Quia vero a publica indictione uſque ad diem habiti concurſus tantum temporis interceſſit, quantum ſatis fuit commode exhibendis neceſſariis juribus, atteſtationibus, requiſitis, aliiſque meritorum documentis; idcirco, ut quævis via fraudibus præcidatur, volumus, ac diſtricte mandamus, ne dd. atteſtationes, fides tam judiciales, quam extrajudiciales, & documenta quæcumque ſtudioſe conquiſita, & poſt concurſum, ut ajunt expiſcata ullo modo recipiantur: non obſtantibus ſupra memoratis litteris, a Congregatione Concilii Tridentini interprete anno 1721. editis, quibus ad præmiſſorum effectum in hac parte derogamus; illis tamen in reliquis una cum omnibus in iis contentis firmiter in ſuo robore permanſuris.

VII. Ubi vero Epiſcopus poſthabito uno, vel altero ex approbatis Eccleſiam contulerit magis idoneo ob aliquam ſibi ipſi tantum notam cauſam, quam cenſeat ſignificari oportere Judici appellationis ad detegendam injuſte fortaſſe prælectionis notam: familiaribus litteris Judicem certiorem efficiat, inviolabilis ſecreti lege adjecta. Nemo ſit, qui hanc praxim noſtræ tribuat ſolertiæ, cum illa profluat a Tridentini Decretis. Seſſione etenim 24. cap. 20. de Reform. ita diſponitur. Præterea ſi quis in caſibus a jure permiſſis appellaverit, aut de aliquo gravamine conqueſtus fuerit, ſeu alias ob lapſum biennii, de quo ſupra ad alium Judicem recurrerit, teneatur acta omnia coram Epiſcopo geſta ad Judicem appellationis expenſis ſuis transferre, EODEM TAMEN EPISCOPO PRIUS ADMONITO, UT SI QUID EI PRO CAUSÆ INSTRUCTIONE VIDEBITUR, POSSIT JUDICI APPELLATIONIS SIGNIFICARE

Et quamvis jure Nobis timendum ſit, ne dicta praxis monendi Judicem, ad quem appellatum eſt in more olim poſita, hac tempeſtate obſoleverit, & a foro receſſerit; attamen Epiſcopus (ut dictum eſt) ſi ex cauſa ſibi tantum, & non aliis nota, quæ tamen approbari digna ſit, Eccleſiam contulerit; illam Judici appellationis, datis ſecreto litteris, denuntiet, & aperiat. Sciant porro Judices, delatas ab Epiſcopo cauſas, & rationes inviolabilis ſecreti fide eſſe cuſtodiendas, nec parvi pendendum eſſe teſtimonium illius Paſtoris, cui Divino mandatur eloquio, oves ſuas agnoſcere. Facile enim credi non poteſt, Epiſcopos ſuæ non minus, quam alienæ ſalutis adeo immemores, ac non deterriti Divini interminatione Judicii odio, vel favore moveantur; & in Sacrorum Canonum ſingularem injuriam, dicant malum bonum, bonum malum, ponentes tenebras lucem, & lucem tenebras.

Si vero Epiſcopo fuit ſuſpecta fides Judicis, ad quem appellatum eſt, nec eidem revelanda cenſuerit hujuſmodi occulta rationum momenta; illa ſignificet ſecretis litteris S. R. E. Cardinali Præfecto pro tempore Congregationis Concilii, qui conſilio nec auctoritate deerit, quo minus a Judice appellationis debitus juſtitiæ locus tribuatur.

Præterea quia æquitati etiam convenit, cauſas appellationum, quæ magno litigantium diſpendio, & Eccleſiæ pernicie immortales quandoque exiſtunt, quanta fieri poteſt brevitate terminari: Idcirco ubi a Judice appellationis lata ſit ſententia, quæ prælectioni factæ ab Epiſcopo omnino ſit conformis, nullus pateat novæ appellationi aditus, ſed auctoritate rei judicatæ controverſiæ finis imponatur. Sin vero Judex appellationis aliter, quam Ordinarius pronuntiaverit; liceat Prælecto ab Epiſcopo, qui cauſa cecidit, ad alium Judicem appellare, firmiter

ante-

interim retenta Parochialis Eccleſiæ poſſeſſione. Tandem poſtquam tertius quoque Judex ſententiam dixerit, ne partes ultra modum graventur laboribus, & expenſis; præſertim quia agitur de cura animarum, cui damnoſum eſt, certi Paſtoris deſtitui ſolatio, is legitimum regendæ Eccleſiæ jus obtineat, cui duo conformes aſſiſtunt ſententiæ, nec ullum novæ appellationis remedium ſuccumbenti ſuffragetur.

His ſane regulis, quamvis appellatio ſublata non ſit, ſatis tamen præſidii comparatum eſſe arbitramur Eccleſiaſticæ diſciplinæ a recto gerendarum rerum ordine. Unum ſupereſt, ut propoſita hactenus media debitæ executioni mandentur; cumque in ſcopum locorum Ordinarii vigilantiam ſuam deſiderari non patiantur. Ferendum quippe non eſſet ad Noſtri Apoſtolatus auditum novas in dies ferendi querelas, ac ſubmovendis abuſibus novas implorari leges ab iis, qui jam præſtituras negligunt, & contemnunt.

Demum cum non raro contingat Eccleſias Parochiales, Dignitates, Canonicatus, aliaque Beneficia, curam animarum habentia, a Sede Apoſtolica eſſe conferenda, vel quia vacaverint in menſibus reſervatis, vel quia ea alio capite dictæ Sedi reſervata ſint: Nos Prædeceſſorum Noſtrorum veſtigiis inhærentes præcipimus, & mandamus, ut uno, vel altero eveniente caſu, concurſus ab Epiſcopo ſine ullo diſcrimine indicatur, nulla ad hunc actum petita venia, vel licentia, quam Noſtris hiſce litteris ſibi tributam Epiſcopi intelligant. Abſoluto concurſu, ſi res ſit de Beneficiis Curatis, quæ tantum ratione menſium reſervata ſint, Epiſcopus inter approbatos eligat magis idoneum, & Datariæ ſignificet, nec acta concurſus tranſmittat, niſi a Dataria cum id opportunum duxerit, requirantur. Sin vero dicta Beneficia, quibus cura imminet animarum, ex alio quovis capite, quam menſium Apoſtolicorum, S. Sedi reſervata ſint; eo ſane caſu, veteri non immutato more, abſtineat Epiſcopus a ferendo dignioris judicio, & acta concurſus ultro Datariæ exhibeat.

Licebit tamen Ordinariis pro ſuo arbitrio familiaribus litteris Datario ſcriptis eidem denunciare perſonam, quam cenſent regendæ Eccleſiæ magis idoneam, eumdemque commonere, an occulta aliqua, & in actis juſte reticita ſubſit cauſa, quæ cuipiam obſtet ad Beneficium Curatum obtinendum. Nos ipſi poſtmodum ab hac Sede omnium Principe, & Magiſtra, luculento edocebimus exemplo quanti faciendum ſit Epiſcopale judicium, quantoque vos honore proſequamur, Vener. Fratres, in partem noſtræ ſollicitudinis evocatos; quibus interim Apoſtolicam Benedictionem permanenter impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 14. Decembris 1742. Pontificatus Noſtri anno tertio.

C O N S T I T U T I O
SS. D. N. BENEDICTI PAPÆ XIV.

Ad Locorum Ordinarios directa de Miſſa a Parochis applicanda pro populo, deque reverenti Divini Officii in Choris recitatione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres Salutem, & Apoſtolicam benedictionem.

CUM ſemper oblatas nobis occaſiones Apoſtolica ſcripta dirigendi ad Fraternitates Veſtras libenter amplectimur, ut ſinceræ Noſtræ erga Vos dilectionis argumenta frequenter eluceant, tum vero majori animi alacritate id ipſum præſtamus, quum ad excitandum Fraternitatum Veſtrarum zelum pro conſervatione rectæ diſciplinæ in Clero regimini veſtro commiſſo præſentibus rerum, aut temporum conditionibus commovemur. Nec enim impoſitum imbecillitati noſtræ omnium Eccleſiarum ſollicitudinis onus aliter ſuſtinere nos poſſe confidimus, quam ſi Divini Cultus augmentum, atque exactam Eccleſiaſticarum Sanctionum in ſingulis Diœceſibus cuſtodiam religioſæ vigilantium Paſtorum Curæ, identidem inculcando commendemus.

Hujus porro Epiſtolæ ad vos ſcribendæ occaſionem Nobis atque argumentum in primis præbet onus illud, quod omnibus animarum curam gerentibus incumbit, applicandi Miſſam Parochialem pro populo ipſorum curæ commiſſo; tum etiam applicatio Miſſæ Conventualis, quæ pro Benefactoribus in genere facienda eſt ab iis, qui Miſſas canunt in Eccleſiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis: tum vero debitum pſallendi, ad quem tenentur Canonici prædictarum Eccleſiarum Choro aſſiſtentes. Cujus quidem argumenti minime nova, ſed a ſcriptoribus frequenter habita tractatio eſt; cumque ea res in hujus Almæ Urbis Noſtræ Congregationibus, & potiſſimum in Congregatione Vener. Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cujus Secretarii munere olim in minoribus conſtituti multos annos perfuncti ſumus, multoties diſcuſſa, ac definita fuerit; quamvis earumdem Congregationum Decreta plerumque circa eam uniformia, & ſibi conſona prodierint, earumque Decretorum nonnulla etiam Pontificiam Prædeceſſorum Noſtrorum approbationem, & confirmationem meruerint; minime tamen mirandum eſſet eorum notitiam ad ſingulos quoſque veſtrum non adhuc perveniſſe. Quapropter non modo opportunum, verum etiam neceſſarium duximus, Encyclicam hanc Epiſtolam ad vos ſcribere, per quam, ſublata demum diverſarum, in quas Scriptores abierunt opinionum varietate conſtans hujus Apoſtolicæ Sedis Sententia prædictis de rebus cuilibet innoteſcat, & Fraternitatibus Veſtris quædam veluti norma, ac regula ſuppetat juxta quam Synodales, aliaſque veſtras circa præmiſſa Conſtitutiones, Ordinationes, ſeu Edicta, quorum publicationes vobis injungimus, dirigere valeatis. Eorum vero executionem, dum juxta ea, quæ in præſentibus tenenda, atque ſervanda præſcribimus, omni, qua decet, ſollicitudine, ac vigilantia urgere ſtudebitis, minime dubitandum vobis erit, ne Statutorum Veſtrorum implemento obicem, aut moram afferre valeant recurſus ad hujus Noſtræ Curiæ Tribunalia forſitan habendi, utpote quos omnino rejiciendos eſſe præcipimus, ac jubemus: quamobrem has ipſas litteras Noſtras in ſingulorum Tribunalium regeſtis aſſervari volumus, atque ad earum præſcriptum tam ipſorum Tribunalium reſolutiones, quam de Veſtris Decretis, quæ ipſis præſentibus inhærentes edituri eſtis, judicia exigi, & conferri mandamus.

Et quidem, quod nuper enunciavimus Sacroſanctum Miſſæ Sacrificium a Paſtoribus animarum applicari debere pro populo ipſorum curæ commiſſo, id veluti ex divino præcepto deſcendens a Sacra Tridentina Synodo diſerte exprimitur ſeſſ. 23. c. 1. de Reform. per hæc notabilia verba: *Cum præcepto Divino mandatum ſit omnibus, quibus animarum cura commiſſa eſt, oves ſuas agnoſcere, pro his Sacrificium offerre*: Et quamvis minime deſuerint, qui per inanes, & frivolas interpretationes hujuſmodi obligationem a Sancta Synodo memoratam, de medio tollere, vel ſaltem extenuare contenderint; quum tamen relata Concilii verba ſatis clara, & perſpicua ſint; cumque prædicta Congregatio ejuſdem Concilii interpretationi privative præpoſita conſtanter edixerit, eos quibus animarum cura demandata eſt non modo Sacrificium Miſſæ celebrare, ſed illius etiam fructum medium pro populo ſibi commiſſo applicari debere, nec illud pro aliis applicare, aut pro hujuſmodi applicatione eleemoſynam percipere poſſe; quodque magis intereſt, cum hæc intelligentia a Prædeceſſoribus Noſtris Romanis Pontificibus approbata fuerit, & confirmata; nihil jam amplius ulli veſtrum deſiderandum ſupereſt, ut eam amplecti, eidemque obſequi, necnon illius promptam executionem in Veſtris reſpective Diœceſibus omni ſtudio procurare debeatis.

Neque Nos tamen, qui ut ſuperius innuimus, in minoribus adhuc degentes munus Secretarii prædictæ Congregationis Concilii Tridentini Interpretis plures

annos

Digitized by Google

annos obivimus, alioſque non paucos partim in Anconitanæ Cathedralis, partim in Metropolitanæ Bononienſis, Patriæ Noſtræ dilectiſſimæ, quam adhuc retinemus, gubernatione aſſidue tranſegimus, non inquam, Nos latent multiplicis generis effugia, per quæ nonnulli prædictæ obligationi implementum declinare latagunt, quibuſque proinde opportune a Nobis eſt occurrendum.

Quum enim Sacrum Tridentinum Concilium, ne Animarum cura negligatur, non uno in loco Epiſcopis mandet, ut quotieſcumque opus fuerit, idoneos Vicarios cum certorum fructuum aſſignatione ad eamdem curam exercendam eligant, ac deputent, uti videre eſt in ſeſſ. 6. cap. 2. ſeſſ. 7. cap. 3. & 7. ſeſſ. 21. cap. 6. ſeſs. 25. cap. 16. non raro autem eveniat, ut aliqua Eccleſia Parochiali vacante, Vicarius pariter ad adimplenda hujus Eccleſiæ onera uſque ad novi Rectoris electionem ab Epiſcopo deputari debeat, eodem Concilio Tridentino ſic jubente ſeſs. 24. cap. 18. de Reform. nonnulli ex hujuſmodi Vicariis nituntur ſe ipſos a prædicta obligatione ſubtrahere, vel ex eo quod, habituali cura penes alium, ſeu alios reſidente, ipſi actualem dumtaxat exerceant; vel quod ipſi ſint ad nutum amovibiles, vel ad breve tempus hujuſmodi curæ ſint addicti: ut nihil hic loquamur de Parochis Regularibus, qui a prædicta applicatione Miſſæ pro populo nonnunquam alienos ſe oſtendunt. Itaque mens noſtra, & ſententia eſt, ſicuti etiam pluries a prælaudatis Congregationibus judicatum fuit, ac definitum, quod omnes, & ſinguli, qui actu animarum curam exerceant, & non ſolum Parochi, aut Vicarii ſæculares, verum etiam Parochi, aut Vicarii Regulares, uno verbo, omnes, & ſinguli, de quibus ſupra dictum eſt, atque alii quicumque etiam ſpecifica, & individua mentione digni, æque teneantur Miſſam Parochialem applicare pro populo, ut præfertur, ipſorum curæ commiſſo.

Nonnulli vero ad evitandum hujuſmodi obligationis implementum allegare ſoleat congruos ſibi Parochiæ ſuæ redditus non ſuppetere; alii denique ad inveteratam conſuetudinem confugiunt, ſuſtinentes id, neque ſibi, neque deceſſoribus ſuis, per longum tempus, quod immemorabile affirmant, unquam in uſu fuiſſe. Nos autem ad præcedentes prædictæ Congregationis Concilii reſolutiones noſtram approbationem, & confirmationem extendimus, & quatenus opus ſit, auctoritate Apoſtolica iterum tenore præſentium decernimus, & declaramus, quod licet Parochi, ſeu alii, ut ſupra animarum curam habentes, congruis præfinitis redditibus deſtituantur, & quamvis antiqua, ſeu etiam immemorabili conſuetudine in ipſorum Diœceſibus, ſeu Parochiis obtinuerint, ut Miſſa pro populo non applicaretur, eadem nihilominus omnino in poſterum ab ipſis debeat applicari.

Dum tamen diximus, omnes animarum curam habentes Miſſæ Sacrificium pro populo ſibi commiſſo applicari debere, non ideo ſtatuere volumus, eoſdem aut quotidie, aut quotieſcumque celebraverint ad prædictam applicationem pro populo teneri. Et quidem Sacroſancta Synodus ſeſs. 23. cap. 14. præcipit Epiſcopis curare, Sacerdotes ſaltem diebus Dominicis, & Feſtis ſolemnibus Miſſarum ſacra faciant, *ſi autem curam habuerint animarum, tam frequenter, ut ſuo muneri ſatisfaciant, Miſſas celebrent*; in pluribus autem Synodalibus Epiſcoporum Conſtitutionibus novimus provide conſtitutos, ac deſignatos eſſe dies, quibus animarum Paſtores Miſſas celebrare debent. At vero nos id unum in præſenti ſuſcepimus decernendum, quando nimirum iidem pro populo celebrare, & applicare teneantur; & quamvis compertum habeamus id, quod alias a Congregatione Concilii reſponſum fuit, Parochum nempe pinguibus redditibus dotatum quotidie pro populo celebrare, & applicare debere; eum vero, qui uberioribus hujuſmodi redditibus non gaudet, feſtivis tantum diebus id ipſum præſtare teneri; cum tamen pariter Nobis perſpectæ ſint tum controverſiæ ſuper hoc ipſo exhortæ, nimirum ad quam ſummam pertingere debeant Eccleſiæ Parochialis proventus, ut pingues, & uberes appellari poſſint; quoniam pingues minime habendi ſunt redditus etiam copioſi, quibus tamen multiplicia, & gravia ſint onera annexa; tum etiam multorum querelæ adverſus hujuſmodi Decretum, tanquam plus æquo rigidum excitatæ, Nobis innoteſcant; idcirco opportunum cenſuimus Fraternitatibus Veſtris declarare, Nobis abunde ſatisfactum fore, Vobiſque proinde ſatis eſſe poſſe, dum ii, qui animarum curam exercent, Sacrificium Miſſæ pro populo celebrent, atque applicent in Dominicis, aliiſque per annum diebus feſtis de præcepto; cum prædicti Dominici, aliique feſti dies ii ſint, in quibus juxta præceptum Conc. Trid. ſeſs. 5. c. 2. & ſeſs. 24. c. 4. quilibet animarum curæ præpoſitus populum ſibi commiſſum ſalutaribus verbis paſcere debet docendo ea, quæ ſcire omnibus neceſſarium eſt ad ſalutem; iidemque ſint dies, de quibus eadem Sancta Synodus ſtatuit, ut *moneat Epiſcopus populum diligenter, teneri unumquemque Parochiæ ſuæ intereſſe, ubi commode id fieri poteſt ad audiendum verbum Dei*; & quibus Parochi ſubditos ſuos in doctrina chriſtiana erudire debent, juxta id, quod a prædicto Concilio in citat. cap. 4. Epiſcopis præcipitur, ut nempe *ſaltem Dominicis, & aliis feſtivis diebus pueros in ſingulis Parochiis, fidei rudimenta, & obedientiam erga Deum, & parentes diligenter ab iis, ad quos ſpectabit, doceri curent*.

Et quia in nonnullis Diœceſibus numerus dierum feſtorum de præcepto, de Apoſtolica Noſtra auctoritate, & conſenſu, eatenus eſt imminutus, ut nempe in aliquibus feſtis Chriſtifideles & Miſſam audire, & ab operibus ſervilibus abſtinere debeant; in aliis vero populo permiſſum ſit opera ſervilia exercere, firma remanente obligatione audiendi Miſſæ Sacrificium; Nos, ut obortæ jam dubitationes circa onus applicationis Miſſæ Parochialis in hujuſmodi diebus feſtis penitus eliminentur, ſtatuimus, & declaramus, quod etiam in iiſdem feſtis diebus quibus populus Miſſæ intereſſe debet, & ſervilibus operibus vacare poteſt, omnes animarum curam gerentes Miſſam pro populo celebrare, & applicare teneantur.

Quia vero propria nonnunquam experientia ſatis agnovimus aliquos eſſe Parochos adeo pauperes, ut ferme ex eleemoſynis, quas a fidelibus pro Miſſarum celebratione accipiunt, vivere cogantur; eos vero qui, Eccleſia Parochiali vacante ad animarum curam exercendam ſub Vicarii, ſub Oeconomi nomine deputantur, aliquibus in locis adeo illiberaliter tractari, ut exigui redditus ipſis conſtituti, & pauca incerta emolumenta eiſdem obvenientia ægre ad eorum vitæ neceſſaria ſufficiant; quod ita quoque non raro evenire ſolet, qui in aliquibus Eccleſiis, habituali cura apud alios manente, actuali tantum exercitio ſunt addicti; proindeque cum iſtis ſevere nimis agi videretur, ſi diebus feſtis, quibus potiſſimum hujuſmodi occaſio ſe offert, eiſdem vetitum eſſet eleemoſynam pro applicatione Miſſæ recipere: Idcirco Nos tam iſtorum, quam illorum inopiam ſummopere miſerantes, eiſdemque, quantum Nobis integrum eſt conſulere volentes; quamvis, ut ſupra dictum eſt omnes, & ſinguli prædicti teneantur diebus feſtis Miſſam pro populo celebrare, & applicare; attamen, quod pertinet ad prædictos Parochos egentes, unicuique veſtrum facultatem concedimus, cum iis, quos revera tales eſſe noveritis, opportune diſpenſandi ad hoc, ut etiam diebus feſtis hujuſmodi eleemoſynam ab aliquo pio offerente recipere, & pro ipſo Sacrificium applicare, quatenus id ab eo requiratur; libere, & licite poſſint, & valeant; dummodo ad neceſſariam populi commoditatem, in ipſa Eccleſia Parochiali Miſſam celebrent; ea tamen adjecta conditione, ut tot Miſſas infra hebdomadam pro populo applicent, quot in diebus feſtis infra eamdem hebdomadam occurrentibus, juxta peculiarem intentionem alterius pii Benefactoris obtulerint.

Quod autem ſpectat ad Vicarios ſive Oeconomos Eccleſiarum vacantium, quum a Sacro Tridentino Concilio citat. ſeſs. 24. cap. 18. Cuilibet Epiſcopo tribuatur facultas eos deputandi, & conſtituendi, *cum congrua, ejus arbitrio fructuum portionis aſſignatione*; veſtrum erit Venerab. Fratres cum iis agere, qui vacantis Eccleſiæ fructus exigunt, ut egenti Vicario, qui exigua hujuſmodi certorum fructuum aſſignatione, pauciſque incertis proventibus gaudeat, congruum aliquod augmentum præbeatur pro onere celebrandi, & applicandi Miſſam pro populo diebus feſtis. Quapropter pro iis locis, in quibus Eccleſiarum vacantium fructus ad commodum Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ exiguntur, opportuna Theſaurario Noſtro Generali mandata dirigimus, quæ is denunciare non prætermittet peculiaribus dictorum locorum collectoribus cum quibus Epiſcopi Eccleſiaſticæ Noſtræ Ditionis, ceterorumque locorum, in quibus, ut præfertur, Eccleſiarum vacantium fructus ad Cameram prædictam pertinent, officii ſui partes in eum finem, de quo ſupra diximus interponere debebunt.

Ac demum quoad illos, qui tanquam Vicarii, ſive perpetui, ſive ad tempus conſtituti, animarum curam adminiſtrabunt, quæ apud alios habitu reſidet ratione alicujus Eccleſiæ Parochialis, ipſorum Eccleſiis, ſeu Monaſteriis, Collegiis, aut locis piis olim unitæ; quamvis a recol. mem. Prædeceſſore Noſtro

S. Pio

S. Pio Papa V. præfinita fuerit certa pars fructuum hujuſmodi Vicariis aſſignanda, prout in ipſius Conſtitutione, quæ incipit: *Ad exequendum*, data Kalendis Novembris Anni MDLXVII. diſtincte ſtatuitur; nihilominus ubi præſcripta fructuum portio vel nullo modo, vel non integre Vicariis prædictis aſſignata reperiatur, vel etiam ubi ea, quæ ad normam prædictæ Congregationis eiſdem fuerit attributa, minime ſufficiens a vobis repotetur propter temporum circumſtantias, & ſignanter pro implendo onere celebrandi, & applicandi Miſſam pro populo diebus feſtis de præcepto, utendum vobis erit poteſtate, quam fecit Epiſcopis Synodus Tridentina ſeſs. 7. cap. 7. dum illorum arbitrio permiſit juxta temporum, atque injunctorum onerum rationem congruam prædictis Vicariis fructuum portionem aſſignare, quam ob cauſam Nos etiam Fraternitatibus Veſtris, quatenus opus ſit, neceſſarias omnes, & opportunas facultates impertimur; quibuſcumque appellationibus, privilegiis, aut exemptionibus ut in eodem Concilio ſancitur adverſus ea, quæ ſalubriter a vobis conſtituta fuerint, minime ſuffragantibus.

Hæc igitur circa Miſſam Parochialem ſtatuenda, & Fraternitatibus Veſtris denuncianda judicavimus. Indeque gradum facientes ad ea, quæ pertinent ad Miſſam Conventualem, neminem veſtrum latere putamus Sacrorum Canonum ſanctiones, quibus præcipitur, ut ſingulis diebus in Eccleſiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis tum Horæ Canonicæ debitis modo, & forma recitentur, tum etiam Miſſa Conventualis celebretur, quæ adeo claræ ſunt, ut nulla ſuper iis oriri poſſit dubitatio. Eaque de re perſpicuæ pariter, & per omnia uniformes exiſtunt reſolutiones ab hac Congregatione Venet. Fratrum Noſtrorum Concilii Tridentini Interpretum repetitis vicibus emanatæ, quas omnes Apoſtolica auctoritate Noſtra confirmamus, & approbamus, earum executionem vobis enixe inculcantes: ut ſcilicet Miſſa Conventualis, quæ ſingulis diebus canitur a Clero prædictarum Eccleſiarum, pro earumdem Benefactoribus in genere quotidie applicetur; eodem prorſus modo, quo Miſſam Parochialem ab iis, qui curam animarum gerunt pro populo ſibi commiſſo, ſingulis ſaltem diebus feſtis de præcepto, applicari debere ſuperius declaravimus. Itaque date operam, ut falſam quorumdam opinionem eliminetis, quam in aliquibus Eccleſiis ejuſmodi, ſive dolo malo, ſive per errorem invectam eſſe novimus: quod nempe dum Miſſa Conventualis pro certo aliquo Eccleſiæ Benefactore, vel grati animi ergo, vel ex vi oneris impoſiti celebratur, & applicatur, ſatis impletum cenſeatur debitum applicationis Miſſæ Conventualis. Etenim hujuſmodi debitum non quidem reſpicit ſingulares aliquos Benefactores, ſed Benefactores in genere cujuslibet Eccleſiæ, cujus ſervitio addicti ſunt quicumque in eadem ſive dignitates, ſive Canonicatus, ſive Manſionariatus, ſive Beneficia Choralia obtinent, & Miſſam Conventualem ſuis reſpective vicibus celebrant.

Neque minus improbandam noveritis aliorum ſententiam, qui ſatis putant ſupradictam obligationem impletam eſſe, dum in eorum Eccleſiis pro Benefactoribus in genere aliquæ interdum preces fiunt, vel anniverſaria ſtatis diebus Sacrificia pro illis peraguntur. Nemo enim id ſibi arrogare debet, ut impoſitæ obligationi alia ratione ſatisfacere poſſit, quam ea, quæ a lege Eccleſiaſtica multoties præſcripta fuit; nimirum Miſſam Conventualem ſingulis diebus pro Benefactoribus celebrando, eamdemque pro illis in genere applicando.

Profecto non ſolum prioribus Eccleſiæ ſæculis, verum etiam temporibus haud longe a noſtra ætate remotis (quod vos ex Hiſtoria Eccleſiæ didiciſſe non dubitamus) ſervabatur olim in ſingulis Eccleſiis ſeries accurata omnium, & ſingulorum, quorum liberalitate unaquæque aucta fuerit, eorumque nomina Sacris Diptychis, ſic enim vocabantur, ideo conſignata erant, ut eorumdem recordatio nunquam interiret, utque pro iis tum preces funderentur, tum etiam Miſſæ Sacrificium offerretur; quam ob cauſam etiam prædictus Catalogus in plerisque Eccleſiis ob oculos Presbyteri celebrantis apponi conſuevit; licet iidem pii Benefactores in ſuis donationibus nihil penitus pro ſe pacti eſſent, ſed tantummodo pro peccatorum ſuorum remiſſione ſe bona ſua Deo offerre declaraſſent. Eccleſiarum ſi quidem Præſules preces pro iis impetrandas eſſe duxerunt, quamvis illi propria bona offerentes, ne verbum quidem ea de re feciſſent. Sacrorum hujuſmodi Diptychorum uſus ſenſim defecit; ob idque in oblivione jacent alicubi complurium Benefactorum nomina. At non idcirco deſerere fas eſt uſum, & diſciplinam orandi pro iis, & Sacrificium Miſſæ pro illis offerendi. Atque inde præceptum applicandi Miſſam Conventualem pro Benefactoribus in genere originem, atque rationem deſumit.

Quemadmodum vero, loquendo de Miſſa Parochiali ſuperius dictum eſt, varias excuſationes afferri ſolere ad declinandam illius applicationem pro populo diebus feſtis de præcepto; ita pariter invenit quoad applicationem quotidianam Miſſæ Conventualis pro Benefactoribus in genere. Ut autem ſuperiores illæ, ſic etiam hæ poſteriores provide e medio ſublatæ fuerunt per opportunas Congregationis Concilii Tridentini Reſolutiones, quas proinde in his etiam auctoritate Noſtra approbamus, & confirmamus.

Nonnulli ſi quidem obtentu contrariæ conſuetudinis, etiam immemorabilis, in propria Eccleſia vigentis, ſe ab hujuſmodi onere eximi poſſe ſibi perſuaſerunt. Verum jam pluries reſponſum fuit hujuſmodi conſuetudinem licet immemorabilem, quæ potius abuſus, & corruptela dicenda eſt, nemini ſuffragari. Alii a Miſſa pro benefactoribus in genere applicanda ſe excuſatos voluiſſent, ex eo quod alio quopiam Miſſarum onere obſtricti inveniantur vel ratione proprii Canonicatus, aut alterius Beneficii Eccleſiaſtici, quod inſimul cum Canonicali præbenda obtinent; vel quia præter munus Canonici, ſeu Beneficiati, aut Manſionarii in Eccleſia Cathedrali, ſeu Collegiata, curam etiam in eadem, vel in alia Eccleſia Parochialem curam exerceant, dum Miſſam Conventualem canunt diebus feſtis de præcepto, debent pro populo ſibi commiſſo eam applicare; ac proinde nequeunt eamdem pro Eccleſiæ Benefactoribus ſpecialiter offerre. Sed his quoque obviam itum eſt, jubendo ſingulis prædictis, ut Miſſam Conventualem quam canunt, pro Eccleſiæ Benefactoribus in genere applicent; pro aliis vero, pro quibus ipſi peculiariter Miſſam applicare tenentur, alterum ſubſtituant, qui ipſorum loco Miſſam hujuſmodi celebret, applicetque.

Aliorum pariter exceptio fuit, quod Miſſa Conventualis non ſemper a Canonicis, aut dignitatibus celebretur, ſed aliquando etiam a Beneficiatis, aut Manſionariis; quos minus æquum videtur pro Miſſæ celebratione omni eleemoſyna carere, quæ unde deſumi valeat, ignoratur. Cui tamen rei pariter conſultum eſt, demandando, ut ea deſumatur ex maſſa diſtributionum.

Alii denique obtenderunt exiguitatem hujuſmodi diſtributionum, quæ, ob detractam eleemoſynam quotidianam pro Miſſa Conventuali ad nihilum fere redactæ, vix forent, ut ab aliquo curarentur, cum magno detrimento ſervitii Eccleſiæ præſtandi, Tridentina quidem Synodus ſeſs. 24. c. 15. opportunas rationes oſtendit, quibus Canonicarum præbendarum inopiæ valeat provideri. Si vero deſignatam a Concilio viam, ut fere evenire ſolet, nequaquam iniri poſſe contingat, reliquum erit ad Congregationem Concilii recurſum habere; cujus erit, perſpecto ex veſtris relationibus rerum ſtatu, auctoritate Apoſtolica a Prædeceſſoribus Noſtris eidem impartita, & a Nobis etiam præſentium tenore confirmata quotidianam applicationem Miſſæ Conventualis pro Benefactoribus in genere, ut alias, ad feſtos tantummodo dies reducere.

Non modo Eccleſiis Patriarchalibus, Metropolitanis Cathedralibus, & Collegiatis injunctum reperitur, ut quotidie Miſſa Conventualis in illis canatur, ſed etiam in Rubricis Generalibus, quarum exactiſſimam Fraternitatibus Veſtris cuſtodiam commendamus, præſcribitur, ut certis diebus non una, ſed binæ, atque etiam aliquando tres Miſſæ Conventuales uno die celebrentur. Itaque cum nuper a Nobis dictum fuerit, primam Miſſam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere celebrandam, & applicandam eſſe; nunc expendendum ſupereſt an earumdem Eccleſiarum capitula juriſdictioni veſtræ reſpective ſubjecta adigere debeatis, ut alias quoque Miſſas, ſi plures, ut præfertur, celebrari contigerit, pro Benefactoribus in genere ſimiliter applicent.

Hujuſmodi quæſtio ab aliquibus ex Vobis Eccleſiaſtico zelo flagrantibus ſupradictæ Congregationi Venerabilium Fratrum Noſtrorum Concilii Tridentini Interpretum propoſita eſt. Jamque ante illius propoſitionem compertum fuerat, alias ab eadem Congregatione reſponſum fuiſſe, concedendam eſſe exemptionem

nem ab onere applicandi ſecundam, & tertiam Miſſam Conventualem pro Benefactoribus in genere, attenta Canonicatuum, & Beneficiorum tenuitate; ex quo inferri poterat, hujuſmodi applicationis debitum manere, ubi de Eccleſiis pauperibus non ageretur. Verum quum hanc definiendæ quæſtionis regulam apud prædictam Congregationem non admodum veteri obſervantia firmatam probe noverimus, cumque hujuſce dubii ſolutionem eadem Congregatio nuper judicio Noſtro remittendam cenſuerit; Nos ita judicamus idque Vobis tenendum indicimus; laudandos nempe, & confirmandos eſſe, quotquot ſponte ſua ſecundam, aut tertiam Conventualem Miſſam pro Benefactoribus in genere applicant; qui vero idem agunt ex vi conſuetudinis in ipſorum Eccleſia vigentis, iis imperandum, ut in ea conſuetudine perſeverent. Ubi vero id uſu receptum non invenitur, liberam omnino ſecundæ, tertiæque Miſſæ Conventualis applicationem celebrantibus relinquendam eſſe, dummodo in Commemoratione pro Defunctis, Eccleſiæ Benefactorum in genere non obliviſcantur.

Huic demum Epiſtolæ Noſtræ finem imponentes, Fraternitates Veſtras enixe hortamur, ut maximam curam, & vigilantiam in id conferatis, ut in Eccleſiarum veſtrarum Choris, præter devotam celebrationem, debitamque applicationem Miſſæ Conventualis, Horæ Canonicæ non præpropere, ſed exacte, pauſa nempe interpoſita, & maxima, qua decet, reverentia, ac religione canantur. Equidem ſcimus in aliquibus Metropolitanis, & Cathedralibus Eccleſiis inter Canonicos eam opinionem invaluiſſe, ut ſe munus ſuum ſatis implere contendant, dum Choro præſentes aſſiſtunt, licet ipſi ſibi ſilentium imperent, neque pſallentibus Beneficiatis, aut Manſionariis in cantu ſe adjungant. In hujuſce vero opinionis confirmationem adduci ab iiſdem ſolent inveteratæ conſuetudines, ſtatuta peculiaria, aut etiam prætenſa Eccleſiarum ſuarum Privilegia. At quum Synodus Tridentina ſeſſ. 24. c. 12. loquens de Dignitatibus, & Canonicis, qui Choro intereſſe debent, unum ex eorum officiis eſſe dicat, *in Choro ad pſallendum inſtituto, Hymnis, & Canticis Dei nomen reverenter, diſtincte, devoteque laudare*; quumque pauca omnino ſint Capitula, in quibus eo modo a Canonicis in Choro aſſiſtitur, ideoque receptæ in univerſa Eccleſia diſciplinæ paucos illos adverſari dignoſcatur; quum inſuper opinio illa nunquam in Congregatione Concilii Tridentini interpretationi præpoſita examinata ſit, quin ſtatim exploſa fuerit, & improbata; quamvis præſumptis conſuetudinibus, aliiſque fundamentis, & rationibus innixa perhiberetur, Canonicis etiam Eccleſiarum Patriarchalium hujus Noſtræ Urbis ſuper hoc inſtantibus; quum denique idem judicium prolatum reperiatur a pluribus Conciliis Provincialibus ab hac etiam Apoſtolica Sede approbatis, & confirmatis; nihil jam reliquum eſſe videtur, quominus pauciores univerſorum legi ſe accommodent. Equidem minime Nobis comperrum eſt, quo peculiari titulo ſuffulti perſuaſum habeant unius, vel alterius Eccleſiæ Canonici ſe muneri ſuo ſatisfacere per ſimplicem in Choro aſſiſtentiam, abſque Divinæ Pſalmodiæ cantu. Verum niſi illis præſto ſit Apoſtolicum non præſumptum, vel abrogatum, ſed legitimum, ac vigens Privilegium, ſive Indultum, jure, ac merito verendum eſt, ne iſti, dum ita ſe gerunt, præbendarum, ac diſtributionum fructus minime ſuos faciant, & conſequenter ne ad eorum reſtitutionem teneantur. Quapropter veſtrum erit Venerabiles Fratres, hæc omnia illis aperire, ut neque Nobis, neque Vobis apud Divinum Judicem fraudi ſit, ſi in hujuſmodi re, quæ tanti eſt momenti, utpote quæ ad ipſius Dei cultum proxime ſpectat, abuſus, & corruptelas, quas arguendo, & increpando evellere debèbamus, diſſimulatione, ac ſilentio noſtro foviſſe, & confirmaſſe inveniamur. Interea Fraternitatibus Veſtris, quas intimo cordis affectu complectimur, Apoſtolicam Benedictionem amantiſſime impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 19. Auguſti 1744. Pontificatus Noſtri anno quarto.

SS. D. N.

BENEDICTI PAPÆ XIV.

Epiſtola encyclica ad Epiſcopos Italiæ directa,

Qua nonnulla circa uſuram declarantur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres Salutem, & Apoſtolicam benedictionem.

Vix pervenit ad aures noſtras, ob novam controverſiam (nempe, an quidam contractus validus judicari debeat) nonnullas per Italiam diſſeminari ſententias, quæ ſanæ doctrinæ haud conſentaneæ viderentur; cum ſtatim noſtri Apoſtolici muneris partem eſſe duximus, opportunum afferre remedium, ne malum ejuſmodi, temporis diuturnitate, ac ſilentio, vires magis acquireret; aditumque ipſi intercludere, ne latius ſerperet, & incolumes adhuc Italiæ Civitates labefactaret.

Quapropter eam rationem, conſiliumque ſuſcepimus, quo Sedes Apoſtolica ſemper uti conſuevit: Quippe rem totam explicavimus nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Noſtris Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, qui Sacræ Theologiæ ſcientia, & Canonicæ diſciplinæ ſtudio, ac peritia plurimum commendantur: Accivimus etiam plures Regulares in utraque facultate præſtantes, quorum aliquos ex Monachis, alios ex Ordine Mendicantium, alios demum ex Clericis Regularibus ſelegimus; Præſulem quoque juris utriuſque laurea præditum, & in Foro diu verſatum adhibuimus. Diem quartam indiximus Julii, qui nuper præteriit, ut coram Nobis illi omnes convenirent, quibus naturam totius negotii declaravimus; quod illis antea cognitum, perſpectumque deprehendimus.

Poſt hæc præcepimus, ut omni partium ſtudio, omnique cupiditate ſoluti, rem totam accurate perpenderent, ſuaſque opiniones in ſcripto exararent; non tamen expetivimus ab ipſis, ut judicium ferrent de contractu, qui controverſiæ cauſam initio præbuerat, cum plura documenta non ſuppeterent, quæ neceſſario ad id requirebantur; ſed, ut certam de uſuris doctrinam conſtituerent, cui non mediocre detrimentum inferre videbantur ea, quæ nuper in vulgus ſpargi cœperunt: Juſſa fecerunt univerſi; nam ſuas ſententias palam declararunt in duabus Congregationibus, quarum prima coram Nobis habita eſt die 18. Julii, altera vero die prima Auguſti, qui menſes nuper elapſi ſunt; ac demum eaſdem ſententias Congregationis Secretario ſcriptas tradiderunt.

Porro hæc unanimi conſenſu probaverunt.

I. Peccati genus illud, quod uſura vocatur, quodque in contractu mutui propriam ſuam ſedem, & locum habet, in eo eſt repoſitum, quod quis ex ipſomet mutuo, quod ſuapte natura tantumdem duntaxat reddi poſtulat, quantum receptum eſt, plus ſibi reddi velit, quam eſt receptum; ideoque ultra ſortem, lucrum aliquod, ipſius ratione mutui, ſibi deberi contendat. Omne propterea hujuſmodi lucrum, quod ſortem ſuperet, illicitum, & uſurarium eſt.

II. Neque vero ad iſtam labem purgandam, ullum arceſſiri ſubſidium poterit, vel ex eo, quod id lucrum non excedens, & nimium, ſed moderatum; non magnum ſed exiguum ſit; vel ex eo, quod is a quo id lucrum ſolius cauſa mutui depoſcitur, non pauper, ſed dives exiſtat; nec datam ſibi mutuo ſummam relicturus otioſam, ſed ad fortunas amplificandas, vel novis coemendis prædiis, vel quæſtuoſis agitandis negotiis, utiliſſime ſit impenſurus. Contra mutui ſiquidem legem, quæ neceſſario in dati, atque redditi æqualitate verſatur, agere ille convincitur, quiſquis, eadem æqualitate ſemel poſita, plus aliquid a quolibet, vi mutui ipſius, cui per æquale jam ſatis eſt factum, exigere adhuc non veretur; proinde ſi acceperit, reſtituendo erit obnoxius ex ejus obligatione Juſtitiæ, quam commutativam appellant, & cujus eſt in humanis contractibus æqualitatem, cujuſque propriam, & ſancte ſervare, & non ſervatam exacte reparare.

Digitized by Google

III. Per hæc autem nequaquam negatur, poſſe quandoque una cum mutui contractu quoſdam alios, ut ajunt, titulos, eoſdemque ipſimet univerſim naturæ mutui, minime innatos, & intrinſecos forte concurrere, ex quibus juſta omnino, legitimaque cauſa conſurgat quiddam amplius ſupra ſortem ex mutuo debitam rite exigendi. Neque item negatur poſſe multoties pecuniam ab unoquoque ſuam, per alios diverſæ prorſus naturæ a mutui natura contractus, recte collocari, & impendi, ſive ad proventus ſibi annuos conquirendos, ſive etiam ad licitam mercaturam, & negotiationem exercendam, honeſtaque indidem lucra percipienda.

IV. Quemadmodum vero in tot ejuſmodi diverſis contractuum generibus, ſi ſua cujuſque non ſervatur æqualitas, quidquid plus juſto recipitur, ſi minus ad uſuram (eo quod omne mutuum tam apertum, quam palliatam abſit) at certe ad aliam veram injuſtitiam, reſtituendi onus pariter afferentem, ſpectare compertum eſt; Ita ſi rite omnia peragantur; & ad Juſtitiæ libram exigantur, dubitandum non eſt, quin multiplex in iiſdem contractibus licitus modus, & ratio ſuppetat humana commercia, & fructuoſam ipſam negotiationem ad publicum commodum conſervandi, ac frequentandi. Abſit enim a Chriſtianorum animis, ut per uſuras, aut ſimiles alienas injurias florere poſſe lucroſa commercia exiſtiment; cum contra ex ipſo oraculo divino diſcamus, quod *Juſtitia elevat gentem, miſeros autem facit populos peccatum*. Prov. 14. 34.

V. Sed illud diligenter advertendum eſt, falſo ſibi quemquam, & nonniſi temere perſuaſurum, reperiri ſemper, ac præſto ubique eſſe, vel una cum mutuo titulos alios legitimos, vel ſecluſo etiam mutuo, contractus alios juſtos, quorum vel titulorum, vel contractuum præſidio, quotieſcumque pecunia, frumentum, aliudve id generis alteri cuicumque creditur, toties ſemper liceat auctarium moderatum ultra ſortem integram, ſalvamque, recipere. Ita ſi quis ſenſerit, non modo divinis documentis, & Catholicæ Eccleſiæ de uſura judicio, ſed ipſi etiam humano communi ſenſui, ac naturali rationi procul dubio adverſabitur. Neminem enim id ſaltem latere poteſt, quod multis in caſibus tenetur homo, ſimplici, ac nudo mutuo alteri ſuccurrere, ipſo præſertim Chriſto Domino edocente: *Volenti mutuari a te, ne avertaris*, Matth. 5. 42. & quod ſimiliter multis in circumſtantiis, præter unum mutuum, alteri nulli vero, juſtoque contractui locus eſſe poſſit. Quiſquis igitur ſuæ conſcientiæ conſultum velit, inquirat prius diligenter, oportet, ne cum mutuo juſtus alius titulus; vere ne juſtus alter a mutuo contractus occurrat, quorum beneficio, quod quærit lucrum, omni labe expers, & immune reddatur.

His verbis complectuntur, & explicant ſententias ſuas Cardinales, ac Theologi, & viri Canonum peritiſſimi, quorum conſilio in hoc graviſſimo negotio poſtulavimus; Noſquoque privatum ſtudium noſtrum conferre in eamdem cauſam non prætermiſimus, antequam Congregationes haberentur, & quo tempora habebantur, & ipſis etiam peractis; Nam prælaudatam virorum ſuffragia, quæ modo commemoravimus diligentiſſime percurrimus. Cum hæc ita ſint approbamus, & confirmamus quæcumque in ſententiis ſuperius expoſitis continentur: cum Scriptores plane omnes, Theologiæ, & Canonum Profeſſores plura ſacrarum literarum teſtimonia, Pontificum Deceſſorum Noſtrorum Decreta, Conciliorum, & Patrum auctoritas ad eaſdem ſententias comprobandas pene conſpirare videantur. Inſuper apertiſſime cognovimus auctores, quibus contrariæ ſententiæ referri debent, & eos pariter, qui illas fovent, ac tuentur, aut illis anſam, ſeu occaſionem præbere videntur. Neque ignoramus, quanta ſapientia, & gravitate defenſionem veritatis ſuſceperint Theologi finitimis illis regionibus, ubi controverſiæ ejuſmodi principium habuerunt. Quare has litteras Encyclicas dedimus univerſis Italiæ Archiepiſcopis, Epiſcopis, & Ordinariis, ut hæc tibi, Venerabilis Frater, & ceteris omnibus innoteſcerent; & quoties Synodos celebrare, ad populum verba facere, eumque ſacris doctrinis inſtruere contigerit, nihil omnino alienum proferatur ab iis ſententiis, quas ſuperius recenſuimus. Admonemus etiam vehementer, omnem ſolicitudinem impendere, ne quis in veſtris Diœceſibus audeat litteris, aut ſermonibus contrarium docere. Si quis autem parere detrectaverit, illum obnoxium, & ſubjectum declaramus pœnis per Sacros Canones in eos propoſitis, qui mandata Apoſtolica contempſerint, ac violaverint.

De contracta autem, qui novas has controverſias excitavit, nihil in præſentia ſtatuimus, nihil etiam decernimus modo de aliis contractibus, pro quibus Theologi, & Canonum Interpretes in diverſas abeunt ſententias; attamen pietatis veſtræ ſtudium, ac religionem inflammandam exiſtimamus, ut hæc quæ ſubjicimus, executioni demandetis.

Primum graviſſimis verbis populis veſtris oſtendite, uſuræ labem, ac vitium a divinis litteris vehementer improbari: illud quidem varias formas atque ſpecies induere, ut Fideles Chriſti Sanguine reſtitutos in libertatem, & gratiam, rurſus in extremam ruinam præcipites impellat; quo circa ſi pecuniam ſuam collocare velint, diligenter caveant, ne cupiditate omnium malorum fonte rapiantur, ſed potius ab illis, qui doctrinæ, ac virtutis gloria ſuper ceteros efferuntur, conſilium expoſcant.

Secundo loco, qui viribus ſuis, ac ſapientiæ ita confidunt, ut reſponſum ferre de iis quæſtionibus non dubitent (quæ tamen haud exiguam Sacræ Theologiæ, & Canonum ſcientiam requirunt) ab extremis quæ ſemper vitioſa ſunt, longe ſe abſtineant; Etenim aliqui tanta ſeveritate de iis rebus judicant, ut quamlibet utilitatem ex pecunia deſumptam accuſent, tanquam illicitam, & cum uſura conjunctam; contra vero nonnulli indulgentes adeo, remiſſique ſunt, ut quodcumque emolumentum ab uſuræ turpitudine liberum exiſtiment. Suis privatis opinionibus ne nimium adhæreant; ſed priuſquam reſponſum reddant, plures ſcriptores examinent, qui magis inter ceteros prædicantur, deinde eas partes ſuſcipiant, quas tum ratione, tum auctoritate plane confirmatas intelligent. Quod ſi diſputatio inſurgat, dum contractus aliquis in examen adducitur, nullæ omnino contumeliæ in eos confingantur, qui contrariam ſententiam ſequuntur, neque illam gravibus cenſuris notandam aſſerant, ſi præſertim ratione, & præſtantium virorum teſtimoniis minime careat; ſi quidem convicia, atque injuriæ vinculum chriſtianæ charitatis infringunt, & graviſſimam populo offenſionem, & ſcandalum præſeferunt.

Tertio loco, qui ab omni uſuræ labe ſe immunes, & integros præſtare volunt, ſuamque pecuniam ita alteri dare, & fructum legitimum ſolummodo percipiant, admonendi ſane, ut contractum inſtituendum antea declarent, & conditiones inferendas explicent, & quem fructum ex eadem pecunia poſtulent. Hæc magnopere conferunt non modo ad animi ſolicitudines, & ſcrupulos evitandos, ſed ad ipſum contractum in foro externo comprobandum. Hæc etiam aditum intercludunt diſputationibus, quæ non ſemel concitandæ ſunt, ut clare pateat, utrum pecunia, quæ rite data alteri eſſe videtur, revera tamen palliatam uſuram contineat.

Quarto loco vos hortamur, ne aditum relinquatis ineptis illorum ſermonibus, qui dictitant, de uſuris hoc tempore quæſtionem inſtitui, quæ ſolo nomine continentur, cum ex pecunia, quæ qualibet ratione alteri conceditur, fructus ut plurimum comparetur. Etenim quam falſum id ſit, & a veritate alienum, plane deprehendimus, ſi perpendamus, naturam unius contractus ab alterius natura prorſus diverſam, & ſejunctam eſſe; & ea pariter diſcrepare magnopere inter ſe quæ a diverſis inter ſe contractibus conſequuntur. Revera diſcrimen apertiſſimum intercedit fructum inter, qui jure licito ex pecunia deſumitur; ideoque poteſt in utroque foro retineri; ac fructum, qui ex pecunia illicite conciliatur; ideoque fori utriuſque judicio reſtituendus decernitur. Conſtat igitur haud inanem de uſuris quæſtionem hoc tempore proponi ob eam cauſam, quod ut plurimum ex pecunia, quæ alteri tribuitur, fructus aliquis excipiatur.

Hæc potiſſimum vobis indicanda cenſuimus, ſperantes fore, ut mandetis executioni quæcumque per has literas a Nobis præſcribuntur. Opportunis quoque remediis conſuletis, uti confidimus, ſi forte ob hanc novam de uſuris controverſiam in Diœceſi veſtra turbæ concitentur, vel corruptelæ ad labefactandum ſanæ doctrinæ candorem, & puritatem inducantur. Poſtremo vobis, & gregi curæ veſtræ concredito Apoſtolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 1. Novembris 1745. Pontificatus Noſtri anno VI.

CONSTITUTIO
SS. D. N. BENEDICTI PAPÆ XIV.
De Epiſcoporum Reſidentia.

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificum & Conciliorum ſollicitudo, quoad reſidentiam Epiſcoporum.

AD univerſæ Chriſtianæ Reipublicæ Statum ad Eccleſiaſticarum legum cuſtodiam, & fidelium populorum ſalutem, tam magni refert ſingulos Patriarchalibus, Primatialibus, Metropolitanis, & Cathedralibus Eccleſiis præpoſitos, in ipſis Eccleſiis, vel Diœceſibus ſibi creditis aſſidue reſidere; ut difficile ſit aliud allum reperire Eccleſiaſticæ diſciplinæ caput, quod aut conciliaribus Canonibus, atque Decretis, aut Apoſtolicæ Sedis Conſtitutionibus, & Sanctionibus tam ſæpe, tamque impenſe inculcatum fuerit, & commendatum. Ut autem antiquiora Canonica ſtatuta prætereamus, nobis ſatis erit monere, quid hac de re decreverit Sacroſancta Tridentina Synodus ſeſſ. 6. cap. 1. & ſeſſ. 23. cap. 1. de Reform. tum ea, quæ recol. mem. Prædeceſſor Noſter Urbanus Papa VIII. præſcripſit in ſua Conſtitutione data apud S. Petrum die 12. Decembris anni 1634. quæ incipit: *Sancta Synodus*, & in qua præcedentes aliorum Romanorum Pontificum Pii IV. Gregorii XIII. & Clementis VIII. Leges, & Conſtitutiones retulit, confirmavit, & ampliavit. Neque opus eſt recenſere omnes Encyclicas litteras, quæ ad Patriarchas, Primates, Archiepiſcopos, & Epiſcopos de implendo hujuſmodi reſidentiæ onere identidem admonendos ab hac Apoſtolica Seda mitti conſuaverunt, ut patet ex Epiſtola juſſu Ven. Servi Dei Innocentii Papæ XI. Prædeceſſoris quoque Noſtri ſcripta die 5. Februarii anni 1678. item ex alia die 24. Decembris anni 1707. a felic. record. Clemente Papa XI. ad ſuum, & Apoſtolicæ Sedis Nuntium Neapoli commorantem conſcripta, ut illius Regni Præſules ad reſidendum in propriis Eccleſiis, & Diœceſibus adigerentur, necnon ex ejuſdem Clementis litteris in forma Brevis, datis die 25. Maji 1709. ad Archiepiſcopos, & Epiſcopos Poloniæ, qui obtentu turbarum, & diſſenſionum, quæ tunc in eo Regno verſabantur, ſuas relinquerant Eccleſias, atque Diœceſes.

Quid hac in re præſtiterit Sanctiſſimus Dominus Noſter.

Neque porro Nos hac in re Apoſtolici Officii Noſtri partes deſiderari permiſimus, vix enim inſcrutabili divinæ providentiæ conſilio in hac ſuprema Eccleſiæ univerſalis ſpecula collocati fuimus, quum veterem Prædeceſſorum Noſtrorum morem in uſum revocantes, ad Ven. Fratres omnium per Orbem Eccleſiarum Antiſtites Apoſtolica ſcripta direximus, quibus inter cetera ſalubria monita, hoc etiam de reſidendo in propriis Eccleſiis peculiari ſtudio iis inculcare, & tam graviſſima damna, quæ ex eorum abſentia proveniunt, quam magnas utilitates, quas eorum præſentia concreditis ipſis Diœceſibus affert, ante oculos præponere non prætermiſimus, ut videre eſt in §. 4. Epiſtolæ Encyclicæ diei 3. Decembris anni 1740. a Nobis conſcriptæ, quæ in tomo 1. Bullarii Noſtri nuper vulgati num. 1. impreſſa eſt. Qui autem hominum corda ſcrutatur Deus, is ſane novit quanto, & quam acerbo animi noſtri dolore nonnunquam acceperimus, Eccleſiaſticas regulas ab aliquo ex Fratribus hac in parte violari, & quantopere ſtuduerimus nunc admonendo, nunc obſecrando, nunc increpando, abſentes quidem per litteras, præſentes vero ipſa voce ad debitum Reſidentiæ Officium revocare. Quin etiam laudabilibus Prædeceſſorum Noſtrorum veſtigiis inhærentes, in noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ Regula, qua Beneficia in octo anni menſibus vacatura noſtræ diſpoſitioni, & collationi reſervavimus, ſimul etiam iiſdem Patriarchis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis reſidentibus gratiam alternativæ menſium, certis modo, & forma ab iis acceptandam, libenter obtulimus; nimirum, ut quamdiu ipſi apud Eccleſias, aut Diœceſes ſuas vere, & perſonaliter reſiderent, de Beneficiis hujuſmodi Eccleſiaſticis, quæ extra Romanam Curiam in Februarii, aliiſque alternis anni menſibus vacare contingeret, dummodo alias diſpoſitioni Apoſtolicæ reſervata, vel affecta non eſſent, libere diſponere valerent, facultatem tempore Pontificatus Noſtri duraturam conceſſimus, quo ſcilicet iidem Epiſcopi, & majores Eccleſiarum Præſules ampliorem poteſtatem in Beneficiis prædictis conferendis ſic obtinentes, hac etiam Apoſtolicæ Noſtræ liberalitatis gratificatione illecti, ad perſonalem reſidentiam prædictam libentius obeundam adducerentur.

Abſentiæ cauſæ, & tempora a Concilio Tridentino permiſſa.

Quoniam vero, & certæ quædam cauſæ adeſſe poſſunt, & hujuſmodi occaſiones incidere, propter quas, prævio Romani Pontificis aſſenſu, & approbatione, liceat Epiſcopo a propria Eccleſia, & Diœceſi per aliquod definitum tempus abeſſe, ea vero abſentia, quæ ad modicum tempus protrahitur, neminem deſertæ reſidentiæ reum conſtituit; ideo, & in Conciliis, & in Apoſtolicis Conſtitutionibus ad præcavendos abuſus tam circa hujuſmodi cauſarum, & occaſionum relevantiam, quam circa tollerabilia temporum ſpatia, providæ ſtatutæ leges, & regulæ reperiuntur. Et quidem juſtæ, ac legitimæ abſentiæ cauſæ a præfata Tridentina Synodo citat. cap. 1. ſeſſ. 23. non aliæ agnitæ fuerunt, quam Chriſtiana charitas, urgens neceſſitas, debita obedientia, & evidens Eccleſiæ, vel Reipublicæ utilitas. Verum his etiam cauſis deficientibus, quum eadem Sacroſancta Synodus perpendiſſet ex veterum Canonum ſententia, minime abeſſe videri eos, qui aliquantiſper abſunt, & ſtatim ſunt reverſuri; omnibus Eccleſiarum Antiſtitibus indixit, ut ſibi licitum non putarent ſingulis annis ultra duos, aut tres ad ſummum menſes, ſive continuos, ſive interruptos extra proprias Diœceſes commorari; eoſque ſimul admonuit, ne per illius temporis ſpatium, Dominicæ Adventus, Quadrageſimæ, Nativitatis, Reſurrectionis Domini, Pentecoſtes item, & Corporis Chriſti diebus ab Eccleſiis ſuis Cathedralibus abeſſent, niſi forte Epiſcopalia munia in aliis Diœceſium ſuarum locis eos detinerent; eamque præterea rationem ab iis haberi voluit, ut abſque ullo Gregis detrimento conceſſa uterentur libertate, & ut id æqua ex cauſa fiat; quibus verbis animi levitas, oblectationum cupiditas, aliæque futiles cauſæ penitus excluduntur.

Indultum Urb. VIII. a Benedicto XIII. ampliatum pro Epiſcopis, recens in Urbe promotis.

Præfatus autem Urbanus Prædeceſſor ad peculiares occurrentes caſus deſcendens, Epiſcopis in Curia promotis unum conceſſit menſem (quem poſtea declaratum fuit, a die ipſorum promotionis in Conſiſtorio computandum eſſe) quo menſe elapſo, ſinguli ad proprias Eccleſias ſe conferre deberent. Sed quum in Concilio Romano, habito a fel. rec. Benedicto Papa XIII. Prædeceſſore pariter Noſtro, Epiſcopi expoſuiſſent, tam exigui temporis ſpatio non poſſe a recens promotis ſua in Urbe negotia expediri, idem Benedictus facultatem conceſſit Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinali ſuo, & Romani Pontificis pro tempore in Urbe, ejuſque Diſtrictu Vicario, ut præfatum unius menſis terminum, juxta caſuum contingentiam, & cauſa cognita, ad alios quadraginta dies, & non ultra prorogare poſſet.

Item pro viſitantibus limina Apoſtolorum.

Præterea Epiſcopis ad Sacra Apoſtolorum limina ſtatutis temporibus viſitanda perſonaliter accedentibus ſupradictus Urbanus Prædeceſſor indulſit, ut qui Eccleſiis citra Montes, & citra Mare poſitis præſiderent, per quatuor; qui vero Ultramarinis, & Ultramontanis Eccleſiis præeſſent, per ſeptem menſes continuos a reſidentia in ſuis reſpective ſedibus facienda, hujuſmodi viſitationis gratia, excuſarentur.

Decreta ad præcavendos abuſus.

Cum vero idem Urbanus declaraſſet, ſe, per ea, quæ in ſuis præfatis litteris conſtituerat, minime ſublatam voluiſſe dictam trium menſium licentiam a Concilio indultam; hinc plures ortæ quæſtiones, & varia condita ſunt Decreta ab eodem Urbano, ejuſque ſucceſſoribus approbata; cujuſmodi ſunt, non licere trimeſtrem abſentiam prædictam conjungere, ſive cum eo tempore, quo permittitur Epiſcopis poſt ſuam promotionem in urbe commorari, ſive cum eo, quod ad peragendam ſacrorum liminum viſitationem iiſdem conceſſum fuit: neque fas eſſe abſentiæ tempora ita diſponere, ut tres poſtremi menſes unius anni continuentur cum tribus prioribus menſibus anni ſubſequentis. Sicut etiam vetitum eſt prædictos menſes conjungere cum eo anni tempore, quo propter aeris inſalubritatem, alicui Epiſcopo permittitur extra Diœceſim degere; ne ſcilicet continuatis abſentiæ temporibus, vernos ſimul, & æſtivos menſes, ſive æſtivos una cum autumnalibus extra Diœceſim duci contingat. Denique, ne quis indulgentia Sacri Concilii per fraudem abuti

poſſet,

poſſet, declaratum fuit, prædictam trium menſium vacationem intra cujuſque anni limites coerceri, ut qui uno anno uſus ea non fuerit, non ideo ſequenti anno diutius ab Eccleſia ſua abeſſe valeat.

De Epiſcopis S. R. E. Cardinalibus.

Et quoniam Tridentina Synodus ſub legibus de reſidentia hujuſmodi ipſos etiam S. R. E. Cardinales nominatim comprehendit; præfatus Urbanus Prædeceſſor, advertens nonnunquam evenire, quod aliquis ex Cardinalibus alicui Patriarchali, ſeu Metropolitanæ, aut Epiſcopali Eccleſiæ præpoſitus, unum ſimul ex Epiſcopatibus ſuburbicariis obtineret, conſtituit, ut hujuſmodi Cardinales in primo dictis Eccleſiis, non autem apud Epiſcopatus ſuburbicarios, reſidere tenerentur.

Denique tam in prædicto Concilio, quam in citata Urbani Conſtitutione, contra tranſgreſſores hujuſmodi legum, quæ ad reſidentiam pertinent, graviſſimæ pœnæ ſtatutæ fuerunt; quarum executionem idem Urbanus primo quidem demandavit Auditori cauſarum Curiæ Cameræ Apoſtolicæ; Verum biennio poſt, totam

Congregatio ſuper reſidentia ab eodem Urbano VIII. erecta.

hujus materiæ cognitionem delegavit Congregationi particulari a ſe deputatæ, quam compoſitam eſſe voluit ex tunc, & pro tempore exiſtentibus Cardinali Romani Pontificis in Urbe Vicario, necnon ejuſdem Pontificis Datario, & Secretario Status, ac Secretario Brevium, duobus item Secretariis Congregationum, negotiis, & Conſultationibus Epiſcoporum, & Regularium, ac interpretationi & executioni Decretorum prædicti Concilii Tridentini reſpective præpoſitarum. Et quidem prædicto Cardinali Vicario facultatem tribuit, ut juſtis ex cauſis, & cum conſilio prædictorum Prælatorum concedere poſſet Epiſcopis licentiam abeſſendi a propriis Eccleſiis, & Diœceſibus, ſpatio dumtaxat dierum quadraginta, ut in ipſis Urbani litteris datis die 1. Januarii 1636. diſtinctius præſcribitur.

Hujus Congregationis Caput, ſeu Præfectus, ex quo eadem inſtituta eſt, ſemper fuit præfatus Cardinalis Vicarius pro tempore exiſtens; quemadmodum ejuſdem Secretarii munus is ſemper geſſit, qui Congregationi Concilii Tridentini fuit a Secretis; unde etiam Nos ipſi, dum in minoribus conſtituti Officio Secretarii prædictæ Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini interpretum fungeremur, par quoque munus Secretarii alterius Congregationis ſuper reſidentia Epi-

Hujus Congregationis praxis.

ſcoporum ſimul ſuſtinuimus. Quæ ſane Congregatio, ut ex illius ſecretæ regeſtis apparet, tam ipſius Urbani Prædeceſſoris temporibus, quam aliis ſubſequentibus, non ſemel ſingulis annis adunari conſuevit; id, quod a ſan. mem. Prædeceſſore pariter Noſtro Clemente Papa XI. in uſum revocatum fuit, & identidem peractum, nobiſmetipſis præfatum Secretarii munus obeuntibus, confectiſque a Nobis, & impreſſis foliis, ea prorſus methodo, quæ pro cauſis ad Congregationem Concilii pertinentibus obſervatur.

Ut autem Epiſcopi a ſuis Eccleſiis, vel Diœceſibus licite abeſſe poſſint, quum præter cauſam Canonicam expreſſa quoque licentia Romani Pontificis, ut ſupra diximus, ſit neceſſaria, excepto caſu prædictæ trimeſtris abſentiæ a Concilio permiſſæ, pro qua nulla peculiaris requiritur licentia, quum idem Concilium Epiſcoporum abſcedentium conſcientiæ relinquat, de æquitate cauſæ judicium facere; hinc eſt, quod quæcumque hujus generis licentia olim indulgeretur, per ſpeciale Chirographum manu Pontificis ſignatum expediebatur. Poſtmodum vero inductus fuit mos deſcribendi omnes hujuſmodi licentias in unico folio, quod Pontifici ſubſcribendum deferebatur; quem ſane morem a præceſſoribus Secretariis invectum, Nos quoque ſervavimus.

Quam olim intermiſſam Pontifex reſtaurare intendit.

Cum autem poſt abſentiam duodecim annorum, quorum duos apud Anconitanam, & decem apud Bononienſem Eccleſias Regimini Noſtro ſucceſſive commiſſas, aſſidue reſidendo tranſegimus, in Urbem reverſi, & ad Apoſtolicam Sedem, quamvis immerentes, evecti fuerimus; Congregationis præfatæ ſeſſiones, materia forſan deficiente, non amplius frequentari comperimus; neque porro Chirographa, aut folia ſignanda nobis oblata fuerunt; ſed facta Nobis oretenus a Prælato dictarum Congregationum ſuper executione, & interpretatione Concilii, & ſuper Reſidentia Epiſcoporum Secretario, tam petitionum Epiſcoporum, qui vacationem a reſidentia poſtulabant, quam cauſarum, quibus hujuſmodi petitiones innitebantur, relatione, noſtroque deſuper accepto reſponſo; opportuna ſingulis decreta præſcribi, eaque a Cardinali Vicario Noſtro, tanquam ſæpedictæ Congregationis ſuper Reſidentia Epiſcoporum Præfecto ſignari conſueverunt. Verum quum Nos hanc agendi rationem pro rei gravitate nimis compendiariam judicaverimus, viſum eſt nobis motu proprio, & ex certa ſcientia non ſolum pro debita, ut ajunt, actus ſolemnitate, ſed etiam pro ipſius rei ſubſtantia, & pro maturiori examine cauſarum, quæ ad hujuſmodi licentias obtinendas afferuntur, infraſcriptas leges, & ordinationes inviolabiliter impoſterum obſervandas, Apoſtolica auctoritate, tenore præſentium, edicere; & conſtituere.

Canonica, & Pontificia ſtatuta confirmat, & innovat contrariis non obſtantibus.

Primum itaque relata ſuperius Sacroſanctæ Tridentinæ Synodi Decreta *ſeſſ. 6. cap. 1. & ſeſſ. 23. cap. 1. de Reform.* laudataſque Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum Pii IV. Gregorii XIII. Clementis VIII. & Urbani pariter VIII. Conſtitutiones, & Ordinationes, necnon omnes, & ſingulas, quas ſupra innuimus, reſolutiones Apoſtolicæ Sedis auctoritate editas, innovantes, & tam Decretorum, quam Conſtitutionum, ordinationum, & reſolutionum hujuſmodi tenores etiam veriores pro ſatis hic expreſſis, ac etiam de verbo ad verbum inſertis habentes, & haberi volentes, illaque, & illas, quatenus opus ſit, iterum pleniſſime approbantes, & confirmantes omnia, & ſingula in ipſis contenta, & ab iis ad quos ſpectat, & pro tempore impoſterum ſpectabit, attendi, & in omnibus, quæ noſtris hiſce litteris non adverſantur, exactiſſime impleri, & obſervari volumus, ſtatuimus, & in virtute ſanctæ obedientiæ mandamus, atque præcipimus, non obſtantibus quibuſcumque privilegiis, aut contrariis, etiam quantumvis inveteratis, uſibus, & conſuetudinibus, quæ potius abuſus, & corruptelæ dici debent; quibus, ſi forte adeſſe, aut allegari contingat, motu, ac ſcientia ſimili, ac de prædictæ Apoſtolicæ auctoritatis Noſtræ plenitudine, derogamus & derogatum eſſe volumus, & decernimus.

Item pœnas in contrafacientes latas.

Secundo loco, & conſequenter ad præmiſſa adverſus prædictarum legum, & Conſtitutionum tranſgreſſores, omnes, & ſingulas pœnas in eiſdem decretis, & Conſtitutionibus latas, & comminatas, auctoritate quoque Noſtra confirmamus, & innovamus; amiſſionis ſcilicet quartæ partis fructuum unius anni, ipſo facto ab iis incurrendæ, qui legitimo impedimento, ſeu juſtis, & rationabilibus cauſis ceſſantibus, & abſque expreſſa, ut præfertur, Apoſtolicæ Sedis licentia, ſex menſibus continuis extra ſuam Diœceſim morando abfuerint; & amiſſionis alterius quartæ partis fructuum eodem modo incurrendæ, ubi hujuſmodi abſentia ad alios ſex menſes protrahatur, ut in prædicto Concilio Tridentino *ſeſſ. 6. cap. 1. de Reform.* ſtatutum fuit; incurſus quoque in peccati mortalis reatum, & obligationis reſtituendi fructus in abſentia perceptos, nulla etiam prævia declaratione, eoſque erogandi in Eccleſiarum fabricas, ſeu in ſubventionem pauperum ipſius loci, quacumque conventione, ſeu compoſitione pro hujuſmodi fructibus male perceptis prohibita; ut in eodem Concilio *ſeſſ. 23. cap. 1.* præſcribitur. Similiter impoſitam a prædicto Pio IV. Prædeceſſore pœnam amiſſionis facultatum teſtandi, & diſponendi, ſi quæ tranſgreſſoribus hujuſmodi competere dignoſcantur; necnon inhabilitatis ad majores dignitates, & Eccleſias obtinendas, quam præfatus quoque Prædeceſſor Clemens VIII. indixit, per omnia confirmamus, & innovamus. Quibus omnibus hoc etiam ſuperaddimus,

Addita pœna privationis Indultorum competentium aſſiſtentibus ſolio Pontificio.

ut iidem tranſgreſſores omnibus, & ſingulis indultis, & privilegiis, quæ forſan ipſis, tanquam Pontificio ſolio aſſiſtentibus conceſſa fuerint, ipſo facto privati eſſe cenſeantur. Decernentes ſub tranſgreſſorum nomine comprehendi non ſolum eos, qui præter tres menſes a Concilio toleratos abſque legitima cauſa, & expreſſa Romani Pontificis licentia extra proprias Diœceſes commorantur; ſed eos etiam, qui hujuſmodi licentiam falſis, ſimulatiſque cauſis doloſe extorquere non dubitaverint, vel ea ſemel rite, recteque obtenta præſcriptos in eadem limites, ac præfinitum tempus prætergreſſi fuerint. Quod ſi nihilominus aliqui non minus Canonica ſtatuta, quam propoſitas hujuſmodi pœnas contemnentes in ſua contumacia confirmati perſeverare præſumpſerint; volumus adverſus iſtos ad ulteriora cum effectu procedi, juxta mentem ejuſdem Concilii Tridentini, quod in citato *cap. 1. ſeſſ. 6.*, Romanum Pontificem pro tempore exiſtentem hortatur, ut ſuæ ſupremæ Sedis auctoritate in hujuſmodi tranſgreſſores ad ſeveriorem Sacrorum Canonum normam animadvertat, atque etiam Eccleſiis ipſis de utilioribus Paſtoribus provideat, ſicut in Domino noverit ſalubriter expedire.

Congregationem ſuper Reſidentia, ejuſque ſeſſiones in uſum reducit.

Tertio loco volumus, & mandamus, ut prædictæ Congregationis ſuper reſidentia Epiſcoporum ab Urbano Papa VIII. inſtitutæ exercitium atque ſeſſio-

Digitized by Google

nes reſumantur, confirmantes ipſius præfecturæ munus dilecto Filio Noſtro Joanni Antonio Tituli Sancti Martini in montibus Presbytero S. R. E. Cardinali Guadagni nuncupato moderno noſtro in Urbe ejuſque diſtrictu in ſpiritualibus Vicario, ejuſque in officio Vicariatus hujuſmodi ſucceſſoribus; ſicut etiam officium Secretarii ejuſdem Congregationis dilecto Filio Magiſtro Joſeph Alexandro Furietto, ejuſque ſucceſſoribus Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum Secretariis: eoſdemque ſtatuentes in hujuſmodi Congregatione nunc, & deinceps pro tempore locum habere, & ſuffragium ferre, quicumque ea officia, & munera obtinent, ſive obtinebunt impoſterum, quæ in præcitatis Urbani Prædeceſſoris litteris deſignantur. Præterea cum minime expediat hujuſmodi Congregationem Promotore Fiſcali carere, Nos eum, qui in Tribunali prædicti Cardinalis Vicarii Urbis officium gerit Promotoris Fiſcalis, ejuſque in officio ſucceſſores pro tempore ad idem munus obeundum deputamus in præfata Congregatione, cui ipſum, ſeu ipſos cum conſultivo ſuffragio volumus intereſſe. At vero perpendentes, quod ſi Congregatio iſthæc toties habenda foret, quoties ab aliquo Epiſcopo licentiam abſcedendi a Diœceſi peti contingeret, eadem aut propter frequentiam nimis oneroſa evaderet, aut propter negotiorum levitatem tractu temporis negligi, & parvipendi poſſet; volumus, atque ſtatuimus, eamdem tunc tantum cogendam, habendamque eſſe, cum aut a Nobis, ſive a ſucceſſoribus Noſtris Romanis Pontificibus, alicujus negotii cognitio ipſi remiſſa, & delegata fuerit; aut hujuſmodi etiam remiſſione ceſſante, quoties de pœnis ſuperius conſtitutis adverſus aliquem tranſgreſſorem reipſa decernendis infligendiſque deliberandum fuerit; ſi quidem hujuſmodi pœnarum modus, prout cujuſque major, aut minor contumacia exegerit, ab eadem Congregatione ſtatuendus erit; ac facta per ipſius Secretarium Nobis, ſeu ſucceſſoribus Noſtris relatione, approbataque Congregationis reſolutione, ad hujuſmodi pœnarum executionem procedatur; aut denique cum aliquis Epiſcopus inſtantiam proponat abeſſendi a propria Diœceſi ratione alicujus muneris, ſive officii, cujus ea dicatur natura eſſe, ut Apoſtolicum indultum de non reſidendo ad longum tempus ipſi ſit concedendum; Nos etenim hujuſmodi indulta nemini unquam concedi debere decernimus, niſi prævio cauſarum examine in eadem Congregatione peragendo, Noſtraque, & ſucceſſorum Noſtrorum ſcientia, & approbatione, & mediante expeditione litterarum Apoſtolicarum in forma Brevis; ideoque mandamus Noſtro, & Romani Pontificis pro tempore exiſtentis ſupplicum libellorum Secretario, aliiſque Secretariis quarumvis Congregationum, quibus ea de re preces oblatæ fuerint, ut illas ad prædictam Congregationem ſuper reſidentia Epiſcoporum omnino remittant; ſimulque prohibemus Noſtro, & ſucceſſurum Noſtrorum pro tempore Secretario Brevium, ne litterarum Apoſtolicarum ſuper indultis hujuſmodi exempla Nobis, aut ſucceſſoribus noſtris ſignanda ullatenus afferat, niſi authentica documenta, tam de cauſarum examine in dicta Congregatione peracto, quam de Apoſtolica approbatione, & aſſenſu conſequenter examinatis eidem fuerint exhibita.

Eique deputat Promotorem Fiſcalem.

Præſcribit occaſiones, quibus congregari debeat.

Quarto loco ſtatuimus, ut folia ſuperius enunciata impoſterum omnino conficiantur, in quibus nimirum deſcribantur nomina Epiſcoporum, quibus dantur indulta commorandi extra Diœceſim, una cum cauſis ab ipſis adductis, atque probatis, & ſpatio temporis ad quod hujuſmodi indulta conceduntur; quæ quidem folia a Romano Pontifice ſubſcripta, in Tabulario prædictæ Congregationis ut alias, aſſervari præcipimus: quod tamen intelligi volumus non de iis indultis, quæ per Apoſtolicas litteras in forma Brevis expedienda eſſe in Paragrapho ſuperiore præſcripſimus; ſed de alterius generis indultis, de quibus infra dicendum erit, quæque poſt Pontificium aſſenſum a Secretario requiſitum, & obtentum, expedire debebunt per decreta a prædicto Cardinali Vicario Urbis tanquam præfatæ Congregationis præfecto ſubſcripta. Decet enim has quoque licentias non ſine Pontificia ſubſcriptione prodire; idque obtinebitur accedente ſignatura Pontificis ſuper prædictis foliis, in quibus ſingulorum indultorum tenores, & cauſæ a Secretario deſcriptæ erunt, quemadmodum elapſis temporibus, ac etiam a Nobis ipſis, dum hujuſmodi Secretarii munere fungeremur, ſervatum fuiſſe narravimus.

Folia cum expreſſione indultorum, quæ conceduntur, ad Pontificis ſignaturam deferri mandat.

Quinto loco, quoniam experiendo cognovimus, quod ad obtinenda indulta commorandi extra Diœceſim, infraſcriptæ plerumque cauſæ ab Epiſcopis afferri ſolent; nimirum aut neceſſitas aſſiſtendi perſonaliter alicui liti, ſeu controverſiæ, in qua Eccleſiæ, aut Cleri ſui, vel etiam propriæ familiæ res agatur quæque in Romana Curia introducta ſit, vel alia in Urbe, in qua reſideant majora Tribunalia, quorum ea de re judicium eſſe debeat; aut corporalis ægritudo, qua correptus fuerit Epiſcopus, dum extra Diœceſim, Conciliaribus menſibus utens, morabatur, itant ad eamdem Diœceſim reverti nequeat; aut adverſa valetudo in ipſa Diœceſi contracta, ad quam depellendam medici putent neceſſarium fore, Epiſcopum aerem, & ſolum aliquantiſper mutare; aut denique malignitas aeris in Diœceſi vigens, quam aliquibus anni menſibus devitare oporteat, & quoniam nec ulla ex præmiſſis cauſis, abſque expreſſa Romani Pontificis approbatione, quemquam ab onere reſidendi eximere poteſt; & niſi certis expreſſis circumſtantiis, iiſque verificatis, difficile eſt ad hujuſmodi approbationem rite, recteque procedere; neceſſarium vobis viſum eſt infraſcriptas Regulas ſtatuere, quas in ſingulis reſpective caſibus ab iis, ad quos ſpectat, & pro tempore ſpectabit, obſervari mandamus, atque præcipimus.

Singulis abſentiæ cauſis opportuna Reſcripta comparat.

Si quis igitur in poſterum licentiam petierit abſcedendi a Diœceſi ſibi concredita, ut judiciali controverſiæ, quæ alibi vertitur per ſe ipſum interſit; exprimere debebit in precibus tum locum, ſive Urbem in qua hujuſmodi lis agitatur, tum etiam an ea pertineat ad ipſam Oratoris Eccleſiam, ſeu Clerum, vel potius ad ipſius Familiam. Et quidem ſi ad Familiam pertineat abſque eo quod Secretarius Congregationis Pontificem, aut Cardinalem Præfectum adeat, reſcribendum ab ipſo erit, ut Orator ad effectum de quo in precibus, utatur menſibus a Concilio indultis. Quod ſi eis jam uſus fuerit, ulterior ipſi licentia non concedatur. Si vero de ejus Eccleſiæ vel Cleri rebus agatur, exponi debebunt tum ſtatus litis, tum cauſæ, propter quas neceſſaria creditur in loco judicii Oratoris præſentia; tum etiam declarandum an menſibus Conciliaribus uſus fuerit. Et quidem ſi nondum illis uſus ſit, reſcribendum erit, ut eos in hujuſmodi cauſam impendat. Si vero id amplius Epiſcopo integrum non ſit (qua in re; nec dolus, nec fraus interceſſerit) & alioquin ipſius inſtantia juſta videatur, tantum illi temporis, & non amplius, ad commorandum extra Diœceſim tribuatur, quantum judicatum fuerit neceſſarium eſſe, ad cauſæ Deſenſores, Advocatos, & Judices de omnibus, quæ ad rem pertinent ſufficienter inſtruendos. Si enim licentia abeſſendi a Diœceſi uſque ad finalem exitum cauſæ extendi deberet, nemo non videt, quam diuturna plerumque foret in hiſce caſibus Epiſcoporum abſentia, & quam facile evenire poſſet, ut pleræque Diœceſes complurium annorum ſpatio ſuorum Paſtorum præſentia carerent.

An, & quatenus permittendum Epiſcopo, ut a Diœceſi abſit cauſa litis.

Qui vero licentiam abeſſendi petierint ratione infirmitatis extra Diœceſim contractæ dum vacatione a Concilio indulta uterentur, aſſerentes ea de cauſa regreſſum ad propriam Diœceſim ſibi prohiberi; exponere debebunt contractæ infirmitatis qualitatem, & ſuper ea teſtimonium medici juramento firmatum exhibere. Atque ubi petita licentia ipſis indulgeatur, ea ſemper ad certum ac definitum tempus concedi debebit, adjecta quoque clauſula, ſi tamdiu infirmitas duraverit.

Quid ratione infirmitatis extra Diœceſim contractæ.

Ab iis autem qui hujuſmodi licentiam poſtulaverint, eo quod aeris mutatione opus ſibi eſſe dicant ad convaleſcendum ex morbis, quos in ſuis Eccleſiis reſidendo contraxerunt, exprimendum erit in precibus, quo morbi genere, & quam graviter laborent, ac proferendum teſtimonium medici, qui jurejurando teſtetur, utile ac neceſſarium Oratori eſſe, ut in aliam Regionem, atque aerem per aliquod tempus ſe transferat. Nec illud ſilentio prætereundum, an ſcilicet Orator, antequam morbo corriperetur, trimeſtri licentia a Concilio permiſſa uſus fuerit; Si enim id nondum fecerit, & tempus a Concilio indultum ſufficiens ipſi non reputetur, poterit enim concedi ut per quatuor menſes, in quibus tamen Conciliares menſes comprehendantur, a Reſidentia abſens permaneat: At ſi prædictos Conciliares menſes, remoto omni dolo, & fraude, jam extra Diœceſim tranſegerit; tantum temporis ipſi indulgeatur, quantum ad confirmandam ipſius valetudinem vere neceſſarium eſſe prudenter judicabitur.

Quid ad convaleſcendum ex morbo in Diœceſi contracto.

Qui tandem licentiam commorandi extra Diœceſim poſtulabit propter malignitatem aeris, quem in ſua Diœceſi aliquo anni tempore inſalubrem

Quid ratione aeris inſalubris.

eſſe

eſſe affirmat; is videat etiam atque etiam quid agat; Et quidem pro veritate exponat, quibus anni menſibus pernicioſus ſit Regionis aer; Item an eadem cœli temperies totam comprehendat Diœceſim, itaut nullus intra ejus tractum locus exiſtat, in quo ſuſpectum illud tempus abſque ſalutis detrimento tranſigere valeat; poſtremo, an Conciliaribus menſibus uſus fuerit. Etenim ſi nondum eos ſibi ſumpſerit, non ægre obtinebit indultum abeſſendi per quatuor menſes (quatenus periculum ab aere tamdiu durare cenſeatur) in quibus tamen tres illi a Concilio permiſſi numerandi erunt; Si autem hujuſmodi Concilii indulgentia jam uſus fuerit, fruſtra novum indultum prædicta de cauſa ab Apoſtolica Sede poſtulabit; ſibique imputare debebit, quod cum ſciret certo anni tempore in ſua Diœceſi aerem inſalubrem fore, conceſſos vacationis menſes in tempus illud non reſervaverit. In omnibus autem abſentiæ indultis, quæ ratione aeris inſalubris in poſterum concedentur, hanc clauſulam adjici volumus: *Dummodo intra Diœceſim aliquis locus non adſit, in quo aer ſalubris ſit; & in quo Epiſcopus commorari poſſit.*

Quid pro celebrandis Conciliis, Aſſembleis, Congreg.

Sane prædictus Urbanus Prædeceſſor non prætermiſit eorum Antiſtitum cauſam conſiderare, qui Provincialibus Conciliis, vel Congregationibus, ſeu Aſſembleis generalibus, in quibus Eccleſiaſtici intervenire ſoleat, perſonaliter intereſſe, ſive in aliis muneribus, aut Reipublicæ officiis, quæ ipſorum Epiſcopatibus, Eccleſiiſque adjuncta ſunt, ad certum tempus extra Diœceſim occupari ſolent, ac debent; & his quidem in præcitata Conſtitutione licentiam abeſſendi conceſſit pro eo definito tempore, quo ejuſmodi Concilia, Congregationes, & Aſſembleæ peragentur, exercitiumque muneris ſeu officii publici eorum Eccleſiis adjuncti actu duraverit; dummodo iis finitis, recto tramite ad Eccleſias ſibi commiſſas ſeſe conferreat; cujus conceſſionis æquitatem, Nos quoque agnoſcentes, eamdem approbamus, & confirmamus. Sed cum idem Urbanus nihil ſtatuerit de Epiſcopis, qui a reſidentiæ ſuæ loco diſcedunt pro Proceſſuum in cauſis Beatificationum, aut Canonizationum compilatione Apoſtolica auctoritate ipſis delegata, neceſſe eſt aliquid a Nobis pro his etiam caſibus opportune conſtitui.

Quid pro conſtruendis Proceſſibus Apoſtolicis in cauſis Canonizationum.

Expediuntur a Congregatione Sacrorum Rituum litteræ, quas vocant remiſſoriales, & compulſoriales, quibus committitur, ut ſupradicti Proceſſus auctoritate Apoſtolica conficiantur; eæque dirigantur tribus Epiſcopis aut ſuperioribus Prælatis cum clauſula, ut duo ad minus procedant. Cumque in hujuſmodi Epiſcoporum numero ſemper includatur Ordinarius loci, in quo Proceſſus conſtruitur, fere contingit, e tribus, ad quos litteræ ſunt directæ, unum dumtaxat a reſidentia avocari. Ubi itaque aliquis Epiſcopus Titularis Eccleſiæ in partibus infidelium conſtitutæ haberi poſſit, volumus eum in præfatis litteris pro uno ex tribus Epiſcopis comprehendi. Quod ſi tres omnino Antiſtites in propriis Eccleſiis reſidentes ad hujuſmodi effectum delegari oporteat, ſtatuimus, atque præcipimus, ut litteræ a prædicta Congregatione dirigantur Epiſcopis, qui viciniores ſunt Diœceſi, in qua Apoſtolicus Proceſſus conficiendus erit. Quoniam vero non de re agitur, quæ duabus tribuſve hebdomadibus perfici queat, ſed quæ plurimum ſæpe menſium, aut etiam annorum operam requirit; volumus, ut Epiſcopi, qui ejuſmodi delegationem acceptaverint, neceſſariam licentiam abſcedendi a Diœceſi, cauſam abſentiæ exprimendo, petere, & impetrare non omittant, ſub pœnis adverſus eos conſtitutis, qui abſque cauſa extra Diœceſim commorantur. In hujuſmodi autem licentiis concedendis, ſtatuimus, ut Conciliares menſes ſemper comprehendantur, & præter eos, triginta dumtaxat dies, ſi opus fuerit, adjiciantur; nam & ad plura peragenda quadrimeſtre ſpatium ſufficiens eſt, & ſi adhuc facienda ſuperſint, quatuor alii menſes ſequenti anno in idem opus inſumi poterunt.

De præmiſſorum obſervantia præceptum.

Hæc ſunt, quæ ſalubriter in Domino ſtatuenda judicavimus, quæque pro regula, & norma in poſterum haberi volumus, ut a Venerab. Fratribus, Patriarchis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis, graviſſimum, quod ipſis incumbit, reſidentiæ officium exacte impleatur. Itaque dilecto Filio moderno præfatæ Congregationis ſuper eadem reſidentia Secretario, ejuſque ſucceſſoribus in perpetuum injungimus, & in virtute ſanctæ Obedientiæ, ſub pœnis contra inobedientes mandatis Apoſtolicis in re gravi, præcipimus, atque jubemus, ut ſupplices libellos pro parte quorumcumque Antiſtitum ſibi oblatos, in quibus ea, quæ ſupra adnotavimus, expreſſa non fuerint, quibuſque neceſſaria authentica documenta ſuperius pariter indicata, non ſint adjuncta, nullo modo recipiant, multoque minus ad Pontificem referant. In Decretis autem, quæ poſt Pontificium aſſenſum ab ipſis Secretariis in conſueta audientia reportatum, a Cardinali ejuſdem Congregationis Præfecto ſubſcribenda erunt, ſupraſcriptas clauſulas reſpective apponere non prætermittant; illud etiam expreſſe cavendo, ut quæ conceduntur indulta, a die Datæ ipſorum Decretorum decurrere intelligantur.

De onere denunciandi non reſidentes.

Denique Ven. Fratres, Patriarchas, Primates, Metropolitanos, & Epiſcopos univerſos monemus, ut non ſolum ipſi ſtatutas de reſidentia leges adamuſſim obſervent, ſed ſemper memores ſint Decreti a Sacra Tridentina Synodo editi ſeſſ. 6. cap. 1. de reformat. quo jubentur ſinguli pro virili parte in aliorum agendi rationem reſpective vigilare, & non reſidentes Romano Pontifici infra certum tempus denuntiare. Noſtris quoque, & Apoſtolicæ Sedis Nuntiis hoc idem demandamus, & injungimus; ubi intra ipſorum Nunciaturæ diſtrictum, aliquis Epiſcopus, ſeu ſuperior Prælatus exiſtat, qui Canonicas leges in hac parte violare dignoſcatur.

Specialis commiſſio Nuntio Apoſtolico Neapoli commoranti injuncta.

Et quia Nobis relatum eſt nullibi frequentius prædictas leges ab Epiſcopis violari, quam in proximo Neapolitano Regno (neque vero id mirum in tanto eorumdem numero) volumus, atque ſtatuimus, ut in indultis abſentiæ, quæ pro Epiſcopis prædicti Regni in poſterum expediri contingat, ad ceteras clauſulas ſuperius præſcriptas, hæc etiam addatur, ut obtenta licentia exhiberi debeat Apoſtolico Nuntio Neapoli commoranti, alioquin nullius roboris, vel momenti habeatur. Nos ſiquidem prædicto Nuntio earumdem præſentium tenore committimus, ut hujuſmodi licentias in acta ſui Tribunalis referri faciat, itemque de cauſis, propter quas conceſſæ fuerunt, inquirat, ac tempus in iis præfinitum obſervet, ad hoc ſcilicet, ut per eum ſciri poſſit, ſi quid obreptum, aut ſubreptum fuerit in precibus, & ipſum latere nequeat, ſi quis præſcriptos ſibi limites tranſgrediatur, ſive abſque neceſſario Apoſtolicæ Sedis indulto, extra tempora a Concilio permiſſa, longe ab Eccleſia, & Diœceſi ſua commoretur. Pro iis autem, qui, ut Nobis pariter relatum fuerit, Diœceſes ſuas deſerunt, & non quidem in Urbem Regni principem, ubi Apoſtolicus Nuntius moram trahit, ſed in alias ſe conferunt ejuſdem Regni Civitates, quin ipſe Nuntius quidquam de illis audiat; injungimus Nuntio, ut per Officiales ſuos, atque Miniſtros, quos in omnibus Diœceſibus retinet, curet ſe certiorem fieri de Epiſcopis quicumque a propriis Diœceſibus recedunt: Ut, & ii, qui obtentis licentiis abutuntur, & multo magis ii, qui proprio marte ſegregare præſumunt (dum vel abſque prævia licentia, præter tempus a Concilio indultum a ſuis Diœceſibus abſunt, vel ſi ob aliquem inopinatum eventum ab ipſis diſcedere compulſi fuerint, hujuſmodi licentiam ſtatim ac ad deſtinatum locum pervenerint, petere, & impetrare non curant) ſeveriori ſacrorum Canonum, & Apoſtolicarum ſanctionum cenſuræ ſubjiciantur.

S.R.E. Cardinales præmiſſis legibus expreſſis comprehenduntur.

Ceterum intendimus ſub præſentium litterarum noſtrarum ordinatione, & diſpoſitione etiam ipſos Ven. Fratres noſtros S. R. E. Cardinales, qui Patriarchalibus, Primatialibus, Archiepiſcopalibus, Epiſcopalibus Eccleſiis prædictis ex conceſſione, & diſpenſatione Apoſtolica nunc præſunt, & in futurum præerunt, comprehendi, & comprehenſos eſſe, & fore.

Litterarum firmitas conſulitur.

Præſentes quoque litteras, omniaque, & ſingula in eis contenta de ſubreptionis, obreptionis, aut cujuſcumque nullitatis, vel invaliditatis vitio, intentioniſque Noſtræ aut quocumque alio defectu etiam ex eo, quod in præmiſſis quomodolibet intereſſe habentes, & habere prætendentes, & præſertim ejuſdem S. R. E. Cardinales præmiſſis non conſenſerint, nec ad ea vocati, & auditi, ſolemnitateſque, & alia ſervanda, & adimplenda nullatenus ſervata, & adimpleta fuerint, ac quocumque alio colore, prætextu, occaſione, & cauſa etiam neceſſario exprimenda a quoquam notari, impugnari, in jus, vel controverſiam revocari, aut ad terminos juris reduci, vel adverſus illa aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, vel aliud quodvis juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari nullo unquam tempore poſſe, ſed ſemper, perpetuoque valida, firma, & efficacia eſſe, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac per omnes, & ſingulos ad quos ſpectat, & quomodolibet ſpectabit in futurum inviolabiliter obſervari, perinde ac ſi in Conſiſtorio Noſtro ſecreto, & de eorumdem Fratrum Noſtrorum Conſilio, & unanimi aſſenſu emanaſſeat;

Sublata &c. irritum &c.

Sicque, & non aliter in præmiſſis omnibus, & ſingulis per quoſcumque Judices Ordinarios, vel Delegatos etiam cauſarum Palatii Apoſtolici auditores, necnon prædictæ S. R. E. Cardinales etiam de latere Legatos, Vice-Legatos, & Apoſtolicæ Sedis Nuntios, prædictamque Congregationem ſuper reſidentia deputatam, & quoſcumque alios, quavis auctoritate, & poteſtate fungentes nunc, & pro tempore exiſtentes, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, declarandi, interpretandi, & definiendi facultate, judicari, & definiri debere, & quidquid ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

Derogationes.

Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis etiam in univerſalibus, Generalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, vel edendis, necnon quatenus opus ſit, de non tollendo jure quæſito, aliiſque Cancellariæ Apoſtolicæ regulis, ſtatutis quoque etiam juratis, & conſuetudinibus; etiam diuturnis, & immemorabilibus, dictarum reſpective Eccleſiarum, necnon licentiis, privilegiis, & indultis, etiam Apoſtolicis, eiſdem Eccleſiis, earumque præſulibus quomodolibet hactenus conceſſis, omnibuſque, & ſingulis aliis, quæ prædictus Urbanus ſuarum litterarum firmitati, & executioni voluit non obſtare, ceteriſque contrariis quibuſcumque.

Publicationis vis & exemplorum auctoritas.

Ut autem eædem præſentes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam deducantur, & ne aliquis illorum ignorantiam prætendere poſſit; volumus, quod eædem præſentes per aliquem, ſeu aliquos ex curſoribus noſtris ad valvas Baſilicæ Principis Apoſtolorum, ac Cancellariæ Apoſtolicæ, & in Acie Campi Floræ de Urbe publicentur, & earum copiæ ibidem affigantur, & affixæ relinquantur, quæ ſic publicatæ, & affixæ omnes, & ſingulos, quos concernunt, arctent, & afficiant, non ſecus ac ſi eorum cuique perſonaliter intimatæ, & notificatæ fuiſſent; quodque earumdem præſentium tranſumptis etiam impreſſis manu alicujus Notarii ſubſcriptis, & Sigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides adhibeatur in Judicio, & extra illud ubique locorum, quæ adhiberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Sanctio.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Noſtrarum Ordinationum, Confirmationum, Derogationum, Præceptorum, Statutorum, & Decretorum infringere, ſeu eidem auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Dat. Pontific. an. 7. die 3. Sept. 1746.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ 1746. 3. Nonas Septembris, Pontificatus Noſtri anno ſeptimo.

J. Datarius
VISA de Curia

D. Card. Paſſioneus.
I. C. Boſchi

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Noſtri JESU CHRISTI MDCCXLVI. Indictione 9. die vero 20. Septembris, Pontificatus autem SS. in Chriſto Patris, & D. N. D. BENEDICTI Divina Providentia Papæ XIV. anno ſeptimo, ſupradicta Conſtitutio affixa, & publicata fuit ad valvas Baſilicæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, & Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæ Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Nicolaum Cappelli Apoſtolicum Curſorem.

Antonius Beſani Mag. Curſ.

SS. D. N.
BENEDICTI PAPÆ XIV.
CONSTITUTIO
Contra quamdam pravam praxim in adminiſtratione Sacramenti Pœnitentiæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Abuſus in adminiſtrando Pœnitentiæ Sacramento inductus.

AD eradicandum pravum zizanii ſemen, quod ab adverſario generis humani in agro Dominico ſparſum per Luſitaniæ primum Regiones pullulare compertum fuerat; ubi nimirum apud nonnullos Confeſſarios in adminiſtrando Sacramento Pœnitentiæ, perverſa quædam, & abſurda praxis, Eccleſiaſticis Regulis contraria, eidemque Sacramento injurioſa, & ad avertendos Fideles ab ipſius ſalutifero uſu quam maxime tendens introduci cœperat; pro impoſito Nobis vigilandi debito, Apoſtolicas in forma Brevis litteras direximus Venerabilibus Fratribus Archiepiſcopis, & Epiſcopis per Portugalliæ, & Algarbiorum Regna, atque Ditiones conſtitutis, quas deinde per alias Noſtras ſub Plumbo expeditas litteras, nuper, quarta nimirum Nonas elapſi Menſis Junii, confirmavimus, & innovavimus adjectis nonnullis ordinationibus, & declarationibus, quas ad meritas pœnas, tam delinquentibus, quam contrarium tenentibus, ſive docentibus irrogandas, & ad rectum adverſus eos procedendi ordinem in prædictis Regnis, & ditionibus ſervandum opportune expedire in Domino judicavimus.

Litteris ſanctiſſimi Domini Noſtri, quæ hic referuntur, datæ fuerunt.

Earum autem litterarum, quas ad hujuſmodi erroris, & abuſus reprobationem primum edidimus, hic tenor erat.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres Salutem, & Apoſtolicam benedictionem.

SUprema omnium Eccleſiarum ſolicitudo, & Divina Jeſu Chriſti omnium Paſtorum Principis, cujus vices plane immerentes gerimus, Charitas aſſidue urget Nos, ut pro commiſſa divinitus imbecillitati noſtræ univerſi Dominici Gregis cura ſemper advigilantes, periculis animarum, ſicubi forte ſuperimpenderint per omnes Chriſtiani Orbis Populos, ac Nationes opportune, quantum cum Domino poſſumus, occurramus, atque iis præcipue Regnis, & locis, peculiari quodam Apoſtolicæ Noſtræ charitatis ſtudio, auctoritatiſque providentia conſulamus, in quibus, cum Fides, Religio, Pietas quam maxime floreant, callidus humani generis hoſtis nocere fidelibus, dum aperto bello deſperat, per inſidias molitur, in Angelum ſcilicet ſeſe lucis transfigurat, & ementita boni ſpecie incautis illudens; qua ex arte non minora ſæpe animarum detrimenta, quam ex aggreſſione manifeſta eſſe proventura nequiſſimus veterator confidit.

Relati abuſus expoſitio.

In harum autem fraudum numero computamus, quod in florentiſſimis Portugalliæ, & Algarbiorum Regnis, & Ditionibus, quibus vos Antiſtites ſumma Sacerdotalis virtutis veſtræ commendatione præſidetis, & quibus pro ſingulari erga Catholicam Eccleſiam, atque Apoſtolicam hanc S. Sedem obſervantia meritæ debentur laudes, nuper eveniſſe non ſine ingenti animi Noſtri dolore cognovimus. Pervenit enim haud ita pridem ad aures noſtras, nonnullos iſtarum partium Confeſſarios falſa

zeli

zeli immagine ſeduci ſe paſſos, ſed a zelo ſecundum ſcientiam longe aberrantes perverſam quamdam, & pernicioſam praxim in audiendis Chriſtifidelium Confeſſionibus, & in ſaluberrimo Pœnitentiæ Sacramento adminiſtrando invehere, atque introducere cœpiſſe, ut videlicet ſi forte in pœnitentes incidiſſent ſocium criminis habentes, ab iiſdem pœnitentibus ſocii hujuſmodi ſeu complicis nomen paſſim exquirerent; atque ad illud ſibi revelandum non inducere modo ſuadendo conarentur; ſed quod deteſtabilius eſt, denuntiata quoque niſi revelarent, abſolutionis Sacramentalis negatione, prorſus adigerent, atque compellerent; imo etiam complicis ejuſdem nedum nomen, ſed habitationis inſuper locum ſibi deſignari: Quam illi quidem intollerandam imprudentiam, tum procurandæ complicis correctionis, aliorumque bonorum colligendorum ſpecioſo prætextu colorare, tum emendicatis quibuſdam Doctorum opinionibus defendere non dubitarent; cum revera opiniones hujuſmodi vel falſas, & erroneas ſequendo, vel veras, & ſanas male applicando, perniciem tam ſuis, quam pœnitentium animabus conſciſcerent; ac ſeſe præterea plurium gravium damnorum, quod inde facile conſecutura fore prævidere debuerant, reos coram Deo æterno Judice conſtituerent. Et vero jam ſecuta fuiſſe multa ejuſmodi damna infelici experientia compertum eſt.

Scandala inde exorta.

Nec fieri potuit quin ea de cauſa, & oblocutiones, & ſcandala, & non Miniſtrorum tantum, ſed ſacri etiam ipſius Miniſterii odium, & animorum ingens conturbatio in Populo fideli exorta ſint.

Cardinalium Luſitanorum ſolicitudines.

Triſtia Nos hæc Nuntia cum accepimus ſimul audivimus contra exitialem hujuſmodi abuſum protinus juſta indignatione pro munere ſuo commotos fuiſſe dilectos Filios Noſtros S. R. E. Cardinalem Nunum a Cunha in iiſdem Portugalliæ, & Algarbiorum Regnis Generalem Inquiſitorem, & Thomam de Almeyda Patriarcham Liſbonenſem, atque utrumque ſolicite gliſcenti malo compeſcendo, atque etiam eradicando elaboraſſe.

Pontifex damnat relatam praxim.

Nos autem ne in tam gravi animarum diſcrimine ulla ex parte Apoſtolico noſtro Miniſterio deeſſe videamur, neve mentem, hac ſuper re Noſtram apud vos obſcuram, aut ambiguam eſſe ſinamus; notam vobis eſſe volumus, memoratam ſuperius praxim penitus reprobandam eſſe, eamdemque a nobis per præſentes Noſtras in forma Brevis litteras reprobari, atque damnari tanquam ſcandaloſam, & pernicioſam, ac tam famæ proximorum, quam ipſi etiam Sacramento injurioſam, tendentemque ad ſacroſancti Sigilli Sacramentalis violationem, atque ab ejuſdem Pœnitentiæ Sacramenti tantopere proficuo, & neceſſario uſu, Fideles abalienantem.

Epiſcoporum diligentiam contra eam excitat.

Ea propter, Venerabiles Fratres, quamquam de Paſtorali veſtra vigilantia nihil eſt, quod dubitemus; Supremi tamen officii Noſtri eſſe cenſemus, alacritatem ipſam veſtram hac mentis Noſtræ aperta ſignificatione, & Apoſtolicis inſuper hortationibus Noſtris intenſius acuere, & excitare, ut pro ſe quiſque veſtram opportunioribus, quaſcumque prudentia ſuggeſſerit, initis rationibus, & efficacioribus quibuſque juris remediis, quoad opus fuerit, contra delinquentes Miniſtros adhibitis, novam hujuſmodi novitatem ſtrenue inſectemini, ac pene naſcentem opprimatis, neque patiamini traditis curæ veſtræ ovibus ibi offendiculum parari, ubi ſalus a Chriſto poſita eſt, ab eoque Divinæ Miſericordiæ fonte illas averti, ac deterreri, ad quem ab eodem Redemptore Noſtro ad abluendas, dealbandaſque in Sanguine ſuo animas, amantiſſime invitantur. Interea, dum a zelo veſtro, ac prudentia locupletiora Nobis certo pollicemur veſtræ pietatis, & obſervantiæ argumenta, Apoſtolicam benedictionem cum uberrima cæleſtium chariſmatum copia conjunctam vobis, Venerabiles Fratres, ex animo impertimur. Volumus autem, ut præſentium tranſumptis ſive exemplis etiam impreſſis manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus ubique fides adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur, & adhiberi poſſet, ſi forent exhibitæ vel oſtenſæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 7. Menſis Julii 1745. Pontificatus Noſtri anno quinto.

Cajetanus Amatus.

Præmiſſarum litterarum confirmatio.

Quoniam vero nullam Paſtoralis vigilantiæ cautelam ſuperfluam eſſe ducimus, ubi de fidelium animarum pernicie, deque ſubvertenda ſanæ doctrinæ integritate, & recta Sacramentorum adminiſtratione, periculum ſubeſſe dubitetur; neque vero ignoramus, alibi quoque auditas eſſe pœnitentium querelas de importunis nonnullorum Confeſſariorum perquiſitionibus pro inveſtigandis complicum nominibus aliiſque notitiis, juxta praxim in præinſertis noſtris Apoſtolicis litteris relatam, atque damnatam; erroneas vero quorumdam Doctorum hac de re opiniones, vel pravas aliorum recte opinantium interpretationes, & applicationes in eiſdem litteris enuariatas, aliquibus arridere; nec ſatis eliminatas reputari per ipſas præmiſſas litteras, quas, utpote ad Luſitaniæ Regnorum, atque Ditionum opportunitatem accommodatas, & pro iiſdem ſolummodo emanatas, generalis definitionis, & legis vim, auctoritatemque habere, ab aliquibus temere negatum fuit.

Unde præſentes confirmantur & ad omnes ubique locorum extenduntur.

Ideo Nos, motu proprio, atque ex certa ſcientia, hujus noſtræ generalis Sanctionis tenore, ac de Apoſtolicæ poteſtatis Noſtræ plenitudine eaſdem præinſertas litteras iterum confirmantes, & roborantes, decernimus & declaramus, memoratam praxim in ſe ipſa, & ubique locorum, ac temporum, Apoſtolica auctoritate reprobatam atque damnatam eſſe, & cenſeri debere; nec ulli licitum eſſe contra doctrinam in præfato Noſtro Brevi contentam docere, ſcribere, atque loqui, eamque impugnare, aut perverſe interpretari, vel ipſi actu contraire; ſub pœnis adverſus iuentes, aſſerentes, aut tradentes opiniones ſcandaloſas, pernicioſas, & uti tales a Sede Apoſtolica rejectas, & condemnatas, & reſpective adverſus contrafacientes mandatis Apoſtolicis, & Eccleſiaſticis Sanctionibus, ſtatutis, atque præſcriptis.

Clauſula pro generali, & perpetua literarum obſervantia.

Decernentes eaſdem præinſertas, necnon præſentes Noſtras Apoſtolicas litteras nullo ex capite, colore, aut prætexta de ſubreptionis, obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeu intentionis Noſtræ, aut alio quolibet defectu notari, impugnari, aut in controverſiam vocari poſſe; ſed ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & perpetuo fore, atque omnes ubique terrarum cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis, & tam ſæculares, quam quorumvis etiam quomodolibet exemptorum, ac Sedi Apoſtolicæ immediate ſubjectorum Ordinum, Inſtitutorum, Societatum, & Congregationum Regulares, quocumque privilegio munitos, alioſque etiam ſpeciali mentione dignos, afficere, & arctare, ac ſuos ubique plenarios & integros effectus ſortiri, & obtinere, & ab omnibus, & ſingulis, ad quos ſpectat, ſeu pro tempore ſpectabit, exacte, & inviolabiliter obſervari debere.

Sicque, & non aliter per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam S. R. E. Cardinales, & contra hæreticam pravitatem Generales Inquiſitores, Legatos quoque de latere, & Apoſtolicæ Sedis Nuntios, alioſque quoslibet quacumque auctoritate & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

Non obſtantibus quibuſvis Apoſtolicis, & in univerſalibus ſive Provincialibus, aut Synodalibus Conciliis editis generalibus, ſive ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, privilegiis quoque, indultis, & litteris Apoſtolicis cuicumque perſonæ, ſive Ordini, Inſtituto, Societati, & Congregationi ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, & cum quibuslibet clauſulis, atque Decretis, etiam motu, & Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſimilibus in contrarium forſan conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores prædictos pro ſufficienter, & de verbo ad verbum expreſſis, & inſertis, formaſque hujuſmodi pro plene, & exacte obſervatis habentes, ad præmiſſorum effectum, hac vice dumtaxat ſpecialiter & expreſſe derogamus.

De effectu publicationis, & exemplorum auctoritate.

Ut autem eædem præſentes, & in eis contenta quæcumque, ad omnium notitiam deducantur, & ne aliquis illorum ignorantiam prætendere poſſit; volumus eaſdem per aliquem, ſeu aliquos ex Curſoribus noſtris ad Valvas Baſilicæ Principis Apoſtolorum, ac Cancellariæ Apoſtolicæ, & in Acie Campi Floræ, aliiſque conſuetis Urbis locis publicari, earumque copias affigi, & affixas relinqui, quæ ſic publicatæ, & affixæ, omnes, & ſingulos quos con-

cet-

cernunt, arctent, & afficiant, non ſecus ac ſi eorum unicuique perſonaliter intimatæ, & notificatæ fuiſſent; quodque earumdem præſentium tranſumptis, ſive exemplis etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides adhibeatur in Judicio, & extra illud, ubique locorum, quæ adhiberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Sanctio.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Noſtrarum confirmationis, reprobationis, condemnationis, prohibitionis, ſanctionis, & voluntatis infringere, ſeu eidem auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus, ſe noverit incurſurum.

Dat. Rom. an. 7. die 28. Septembris 1746.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ 1746. 4 Kalendas Octobris, Pontificatus noſtri Anno ſeptimo.

J. Datarius — *Pro D. Card. Paſſioneo.*
VISA de Curia — Jo: Florius Subſtitutus
J. C. Boſchi. — *J. B. Eugenius.*
Loco ✠ Plumbi.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Noſtri JESU CHRISTI MDCCXLVI. Indictione 9. die vero 5 Octobris, Pontificatus autem SS. in Chriſto Patris, & D. N. D. BENEDICTI, Divina Providentia Papæ XIV. anno ſeptimo, ſupradicta Conſtitutio affixa, & publicata fuit ad Valvas Baſilicæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, & Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæ Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Nicolaum Cappelli Apoſtol. Curſ.

Antonius Beſani Mag. Curſ.

SS. D. N. BENEDICTI PAPÆ XIV.

CONSTITUTIO

De Regularibus ab Epiſcopo Diœceſano ordinandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

IMpoſiti Nobis licet immerentibus Apoſtolici Miniſterii ratio poſtulat, ut ad tuendum Eccleſiæ diſciplinæ vigorem, non modo novas interdum leges provide conſtituamus; verum etiam veteres a Prædeceſſoribus Noſtris ſapienter ſtatutas, ſiquidem fallacium rationum præſidio debitis fraudentur effectibus novis, & inviolabilibus ſanctionibus communiamus; ſi vero earum claritas pravis, & captioſis interpretationibus involvi, & obumbrari dignoſcatur, eaſdem perſpicuis, apertiſque declarationibus in propria luce collocemus.

Vetus controverſia de ordinatione Regularium.

Sane quæ olim de ordinationibus Regularium controverſia viguit, an ſcilicet Regulares a quocumque Catholico Antiſtite indiſtincte ordinari poſſent, an vero id juris privative pertineret ad Epiſcopum illius Diœceſis intra quam ſita eſt Religioſa domus, quam Regularis ad Ordines promovendus inhabitat, providis Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum Conſtitutionibus, & declarationibus jamdudum ſublata fuit. In qua quidem controverſia Epiſcopi locorum Ordinarii jura ſua fundantes in generalibus Canonum ſtatutis, & in ipſis exemptionum privilegiis, quæ Regularibus indulta ſunt, ajebant, ipſorum ordinationes, utpote Diœceſanis Epiſcopis expreſſe reſervatas, neque ſpectare poſſe ad Ordinarios eorum Originis, quam Regulares a ſe abdicant, dum ſæculo nuntium remittunt, neque porro ad Ordinarios Beneficii, quoniam ipſi ad titulum beneficii non promoventur; proinde unice ſpectare ad Epiſcopos Ordinarios eorum domicilii, nimirum illius Diœceſis, ac loci, in quo ipſi ordinandi commorantur.

Rationes pro Epiſcopis Diœceſanis.

Item pro Regularibus.

Contra vero Regulares Apoſtolicis privilegiis innixi, quæ certis Ordinibus recentius elargita, ac deinceps per viam communicationis ad omnes extenſa fuerant, licitum ſibi eſſe contendebant Sacros Ordines a quocumque Catholico Antiſtite, juxta eorum privilegiorum tenorem pro arbitrio ſuſcipere.

Privilegia Regularium a Gregorio XIII. redacta ad terminos juris.

Verum cum felicis recordationis Prædeceſſor Noſter Gregorius Papa XIII. per ſuam Apoſtolicam Conſtitutionem, quæ incipit: *In tanta rerum*: datam apud S. Petrum anno Incarnationis Dominicæ 1573. Kalendis Martii, juſtis, gravibuſque de cauſis, *alteram* Conſtitutionem ſui, Noſtrique pariter Prædeceſſoris S. Pii Papæ V., cujus initium eſt: *Etſi Mendicantium*; ad juris communis, & Sacri Concilii Tridentini terminos reduxiſſet; eodem quoque anno in cauſa Monachorum Ordinis Carthuſiani Decretum edidit, quo ipſos ab Epiſcopis Diœceſium, in quibus eorum Monaſteria reſpective ſita ſunt, vel nonniſi de iſtorum licentia ab aliis quibuſque Epiſcopis ordinandos eſſe declaravit, quemadmodum legitur in *Lib.* 1. Decretorum Congregationis Concilii *pag.* 75. *a terg. dub. un. Noſtri Ordinandi obligentur habere expreſſam licentiam Ordinarii, in cujus Diœceſi ſunt, pro Ordinibus conferendis ab Epiſcopo alterius Diœceſis: Sanctiſſimus Dominus Noſter, etiam ex ſententia Sacræ Congregationis Concilii declaravit, obligari.*

Decretum ejuſdem de ordinationibus.

Quod a Sixto V. confirmatur, & declaratur.

Contingit autem ſub illius Succeſſore Sixto V. eamdem quæſtionem retractari, inſtante univerſo Ordine Fratrum Prædicatorum. Qua de re idem Prædeceſſor poſt maturum cauſæ totius examen in præfata Congregatione Concilii habitum, conſtituit, licere Superioribus Regularibus litteras dimiſſoriales concedere ſuis reſpective ſubditis, ad Ordines ſuſcipiendos; ſed eas tamen Diœceſano dumtaxat Epiſcopo directas, nec alteri unquam, niſi eum forte is a Diœceſi abfuerit, aut, quatenus in Diœceſi extiterit, Clericorum tamen ordinationem non ſit habiturus. Ita relatum habetur *Lib.* 4. prædictorum Decretorum *pag.* 108. *Sanctiſſimus Dominus Noſter Sixtus V. ex ſententia Congregationis, reſpondit, Regulares poſſe concedere dimiſſorias ad Epiſcopum Diœceſanum, eoque abſente, vel etiam præſente, & ordinationem non tenente, ad quemcumque; dummodo ab eo Epiſcopo, qui Ordines contulerit, examinetur quoad doctrinam.*

Tum etiam latius a Clemente VIII.

Demum a ſanctæ memoriæ Prædeceſſore quoque Noſtro Clemente Papa VIII. ad hujuſmodi controverſias perpetuo extinguendas, ſequens Decretum editum fuit: *De mandato Sanctiſſimi Domini Noſtri Clementis Divina Providentia Papæ VIII. tenore præſentium mandatur omnibus, & ſingulis quorumcumque Regularium ſuperioribus, ut de cætero obſervent, & obſervari faciant ea, quæ in Decreto Sacræ Congregationis Concilii Tridentini continentur, cujus tenor eſt talis: Congregatio Concilii cenſuit, Superiores Regulares poſſe ſuo ſubdito itidem Regulari, qui prædictis qualitatibus requiſitis Ordines ſuſcipere voluerit, litteras dimiſſorias concedere, ad Epiſcopum tamen Diœceſanum, nempe illius Monaſterii, in cujus familia ab iis, ad quos pertinet, Regularis poſitus fuerit, & ſi Diœceſanus abfuerit, vel non eſſet habiturus ordinationes, ad quemcumque alium Epiſcopum; dum tamen ab eo Epiſcopo, qui Ordines contulerit, examinetur quoad doctrinam, & dum ipſi Regulares non diſtulerint de induſtria conceſſionem Dimiſſoriarum in id tempus, quo Epiſcopus Diœceſanus vel abfuturus, vel nullas eſſet habiturus ordinationes. Verum, cum a Superioribus Regularibus, Epiſcopo Diœceſano abſente, vel ordinationes non habente, litteræ dimiſſoriæ dabuntur, in eis atque hujuſmodi cauſam abſentiæ Diœceſani Epiſcopi, vel ordinationum ab eo non habendarum exprimendam eſſe. Quod qui non fecerint, officii, & dignitatis, ſeu adminiſtrationis, ac vocis activæ, & paſſivæ privationis, ac alias arbitrio ejuſdem Sanctiſſimi Domini Noſtri Papæ reſervatas pœnas incurrant. In quorum fidem &c.*

Datum Romæ die 15. Menſis Martii 1596.

Controverſia utrinque renovatur.

Hoc emanato Pontificio Decreto, eoque tam claris verbis concepto, jure ſperandum videbatur hujus generis lites non amplius auditum iri, ſed contra accidit, dum ex una parte nonnulli Epiſcopi ultra Montes con-

conſtitnti contendere cœperunt, neceſſarias eſſe Regularibus dimiſſorias etiam Ordinariorum eorum originis, quo poſſent ab Epiſcopis aliorum locorum ad Sacros Ordines promoveri; ex altera vero Regulares, obtendentes in præſato Clementis VIII. Decreto derogatum non fuiſſe Apoſtolicis privilegiis, quæ eorum Ordinibus, ſive directe, ſive per communicationem indulta fuerunt, ut ſcilicet a quocumque Catholico Antiſtite ordinari poſſent, hujuſmodi Decreti vim, & obſervantiam declinari ſe poſſe putarunt.

Dimiſſoriæ ordinariorum originis a Regularibus non requirendæ.

Verum, quod attinet ad Epiſcopos, ipſa Congregatio Concilii die 28. Februarii anni 1654., ut notatum reperitur *Lib. XIX.* ipſius Decretorum *pag.* 316. ita reſcripſit: *Regulares volentes ſe promoveri ad Ordines non teneri oſtendere dimiſſorias Ordinariorum propriæ originis, ſed ſufficere, ut obſervent formam præſcriptam in Decreto ſan. mem. Clementis VIII.* Quod etiam ampliſſime confirmatum fuit in alio Decreto edito die 17. Martii anni 1674. Decretorum *Lib. XXVIII. pag.* 261. *& ſequentibus*.

De privilegiis Regularium judicium habitum ſub Innocentio XIII.

Quod vero ſpectat ad Regulares; cum eorum præſumptum jus una cum rationibus ab ipſis pleniſſime deductis, in quadam Congregatione particulari nonnullorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium a felicis recordationis Prædeceſſore Noſtro Innocentio Papa XIII. deputata, cui Nos in minoribus tunc exiſtentes noſtram qualemcumque operam, pro demandato Nobis Secretarii munere contulimus, diligenter expenſum, & examinatum fuiſſet; cumque ad hujuſmodi quæſtionem definiendam id potiſſimum viſum eſſet in jure ſtatuendum, an ad effectum eximendi Regulares a præſati Decreti Clementini obſervantia ſufficeret, quod privilegia ſuſcipiendi Ordines a quocumque, ipſis conceſſa fuiſſent poſt Concilium Tridentinum, a quo hujuſmodi antiqua privilegia abrogata fuiſſe ſatis conſtat; an vero oporteret eadem conceſſa fuiſſe poſt ipſum Clementis Prædeceſſoris Decretum: Ac præterea an hujuſmodi privilegia æque ſuffragentur iis, ad quos per viam communicationis extenſa dicerentur, ac iis, quibus directe, & expreſſe indulta fuerunt; Idem Innocentius Prædeceſſor audito præſatæ Congregationis particularis conſilio, decrevit, ſatis eſſe, ad ſupradictum effectum, quod hujuſmodi privilegia poſt Concilium Tridentinum conceſſa fuerint, quamvis præſato Clementino Decreto poſteriora non ſint; dummodo tamen directe conceſſa fuiſſe conſtet, non vero in communicatione privilegiorum de uno in alium Ordinem derivata aſſerantur, quemadmodum ipſe Innocentius in ſuis Apoſtolicis litteris, incipientibus: *Apoſtolici Miniſterii*, die 30. Maji anni 1723. datis, ac deinde confirmatis a Sanctæ memoriæ Prædeceſſore pariter noſtro Benedicto Papa XIII. per alias ſimiles litteras datas die 23. Septembris anni 1724., quarum initium eſt; *In ſupremo*, aperte declaravit, his verbis: *Quoties ergo Regulares ad Ordines erunt promovendi, ſervetur omnino Decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum a piæ memoriæ Clemente VIII. Prædeceſſore etiam Noſtro confirmatum die 15. Martii 1596. quo ſancitur ad Epiſcopum Diœceſanum litteras dimiſſorias pro eorumdem Ordinum ſuſceptione a ſuis Superioribus eſſe dirigendas, præterquam in caſu, quo Diœceſanus a Diœceſi abeſſet, vel ordinationes non eſſet habiturus, quo etiam caſu in litteris dimiſſoriis ad alium Epiſcopum dirigendis expreſſa fieri debeat mentio, vel de prædicta Epiſcopi Diœceſani abſentia, vel de illa alia cauſa, videlicet, quod ordinationes non ſit habiturus; exceptis tamen quoad prædicta Regularibus illis, quibus per ſpeciale privilegium a Sede Apoſtolica poſt Concilium Tridentinum fuerit conceſſum, ut a quolibet Antiſtite Ordines ſuſcipere poſſint, ſuper quo indulto nihil præſente innovare intendimus.*

Ab eodem Innocentio ſolvitur.

Particula ipſius litterarum.

Tranſgreſſiones ex legum ignorantia, & prava interpretatione.

Porro ſi aliqui vigilias, laboreſque ſuos, non tam in extricandis inutilibus quæſtionibus, vel forte in rebus profanis, & ab Eccleſiaſtica profeſſione diſſonis addiſcendis conſumerent, quam in ſtudio ſacrarum Legum, quibus Eccleſiaſtica diſciplina continetur, utiliter collocarent, ac niſi aliquibus arbitrium pro lege, præjudicata opinio pro ratione, atque in legum etiam clariſſimarum interpretatione, ſuus cuique ſenſus pro auctoritate eſſet; nec olim Nobis in noſtro Bononienſi Archiepiſcopatu reſidentibus contigiſſet, ut Regularis quidem ex ea Urbe repente digreſſus, ſuique Superioris dimiſſorias ad Epiſcopum finitimum deſerens, tametſi nullo pacto docere poſſet, Nos Clericorum Ordinationem non habituros, Sacrum Presbyteratus Ordinem ſuſciperet, nullaque interjecta mora Bononiam ad primum Sacrificium non ſine pompa offerendum reverteretur; Quam tamen intolerandam audaciam Nos ad Canonicarum Sanctionum rigorem exigere, atque etiam, ſervata Paſtorali manſuetudine, vindicare non prætermiſimus, ut videre eſt in monito Paſtorali a Nobis tunc edito, *inter impreſs. monit. 3. Lib.* II. Neque rurſus ex quo ad univerſalis Eccleſiæ regimen, Deo ſic diſponente, aſſumpti fuimus, plurium Epiſcoporum Fratrum Noſtrorum querelæ ad Apoſtolatum Noſtrum dilatæ fuiſſent; qui nimirum non ſine magno animi noſtri dolore apud Nos expoſtulare non deſinunt, a pluribus ſæpe Regularibus in eorum Diœceſibus reſpective commorantibus ſimilia perpetrari in ſpretum Eccleſiaſticarum legum, atque pœnalium Sanctionum, quibus ipſo facto aſtringuntur (ſi quidem in autographo ſupra relati Clementini Decreti diſtincte legitur: *incurrant*; non autem, quod falſo non nemo aſſeruit: *incurrent*) dum ſcilicet, Superiores Regulares, qui ſubditis ſuis non ad præſcriptum ejuſdem Decreti dimiſſorias litteras concedunt, ſuorum officiorum, ac dignitatum, & vocis activæ, atque paſſivæ amiſſione mulctantur; Ordinati vero ſuſpenſionis pœnam, atque etiam ſi in ſuſcepto Ordine miniſtraverint, irregularitatem incurrunt, ac denique Antiſtites, qui ipſis manus imponunt, non facile effugiunt Canonicas pœnas adverſus eos propoſitas, qui alienos ſubditos abſque ſufficientibus dimiſſoriis ordinare præſumunt. Qui etiam plerumque culpa non vacant in eo, quod cum ex uſu rerum intelligere poſſint, complures Regulares non alia de cauſa, proprio domicilio relicto, iter arripere, quam ut ſe ſubducant examini Epiſcopi Diœceſani, cujus hac in re juriſdictionem, aut nimium rigorem perhorreſcunt, aliumque inveniant, qui vel nullo, vel admodum levi præmiſſo examine, Ordines ipſis impertiatur; quoties hujuſmodi facilitate erga illos utuntur, toties adverſus conſultiſſima Tridentinæ Synodi Decreta delinquunt: Ea ſiquidem *ſeſs.* 23. *cap.* 12. *de Reformatione*, ſic ſtatuit: *Regulares quoque, nec in minori ætate, neque ſine diligenti Epiſcopi examine ordinentur, privilegiis quibuſcumque quoad hoc penitus excluſis.*

Pœnæ, quas inobedientes incurrent.

Nos autem conſueta Sedis Apoſtolicæ clementia uti volentes libenter abſtinemus a deſignandis aut nominandis hoc loco Regularibus, de quorum exceſſibus in hoc rerum genere graves Epiſcoporum querimoniæ ad Nos delatæ fuerunt. Quæcumque etiam hac in re inordinate ad hunc diem admiſſa ſunt, a diſtrictioris judicii inquiſitione liberamus; quin imo omnes, & ſingulos in hoc delinquentes, ſive Superiores Regulares, ſive Regulares ad Ordines promotos, ſive Antiſtites, qui eos ordinaverint a quibuſcumque ſententiis, cenſuris, & pœnis Eccleſiaſticis, quas hac de cauſa reſpective antehac incurrerint, quibuſque innodati forſan exiſtunt, auctoritatis Noſtræ plenitudine, ac de Apoſtolica benignitate tenore præſentium abſolvimus, & abſolutos eſſe, & cenſeri decernimus, & cum iiſdem ſuper quacumque irregularitate per eos forſan, cauſa, & occaſione præmiſſis, quomodolibet contracta, ad omnes etiam Sacros, & Presbyteratus Ordines, eorumque exercitium, atque ad omnia, & ſingula eorum reſpective Religionum munera, pari auctoritatis plenitudine diſpenſamus. De cetero tamen infraſcriptas Leges in poſterum omnino obſervandas, motu proprio, & ex certa ſcientia noſtra, ac matura deliberatione præmiſſa edicimus, atque ſtatuimus.

Pontifex abſolvit tranſgreſſores quoad præterita.

Quæcumque nimirum hac in re a præfatis Prædeceſſoribus Noſtris Gregorio XIII., Sixto V., Clemente VIII., & Innocentio XIII. in ſupracitatis ipſorum Litteris, ſeu Decretis, ſtatuta, mandata, definita, atque ſancita fuerunt, ea omnia & ſingula motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine præfatis earumdem præſentium ſerie confirmamus, roboramus, & innovamus; atque ab omnibus, ad quos ſpectat, ſeu quandocumque in futurum ſpectabit, inviolabiliter obſervari præcipimus, & jubemus. Tranſgreſſores quoque omnibus pœnis in præmiſſis contentis, aliiſque per Apoſtolicas Conſtitutiones, & per Sacros Canones latis, atque ſtatutis cum effectu ſubjacere, eaſque ipſo facto, & abſque aliqua declaratione incurrere decernimus; Superiores nimirum Regulares eas omnes, quas, ut præfertur, ſupradictus Clemens VIII. Prædeceſſor conſtituit, & ſanxit: Regulares autem, qui contra illius Decreti præſcriptum promoti fuerint, & Antiſtites eos promoventes, Canonicas pœnas, atque cenſuras, quæ adverſus Sacram Ordinationem ſuſcipientes ab Epiſcopo, qui proprius ad hunc effectum dici, & haberi nequit, necnon adverſus Epiſcopos, alienos ſubditos indebite ordinantes, in jure Canonico, & in Conſtitutionibus Apoſtolicis ſtatutæ habentur.

Confirmat relatas Sanctiones ſub pœnis ibidem, & in jure ſtatutis.

Præterea volumus, atque decernimus, ut Superio-

rum

Mandat in poſterum exhiberi documenta ſuper requiſitis in Decreto Clementis VIII.

rum Regularium dimiſſoriæ, quæ ideo ad alium Antiſtitem directæ fuerint, propterea quod Epiſcopus Diœceſanus extra Diœceſim commoretur; vel ordinationem non ſit habiturus, nullius ſint roboris & momenti, niſi illis juncta fuerit authentica atteſtatio Vicarii Generalis, vel Cancellarii, aut Secretarii ejuſdem Epiſcopi Diœceſani, ex qua conſter, vel ipſum a Diœceſi abeſſe, vel Clericorum Ordinationem habiturum non eſſe proximo legitimo tempore per Eccleſiaſticas leges ad hunc effectum ſtatuto: Hoc enim expreſſe declarari opus eſt ad excludendam nonnullorum arrogantiam, qui cum privilegio gaudeant ſuſcipiendi Ordines extra tempora exiſtimarunt Epiſcopos ipſorum voluntati adeo addictos eſſe debere, ut ſi, quandocumque ipſis placuiſſet ad Ordines promoveri non ſtatim, ipſoque die ab ipſis deſignato, voti compotes fierent, jam dici poſſet, Ordinationem ab Epiſcopo non haberi, proindeque alius Epiſcopus pro ſuſcipiendis Ordinibus adeundus eſſet. Quod ſi aliquis Antiſtes Regularem virum, in ſua Diœceſi proprium domicilium non habentem ſolis ipſius Superioris dimiſſorialibus litteris contentus ſine adjuncta præfata atteſtatione in forma probanti, ad Ordines promovere præſumpſerit; decernimus & declaramus hunc ipſo facto incurrere in pœnas Canonicas adverſus eos conſtitutas, qui alienum ſubditum legitimis dimiſſoriis deſtitutum ordinaverint.

Epiſcopi non arctantur privilegiis Regularium de Ordinibus ſuſcipiendis extra tempora.

Privilegia ſuſcipiendi Ordines a quocumque in & quibus ſuffragentur.

Quemadmodum vero eorum Ordinum Regularium privilegia firma, & rata eſſe volumus, quibus ab Apoſtolica Sede reperitur indultum, ut eorum alumni a quolibet Catholico Antiſtite ipſius Sedis gratiam, & communionem habente ordinari valeant; dummodo hujuſmodi privilegia poſt Tridentinum Concilium, & ab ipſis nominatim, atque directe, non autem per communicationem conceſſa fuerint; Ita porro omnia ſimilia Privilegia, quæ aliis Ordinibus ante prædictum Concilium Tridentinum, ab ipſa etiam Apoſtolica Sede, & ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, indulta ſint, vel etiam poſt ipſum Concilium non ipſis directe conceſſa, ſed per communicationem ad eos extenſa eſſe dicantur, iiſdem auctoritate, & tenore, nulla, & irrita, omnique vigore, ac robore, ad effectum, de quo agitur, penitus deſtituta, & vacua eſſe volumus, & ſtatuimus: Decernentes hujuſmodi privilegia nequaquam poſt Concilium Tridentinum indulta cenſeri, niſi, vel poſt ipſius Concilii confirmationem reipſa fuerint conceſſa, vel, quatenus antea conceſſa, & poſterius confirmata eſſe aſſerantur, hujuſmodi confirmationes *in forma ſpecifica*, cum litterali veteris indulti inſertione, ejuſque expreſſa innovatione, factæ dignoſcantur; ac declarantes, alterius generis confirmationes, quæ *in forma communi* nuncupantur, nemini ad præmiſſum effectum ullo pacto ſuffragari. Quod vero ſpectat ad eorumdem privilegiorum uſum, & exercitium, monendi ſunt ii, quibus eadem, juxta præmiſſa, pleno jure competere dignoſcuntur, ut ſine juſta cauſa, nec extra debitas circumſtantias pro libito ipſis utantur; minime vero ad oſtentandam dumtaxat ipſorum privilegiorum ſingularitatem; quemadmodum aliquibus in more poſitum eſſe novimus, qui pridie illius diei, quo ab Epiſcopo Diœceſano Clericorum Ordinationes publice habendæ ſunt, ad alterius Epiſcopi Diœceſim conſulto migrant, moxque ſuſcepto ibidem Ordinationis munere, ad priſtinum domicilium redeunt, idque ſe facere ajunt, ut jurium ſuorum indemnitati conſulant; quaſi vero Apoſtolica privilegia, nonniſi cum aperto Epiſcopi Diœceſani contemptu, ſuam vim, & robur habitura forent.

Quid obſervandum in eorum uſu.

Adhortatio Pontificis ad ſinceram animorum conjunctionem.

Denique tam Ven. Fratres Patriarchas, Archiepiſcopos, & Epiſcopos, quam dilectos Filios omnium Regularium Ordinum Profeſſores, quam maxime poſſumus Apoſtolicæ voluntatis ſtudio, per miſericordiam Dei Noſtri, & per charitatem Sancti Spiritus hortamur in Domino, & obteſtamur, ut tam in hoc negotio, quam in ceteris omnibus, ſoliciti ſint unitatem ſpiritus, & ſinceræ dilectionis concordiam ſervare. Meminerint Regulares, quo loco Spiritus Sanctus poſuerit Epiſcopos regere Eccleſiam Dei; quod ipſis a Sacroſancta Oecumenica Lateranenſi Synodo ſub Leone X. habita inculcatum fuit, per hæc verba: *Eoſdem inſuper Fratres in virtute ſanctæ obedientiæ monemus, ut eoſdem Epiſcopos loco Sanctorum Apoſtolorum ſubrogatos, pro debita & Noſtra, & Apoſtolicæ Sedis reverentia, congruo honore, & congruenti obſervantia venerentur*; Neque obliviſcantur Epiſcopi, Regulares Viros ipſi datos eſſe adjutores in Dominicæ vineæ cultura; ſubdit enim eadem Sancta Synodus: *Ipſos quoque Epiſcopos hortamur, ac per viſcera Dei Noſtri requirimus, ut Fratres ipſos affectu benevolo proſequentes charitative tractent, ac benigne foveant &c., & tanquam in agro Dominico cooperatores, eorumque laborum participes prompta benignitate recipiant*; Demum & Epiſcopi, & Regulares ſimul animum advertant ad id, quod ibidem ſubjicitur: *Una eſt Regularium, & ſæcularium, Prælatorum, & Subditorum, exemptorum, & non exemptorum univerſalis Eccleſia, extra quam nullus omnino ſalvatur, eorumque omnium unus Dominus, una Fides, & propterea decet eos, qui ejuſdem ſunt corporis, unius etiam eſſe voluntatis.*

Et mutuam deferentiam.

Hæc profecto Chriſtianæ veritatis, & charitatis documenta cum utriaque ſervata fuerint, omnibus in rebus, adeoque in hac etiam Ordinationum materia, importunæ partium querelæ penitus conticeſcent. Neque enim Regulares conqueri poterunt, quod, recuſantibus Epiſcopis Sacram ordinationem adminiſtrare, præterquam in temporibus ab Eccleſia ſtatutis, eorum privilegia de Ordinibus extra tempora ſuſcipiendis effectu vacua remaneant; Epiſcopi enim alios etiam opportunos dies ordinandis Regularibus facile invenient. Epiſcoporum autem ceſſabunt querelæ, quod Superiores Regulares, ad eludendam Decreti Clementini obſervantiam, advenientibus Ordinationum temporibus, ſubditos ſuos domicilio moveant, eoſdemque ſtatim poſt ſuſceptos Ordines, falſis de cauſis ad priſtinum Monaſterium reverti jubeant; ſi quidem Regulares hujuſmodi agendi rationem, quam, & alias in foro externo graviter vindicatam fuiſſe, & in poſterum diſtricte coercendam fore noverint, tum a probi Viri honeſtate, & fide alienam, tum etiam debitæ erga Sacros Eccleſiarum Antiſtites obſervantiæ contrariam eſſe, ipſi per ſe facile cognoſcent.

Clauſula præſervativa.

Præſentes vero Noſtras litteras, & in eis ſtatuta quæcumque etiam ex eo, quod quilibet in præmiſſis, ſeu eorum aliquo, jus, vel intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis exiſtant, ſive alias ſpecifica, & individua mentione, & expreſſione digni, illis non conſenſerint, nec ad ea vocati, & auditi, neque cauſæ, propter quas eædem præſentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel ſufficienter, aut ullo modo juſtificatæ fuerint aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata cauſa colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauſo, nullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeu intentionis Noſtræ, aut intereſſe habentium conſenſu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, ac ſubſtantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controverſiam vocari; aut ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, & de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſimili conceſſo, vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, ſeu ſe juvare ullo modo poſſe; ſed ipſas præſentes ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac ab illis ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter, & inconcuſſe obſervari.

Aliter judicari prohibetur.

Sicque, & non aliter in præmiſſis cenſeri, atque ita per quoſcumque Judices ordinarios, & Delegatos, etiam cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, & Apoſtolicæ Sedis prædictæ Nuntios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, ac poteſtate fungentes, & functuros; ſublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis pleniſſime derogatur.

Non obſtantibus, quatenus opus ſit, Noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ Regula, de jure quæſito non tollendo, aliiſque Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibuſvis etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis, ſtatutis, & conſuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis, etiam in corpore juris clauſis, aut litteris Apoſtolicis, quibuſvis Perſonis, Collegiis, Locis, Ordinibus etiam militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Inſtitutis, aliiſve quibuslibet ſpecifica, & individua mentione dignis, etiam ſub quibuſcumque verborum tenoribus, & formis, & cum quibuſ-

vis

vis etiam clauſulis, & Decretis, etiam derogatoriarum derogatoriis, & irritantibus, in genere, vel in ſpecie, etiam Motu ſimili, & de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, ſeu conſiſtorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, & individua mentio, ſeu quævis alia expreſſio ad id ſervanda foret, illorum tenores, formas, cauſas, & occaſiones præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & exactiſſime ſervatis, & ſpecificatis reſpective habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, hac vice dumtaxat, ad præmiſſorum effectum pleniſſime, & ampliſſime, Motu pari derogamus, & derogatum eſſe volumus, ceteriſque contrariis quibuſcumque.

Publicatione præſentis Conſtitutionis in Urbe tribuitur vis perſonalis intimationis omnibus factæ.

Volumus inſuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præſentes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quiſquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipſas præſentes, ſeu earum tranſumpta, ad valvas Eccleſiæ Sancti Joannis in Laterano, & Baſilicæ Principis Apoſtolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis Innocentianæ in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Curſoribus Noſtris, ut moris eſt, publicari, & affigi, ſicque publicatas, & affixas, omnes, & ſingulos quos concernunt, ſeu concernent in futurum perinde afficere, & arctare, ac ſi unicuique illorum perſonaliter intimatæ, & notificatæ fuiſſent.

Tranſumptis fidem præſtari ſancitur.

Utque earumdem præſentium tranſumptis, ſeu exemplis etiam impreſſis alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo perſonæ in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides, tam in Judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipſis præſentibus haberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Sanctio pœnalis.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Noſtrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, ſtatuti, decreti, declarationis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus, ſe noverit incurſurum.

Dat. Pontific. an. 7. die 27. Feb. 1747.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ 1746. 3. Kalendas Martii Pontificatus noſtri anno ſeptimo.

D. Card. Paſſioneus.

J. Datarius
VISA de Curia
J. C. Boſchi.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.
Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Noſtri JESU CHRISTI 1747. Indictione 10. die vero 4 Martii Pontificatus autem SS. in Chriſto Patris, & Domini Noſtri D. BENEDICTI, Divina Providentia Papæ XIV. anno ſeptimo, ſupradicta Conſtitutio affixa, & publicata fuit ad Valvas Baſilicæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, & Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Jo: Baptiſtam Angelini Apoſtol. Curſ.

Joſeph Renzoni Mag. Curſ.

SS. D. N.
BENEDICTI PAPÆ XIV.
CONSTITUTIO

Qua ampliatur Epiſcopis facultas impertiendi Benedictionem cum Indulgentia plenaria Fidelibus in Mortis articulo conſtitutis, etiam per alios, tam in Civitatibus, quam in Diœceſibus ab ipſis ſubdelegatos.

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
Ad perpetuam rei memoriam.

Eccleſiæ pia cura erga Moribundos Fideles.

PIA Mater Catholica Eccleſia de æterna Filiorum ſuorum ſalute in primis ſolicita, cum hanc intelligat ab extremo ipſorum mortis articulo potiſſimum pendere, nunquam prætermiſit omnibus eos ſubſidiis pro hujuſmodi temporis neceſſitate opportunis juvare, atque inſtruere, tam iis nimirum, quibus opus eſſet ad æterna præcavenda ſupplicia, quam quæ apta, & ſalubria forent ad evitandas pœnas temporibus definitas, quas in altera vita humanis plerumque ſpiritibus, etiam dimiſſo mortalis culpæ, æternæque pœnæ reatu, in Purgatorio igne luendas manere non ignorat.

Ut & a peccatis ſolvantur.

Quamobrem, licet ex veteri ſimul, & recenti Eccleſiæ diſciplina, graviorum quorumdam criminum abſolutio Romano dumtaxat Pontifici in univerſo Chriſtiano Orbe, aliorum autem ſingulis Eccleſiarum Præſulibus in eorum Diœceſibus reſervata fuerit; attamen adveniente unicuique Fidelium ſupremo migrationis die, omnes hujuſmodi abſolutionum reſervationes ceſſare, & cuilibet Sacerdoti liberam, & plenam facultatem eſſe quemcumque pœnitentem a quibuſcumque peccatis & criminibus necnon Eccleſiaſticis ſententiis, atque cenſuris abſolvendi, provide declaratum fuit.

Et promeritas pœnas evadant.

Præterea cum in Eccleſia immenſus, & ineſtimabilis exiſtat Theſaurus Spiritualis ex infinitis conſtans ſatisfactionibus Paſſionis, & Mortis Domini Noſtri JESU CHRISTI, ac præterea, ex meritis, & ſatisfactionibus glorioſæ Virginis Genitricis Dei MARIÆ, omniumque Sanctorum, & Electorum, cujus Theſauri diſpenſationem Salvator Noſter Beato Petro Apoſtolorum Principi, ejuſque in perpetuum Succeſſoribus tradidit; hoc ſemper ſummo ſtudio curarunt Prædeceſſores Noſtri Romani Pontifices, ut illius divitias in moribundos Fideles large diffunderent, & maxima omnium amplitudine, quæ Indulgentia Plenaria nuncupatur, cujuſque impertiendæ jus in Apoſtolica Sede unice reſidet, ipſis potiſſimum applicarent; quam quidem in rem Epiſcopis per Eccleſias conſtitutis vices ſuas cum opportunis facultatibus delegarunt; ne ullus in Orbe terrarum angulus eſſet, ubi Catholicæ Religionis profeſſoribus hujuſmodi adjumenti copia deeſſet pro extremo illo momento, quo ipſorum ſalutis cauſa in diſcrimen adducitur.

Forma Indultorum pro largitione Indulgentiæ Plenariæ in articulo mortis Epiſcopis concedi ſolita.

Hactenus hujuſmodi facultas Epiſcopis concedi conſuevit, Pontificis nomine, & auctoritate per privatas Epiſtolas ipſius Secretarii Brevium ſecretorum, qui expoſita Pontifici petitione pro parte cujuſque Epiſcopi, & pro Spirituali utilitate ipſius ſubditorum ad ſe delata reſcribere ſolebat petitam facultatem ab ipſo Pontifice eidem indulgeri *ad Triennium proximum*; hac tamen lege, ut ipſe ea uteretur, nimirum Benedictionem impertiret, & Indulgentiam Plenariam ægrotis in mortis articulo conſtitutis largiretur per ſe ipſum immediate, vel, quatenus Epiſcopum ſuffraganeum haberet, *per dominum ſuffraganeum ſuum*; nec, niſi neceſſitate cogente, & quidem nocturno tempore alium Sacerdotem in ſingulis peculiaribus caſibus ſubdelegare poſſet: *Ubi vero præciſa neceſſitas exegerit, ac infirmi noctis tempore duntaxat, idem permittit, ut alicui Sacerdoti pio, per dominationem Veſtram qualibet vice eligendo &c. communicare valeat*. Quo vero ad Moniales, ordinarii earum Confeſſarii opera in eum finem uteretur.

Earum ampliatio alias experta fuit.

Hanc porro facultatem, prout in hujuſmodi litteris concedebatur, Eccleſiarum Paſtores jamdudum judicarunt anguſtiis nimium limitibus circumſcriptam; non ſolum ob breve triennium ſpatium ipſi præfinitum, verum etiam quia propter relatas leges circa illius uſum præſcriptas ab hujuſmodi Indulgentiæ Plenariæ beneficio excludi videbant pleroſque Fideles ſibi ſubjectos,

præ-

præſertim vero eos, quos extra ipſorum Reſidentiæ locum, & in remotis Diœceſum regionibus infirmari contingeret; nec defuerunt inſtantiæ Vicariorum Capitularium, & Vicariorum Apoſtolicorum, ſicut etiam Prælatorum inferiorum Territorium ſeparatum habentium, cum activa in Clerum, & Populum juriſdictione, qui eamdem facultatem Epiſcopis concedi ſolitam, ſibi quoque tribui poſtularunt; quibus de rebus actum fuit die 22. Novembris 1710. in Congregatione S. R. E. Cardinalium Indulgentiis, & Sacris Reliquiis præpoſita, cujus Conſultoris officium in minoribus tunc conſtituti obtinebamus; ſed nihil tunc temporis eſt innovatum, reſque in priori ſtatu relicta fuit.

Congregatio Concilii in eundem ſenſum devenit.

Cum vero deinceps alterum quoque munus Secretarii Congregationis Decretorum Concilii Tridentini Interpretis Nobis in minoribus pariter degentibus demandatum fuiſſet; inſtante Epiſcopo Mazariæ tunc exiſtente, duo dubia eidem Congregationi definienda propoſuimus, unum videlicet, an ſtante diſpoſitione præmiſſarum Epiſtolarum Secretarii Brevium, ut ſcilicet Epiſcopus pro impertienda Monialibus Benedictione, & Indulgentia Plenaria eiſdem in articulo mortis applicanda, earum Confeſſarii opera uteretur, licitum ſit Epiſcopo Monaſterii clauſtra ingredi, ut hujuſmodi pium opus per ſe ipſum adimpleat; alterum vero, quatenus id Epiſcopo permittatur, an, & a quibus comitatus Monaſterium ingredi debeat; ſuper quibus perpenſo folio a Nobis pro hujuſmodi quæſtionum elucidatione de more exarato die 10. Maji anni 1737. reſponſum fuit, ad primum; Licere Epiſcopo, quoties voluerit ad impertiendam Benedictionem Moniali in mortis articulo conſtitutæ Monaſterium intrare: Ad ſecundum; Epiſcopo ad hunc effectum intra Monaſterii ſepta ſe conferenti comites eſſe debere Confeſſarium ordinarium ipſius Monaſterii, aliumque Sacerdotem ipſius Epiſcopi arbitrio eligendum. Reſcripto autem additum fuit: *Et ad Dominum Secretarium cum Eminentiſſimo Secretario Brevium;* quibus nimirum verbis Nobis demandatum fuit, ut cum bonæ memoriæ Cardinali Oliverio nuncupato, tunc Brevium Secretorum Prædeceſſoris Noſtri Benedicti Papæ XIII. Secretario, ageremus, pro ampliatione facultatum in memoratis Epiſcopis contentarum, quarum formulam a Nobis in folio tunc eidem Congregationi, ut præfertur, exhibito integre inſertam, ipſa Congregatio paulo arctioribus concluſam limitibus judicavit.

Neque porro omiſimus injunctum Nobis onus agendi cum præfato Cardinali Brevium Secretario quamprimum implere; verum cum paulo poſt ab eodem Benedicto Prædeceſſore in Collegium S. R. E. Cardinalium cooptati ad regendam Epiſcopalem Anconitanam Eccleſiam Nos contulerimus, ex qua biennio poſt ad Metropolitanam Bononienſem tranſlati fuimus, non licuit nobis negotium iſtud ad optatum finem perducere. Interim vero cum non minus pro Anconitano, quam pro Bononienſi Populo hujuſmodi facultatem Indulgentiæ Plenariæ moribundis Fidelibus impertiendæ ab Apoſtolica Sede, ut par erat, expetitam juxta conſuetam formam, ac ſuperius enuntiatis limitibus circumſcriptam obtinuiſſemus; ipſo ſtatim uſu, & propria experientia, in eas incidimus difficultates, quæ & anno 1710., ut præfertur, in Congregatione Sacris Reliquiis, & Indulgentiis præpoſita, a Nobis tanquam Conſultore propoſitæ fuerant, quæque deinceps anno 1727. alteri Congregationi Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum Nobis etiam pro Secretarii munere, expoſitæ; cauſam dederunt memoratæ conſultationi cum Secretario Brevium introducendæ. Etenim tum in Anconitanæ, tum vero in amplioris Bononienſis Eccleſiæ regimine, animadvertimus, ob interdictam Nobis hujuſmodi facultatis ſubdelegationem, omnes plerumque Diœceſis habitatores hoc tanto Spirituali beneficio ſummis ſuis temporibus orbatos manere; & quidem cum irreparabili damno, deficientibus per Diœceſim Collegiis Clericorum Regularium Miniſtrantium Infirmis, quibus a felicis Recordationis Prædeceſſore Noſtro Alexandro Papa VII. per litteras diei 25. Januarii anni 1656. datas, & perpetuo valituras indultum fuit, ut Chriſtifidelibus in mortis articulo conſtitutis Benedictionem cum Indulgentia Plenaria impertiri valeant; nec aliis extantibus Cœnobiis Regularium, quibus pro Confratribus piarum quarumdam Societatum ab eorum Ordinibus inſtitutarum ſimilia indulta, & Privilegia ab Apoſtolica Sede conceſſa fuerunt. Quod vero ſpectat ad incolas ipſius civitatis, ſiquidem hæc, ut Bononia eſt, frequenti Populo ſit referta, cum facultas ſubſtituendi non aliter in præfata Epiſtola tribuatur, quam in caſu præciſæ neceſſitatis cum nocturno tempore conjuncto, cum magno animi Noſtri dolore experti ſumus patere

Pontificis experientia in Epiſcopalis officii adminiſtratione.

non hujuſmodi charitatis actus erga dilectos in Chriſto Filios Noſtros, non ea aſſiduitate, qua cupiebamus, per Nos ipſus præſtari poſſe. Nam præterquam quod neceſſe habebamus nonnullis per annum menſibus a civitate abeſſe, ut, juxta præſcriptum Sacræ Tridentinæ Synodi, ſi non totam, ſaltem aliquam illius amplæ Diœceſis partem ſingulis annis curam inviſendo, corrigendo, docendo, & Sacramentum confirmationis viſitatis plebibus miniſtrando, luſtraremus; jam in ipſa civitate degentes, nullam fere diurni temporis horam, vel a Divinis rebus, vel a Paſtoralis officii occupationibus vacuam habebamus; dum pro occurrentium negotiorum expeditione, nunc adeuntium poſtulationibus, nunc miniſtrorum relationibus, nunc Congregationum conſultationibus operam dare oportebat, recurrentibus autem Ordinationum Temporibus, vel evenientibus Eccleſiarum Parochialium vacationibus, aut ceſſantibus Confeſſariorum facultatibus, quas, ad nova de ipſis experimenta identidem capienda, nonniſi temporibus definitas iiſdem concedere conſuevimus, Examina, atque concurſus ſine Nobis haberi non permittebamus. Et ſane, ſi quis Epiſcopalis vitæ conditiones, ut vere ſe habent, conſiderare velit, facile agnoſcet, majorum civitatum Epiſcopos fere redactos eſſe ad hujuſmodi Benedictionis, & indulgentiæ beneficium aliquibus dumtaxat perſonis vel genere, vel aliis qualitatibus conſpicuis, & quidem inſtantibus, & poſtulantibus exhibendum; pauperibus autem, & humilioribus ob præcluſam ſibi, extra neceſſitatis, & noctis tempora, ſubdelegandi facultatem, vix nunquam ſuccurrere poſſe.

Epiſcopalis vitæ aſſidua occupatio.

Quod ſi ſatis momenti, & auctoritatis haberet ſententia a nonnemine propoſita, Plenariam ſcilicet Indulgentiam in mortis articulo concedendam non eſſe, niſi his, quorum eximia in Eccleſiam merita extitiſſent, ea nimirum de cauſa, quod cum pro hujuſmodi Indulgentiæ conſecutione vel nullum omnino opus injungi, vel nonniſi morientis ſtatui, & viribus accommodatum imponi poſſit, præterita dumtaxat in Eccleſiam merita cum extrema præſenti neceſſitate conjuncta, locum ſupplere poſſint aliorum operum, quæ ceteroquin ad Plenariam Indulgentiam adipiſcendam præſcribi ſolent; nihil profecto eſſet, cur aliquid nunc a Nobis innovando ſtatueretur. Verum Prædeceſſorum Noſtrorum hæc agendi ratio, relatæ opinioni contraria dignoſcitur. Ut enim multas prætereamus conceſſiones Indulgentiæ Plenariæ morientibus fidelibus indiſtincte applicandæ; quænam porro, & quam magna, in Eccleſiam promerita fuiſſe dicemus eorum, qui quatuor ab hinc ſæculis peſtifera lue per Angliam graſſante ex hac vita decedebant? quibus tamen omnibus, dummodo Sacramentaliter confeſſi, & Sacra Communione refecti fuiſſent, Prædeceſſores Noſtri Clemens Papa VI., & Gregorius Papa XI. Benedictionem cum Indulgentia Plenaria per Legatos ſuos impertiri non recuſarunt. Sed & ipſa Congregatio Indulgentiis, & Sacris Reliquiis præpoſita jam uſque ab anno 1675. die 42. Aprilis, re diligenter perpenſa, cenſuit Indulgentiæ Plenariæ largitionem in eos etiam qui ſingularibus in Eccleſiam meritis nequaquam excellerent recte, & utiliter conferri, atque diffundi.

Objectum adverſus frequentes conceſſiones Indulgentiæ Plenariæ in articulo mortis diluitur.

Quapropter Apoſtolicæ charitatis Noſtræ viſcera dilatantes, & tam veteribus, quam recentioribus Eccleſiaſticæ benignitatis exemplis inhærentes; ſiquidem extat illuſtre monumentum tertii Eccleſiæ ſæculi in Epiſtola Sancti Cypriani, quæ in novis editionibus impreſſa eſt *numero* 12., qua ſcilicet in eorum gratiam, qui Libellos Martyrum obtinuerant, & in mortis periculo verſabantur; cum ipſe æſtivis ardoribus præpediretur, quo minus, ut optaverat, ad eos reconciliandos ſeſe conferre poſſet, permiſit ut id, vice ſua, a quocumque Presbytero, aut etiam Diacono præſtari queat; Noviſſimis vero temporibus, ex ſecunda Mediolanenſi Provinciali Synodo conſtat a felicis recordationis Prædeceſſore Noſtro Gregorio Papa XIII. omnibus Epiſcopis illius Provinciæ conceſſum fuiſſe, non ſolum, ut ipſi Benedictionem cum Indulgentia Plenaria moribundis Fidelibus impertiri; ſed etiam, ut aliis hujuſmodi facultatem libere ſubdelegare poſſent. His igitur, aliiſque exemplis, necnon rationibus ſuperius relatis permoti, hac Noſtra perpetuo valitura Conſtitutione novas in hac materia regulas præfinire, quodque olim, ut præmiſimus de alterius ſententia deliberandum Nobis fuerat, nunc demum de conceſſa Nobis Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine abſolvere, ac perficere conſtituimus.

Pontificis benignitas veteribus, & recentibus exemplis innititur.

Itaque primum volumus, atque decernimus, ut quæ facultates impertiendi Benedictionem cum Indul-

Indulta ad Triennium conceſſa confirmantur & amplianturr ad vitam, &c.

dulgentia Plenaria Fidelibus in mortis articulo conſtitutis, Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiſcopis, & Epiſcopis nunc exiſtentibus a Nobis, vel a Prædeceſſoribus Noſtris ad hunc diem conceſſæ reperiuntur, licet illæ in conſuetis Epiſtolis Secretarii Brevium ad triennium dumtaxat, vel alias ad definitum tempus indultæ fuerint, nihilominus præfatis Noſtræ Conſtitutionis vigore eo uſque in ſuo robore maneant, quoad iidem Antiſtites earum Eccleſiarum atque Diœceſum regimen obtinebunt, quarum favore, & intuitu eaſdem facultates a Nobis, & ab Apoſtolica Sede impetrarunt. Nos enim eas ad omne tempus hujuſmodi, motu proprio, & auctoritate præfata, atque earumdem præſentium litterarum ſerie extendimus, & prorogamus.

Adjecta facultate ſubdelegandi in civitatibus, & Diœceſibus etiam de die.

Utque præterea unuſquiſque ex Antiſtitibus præfatis, unum aut plures pios Sacerdotes, ſive Sæculares, ſive Regulares, prout neceſſarium fore judicabunt, eorum Civitatibus ſubdelegare valeant, qui, dum ipſi Antiſtites aliquo legitimo impedimento detinebuntur, quamvis hujuſmodi impedimentum diurno tempore occurrat, eorum vice, Benedictionem hujuſmodi cum Indulgentiæ Plenariæ applicatione Chriſti Fidelibus in præfato articulo mortis conſtitutis impertiantur; aliosque ſimiliter per Diœceſim ſæculares, aut Regulares Sacerdotes, quotquot pro numero animarum in Diœceſibus exiſtentium neceſſarios judicaverint ad prædictum effectum deputare, & ſubdelegare poſſint, necnon eoſdem a ſe deputatos, & ſubdelegatos removere, aliosque in eorum locum pro ſuo arbitrio, & prudentia ſubrogare valeant, iiſdem motu poteſtate, & tenore concedimus, & indulgemus.

Ampliora indulta in poſterum concedentur per litteras Apoſtolicas.

Si vero aliquem ex Antiſtitibus nunc per Eccleſias conſtitutis, & præſtita facultate gaudentibus ad aliarum Eccleſiarum regimen Apoſtolica auctoritate transferri contingat, ſive aliquis eorum ſit, quorum favore conſuetæ litteræ Secretarii Brevium ad hunc diem expeditæ non fuerint; ac denique cum novi Epiſcopi Catholicis Gregibus in poſterum præficientur; volumus, atque ſtatuimus, ut ſingulis eorum hujuſmodi facultatem a Nobis, ſive a Romano pro tempore Pontifice poſtulantibus, Apoſtolicæ litteræ in forma Brevis gratis per omnia expediantur, quibus prædicta facultas ipſis concedatur, non ad triennium, ſed ad omne tempus, quo adeptum ſemel Eccleſiæ regimen obtinebunt; adjecta etiam facultate ſubdelegandi tam pro Civitate, quam pro Diœceſi non quidem in caſu dumtaxat impedimenti cum nocturno tempore conjuncti, ſed in omnibus, & per omnia ad normam eorum, quæ pro Epiſcopis nunc exiſtentibus, & indulto hujuſmodi actu gaudentibus, ſupra ſtatuimus.

Etiam favore Prælatorum inferiorum juriſdictionem habentium.

Inſuper pro Prælatis inferioribus Territorium ſeparatum habentibus, cum vera qualitate *Nullius*, & activa in Clerum, & populum juriſdictione; quamvis Prædeceſſores Noſtri hanc de præterito conſuetudinem non habuerint, nihilominus de Apoſtolica liberalitate, ac ſimili motu, & tenore concedimus, & indulgemus, ut, ſi ab ipſis hujuſmodi facultas petita fuerit, ſimiles litteras in forma Brevis in poſterum, ſingulis eorum expediantur, juxta eamdem formam, mutatis mutandis, quam pro Epiſcopis conſtituimus; ne excepta quidem facultate ſubdelegandi, ut ſupra, dummodo ipſi Prælati hanc gratiam poſtulantes, Apoſtolicis litteris Noſtris anno Incarnationis Dominicæ 1740. nono Kalend. Decembris datis, quarum initium eſt. *Quod Sancta*, impreſſis in Bullario noſtro *Tom. I. numer.* 7. obtemperaverint; nimirum ſacra Apoſtolorum limina præſcriptis temporibus viſitaverint, & relationem ſtatus Eccleſiarum ſibi ſubjectarum Apoſtolicæ Sedi exhibuerint, vel quatenus Prælationis honorem de novo accipiant, debitum juramentum in memorata Conſtitutione præſcriptum antea præſtiterint.

Indulta non expirant morte Pontificis.

Dum autem hujuſmodi facultatem Epiſcopis eam actu obtinentibus prorogavimus, & ampliavimus, ut præfertur; ceteris vero tam Epiſcopis, quam Prælatis inferioribus in poſterum eas petentibus, ſupradicta forma, & amplitudine concedendum fore decernimus; ſequitur, ut hujuſmodi indulta nequaquam morte concedentis expirent; cum juriſdictio delegata in iis, quæ non juſtitiam, ſed gratiam concernunt, etiam poſt obitum delegantis manere debeat.

Nec ſubdelegationes per ceſſum, aut deceſſum ſubdelegantis.

Quoniam vero iiſdem Epiſcopis, & Prælatis permittimus, ut hujuſmodi facultatem pro incolarum Civitatum, locorum, atque Diœceſum opportunitate, & neceſſitate, uni, vel pluribus Sacerdotibus in poſterum ſubdelegare valeant; ſtatuimus, atque decernimus hujuſmodi ſubdelegationes per ſubdelegantis ceſſum, aut deceſſum ſimiliter non expirare, ſed poteſtatem ipſis tributam perſeverare uſque ad ſuperventum novi Prælati, cujus arbitrio relinquimus eoſdem in hujuſmodi officio confirmare, vel ab eo removere. Atque ita quicumque Antiſtes memoratam facultatem a Romano Pontifice ſemel obtinuerit, eo decedente, opus non habet pro illius confirmatione ad Apoſtolicæ Cathedræ Succeſſorem recurrere. Sicque etiam cedente, vel decedente Epiſcopo, ſeu Prælato, a quo eadem facultas in ſua Diœceſi aut Territorio ſubdelegata fuerat, nova conceſſione opus non erit pro temporaneo Vicariorum Capitularium, aut Apoſtolicorum, regimine; cum ſubdelegatorum auctoritas ſemper manere debeat, quamdiu, vel Epiſcopus ipſe, aut Prælatus, vel illius Succeſſor eamdem ipſis non ademerit.

Hac igitur ratione animarum ſaluti conſulentes, quantum Nobis in Domino licuit, piam conſuetudinem applicandi Plenariam Pontificiam Indulgentiam Eccleſiæ Filiis in mortis articulo conſtitutis ampliare, & faciliorem reddere curavimus. Permiſſaque Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Eccleſiarum Epiſcopis, & Præſulibus, facultate alios Sacerdotes ad hunc effectum tum in Civitatibus, quam in Diœceſibus ſubdelegandi, non parum levaminis eorum anxietatibus, & ſollicitudinibus per Nos allatum eſſe putamus.

Monitum ad Epiſcopos ut ad ægrotos perſonaliter accedant.

Verumtamen ipſis declaratum volumus, non id propoſitum Nobis fuiſſe, ut eos prorſus eximeremus ab hoc paternæ charitatis officio, per ſe ipſos adeundi miſeros ægrotos Plenariæ abſolutionis in extremo articulo adipiſcendæ cupidos; ſed ut eorum pietatem opportune juvaremus, ne, dum ipſi aliis Paſtoralibus curis detinentur, dolere debeant, commiſſos ſibi Fideles hoc tanto Spirituali beneficio deſtitutos ex hac vita migrare. Qui vero pium hujuſmodi opus per ſemetipſos exercere gaudent (quod ſane omnes, quoties legitime impediti non fuerint, facturos eſſe confidimus) meminerint, non id dumtaxat erga nobiliores, & potentes hujus ſæculi, ſed erga pauperes quoque, & abjectæ ſortis homines præſtandum eſſe. Qua de re utiliter legi poterit Prædeceſſoris Noſtri S. Gregorii Magni Homilia 28. in Evangelia ad cap. IV. Joannis: *Erat quidam Regulus, cujus Filius infirmabatur Capharnaum*, in qua mirabilem, atque cæleſtem obſervat amantiſſimi Redemptoris Noſtri JESU CHRISTI agendi rationem, qui ad inviſendum ægrotantem Reguli filium invitatus ire abnuit, ad Centurionis ſervum nec invitatus iturum ſe profitetur. *Quid eſt, quod Regulus rogat, ut ad ejus filium veniat, & tamen venire recuſat; ad ſervum vero Centurionis non invitatur, & tamen ſe corporaliter ire pollicetur? Reguli filio per corporalem præſentiam non dignatur adeſſe; Centurionis ſervo non dedignatur occurrere.*

Monita ſalutaria Fidelibus inculcanda.

Ut autem Indulgentiæ fructus a Fidelibus in mortis articulo percipiatur, hoc ſedulo agendum erit, ut Populus in Sacris Concionibus, & Catecheſibus frequenter edoceatur, quod iis, qui gratiam Dei, quam in Baptiſmo acceperunt, ingrati, & per actualia peccata Spiritum Sanctum contriſtaverunt, & Templum Dei violare non ſunt veriti, quantumvis æterna ſupplicia in Pœnitentiæ Sacramento condonata fuerint, nihilominus temporalis plerumque pœna Divinæ Juſtitiæ exolvenda ſupereſt, cujus remiſſio obtinenda eſt non ſolum per ſatisfactiones a Sacerdote Confeſſario in ipſo Pœnitentiæ Sacramento pro menſura delicti impoſitas, aut per chriſtianam tolerantiam earum adverſitatum, a quibus mortalium vita immunis eſſe nequit; verum etiam per jejunia, eleemoſynas, orationes, & alia pia ſpiritualis vitæ exercitia; Alioquin verendum eſt, ne ſalutis remedia ab Eccleſiæ benignitate Fidelibus ſuppeditata, paulatim in pravæ libertatis, & licentiæ fomentum traherentur; compluribus ſibi temere blandientibus de remiſſione tum ſempiternæ pœnæ per Sacramentalem abſolutionem, tum temporalis, per Indulgentiæ Pontificiæ applicationem, in exitu vitæ impertiendæ; neque cogitantibus quam incertum ſit omnibus non ſolum qua hora, & quo mortis genere ex hac vita migrandum ſibi fuerit, ſed etiam an Indulgentiam, licet externo ritu ſibi applicatam, cum effectu ſint percepturi. Præpoſtera, atque ac periculoſa antiquis Eccleſiæ temporibus inoleverat conſuetudo, ut non pauci ex iis, qui ad Baptiſmum nomina obtulerant e ad finem uſque vitæ ipſius Sacramenti perceptionem prorogarent, quo ſcilicet interim ingenio libere indulgerent, ac demum cum e vita diſceſſuri eſſent per ſalutare lavacrum ab omni culpa, & tam ab æterna, quam temporali pœna ſoluti, ad cœleſte Regnum recta transferentur; contra quos extant graviſſimæ obj-

jurgationes Sancti Gregorii Nazianzeni in Oratione XL. & Sancti Joannis Chryſoſtomi in Homilia I. ſuper acta: ſed & Eccleſia Catholica pravam hujuſmodi confidentiam improbare ſe declaravit, dum eos, qui in mortis periculo Baptiſmum ſuſceperant, ſi convaluiſſent, a Sacris Ordinibus, & ab officiis Eccleſiaſticis arcendo, ac perpetuo irregulares fore decrevit.

Religionis actus moribundis Fidelibus inſinuandi.

Et quoniam Sacerdotibus, qui Fideles in extremo agone laborantes pie adjuvant, vel Eccleſiæ Sacramenta illis miniſtrant Rituale Romanum injungit, ut ſi ægrotus Indulgentiam Plenariam legitima auctoritate conceſſam conſequi valeat, eam illi in mentem reducant, proponantque quid ad eam conſequendam agere debeat; ex his autem, qui ad hujuſmodi ſtatum redacti ſunt, alii quidem cum plena cognitione integrum loquelæ uſum retineant, alii vero loquendi facultatem amiſerunt, licet antea ſinceræ contritionis indicia dederint, eaque adhuc ratione utentes, identidem dare non deſinant; Ideo, quo certius prædicti omnem Indulgentiæ fructum conſequi valeant, præfatis Sacerdotibus mandamus, ut omni ratione ſtudeant moribundos Fideles excitare ad novos de admiſſis peccatis doloris actus eliciendos, concipiendoſque ferventiſſimæ in Deum charitatis affectus; præſertim vero ad ipſam mortem æquo, ac libenti animo de manu Domini ſuſcipiendam. Hoc enim præcipue opus in hujuſmodi articulo conſtitutis imponimus, & injungimus, quo ſe ad Plenariæ Indulgentiæ fructum conſequendum præparent, atque diſponant. Qua in re auctor Nobis eſt Sanctus Doctor Auguſtinus, qui in *Libro XIII. de Civit. Dei cap. 6.* poſtquam horridam mortis ſpeciem, eique renitentes hominum animos deſcripſit, quodque in aliis ſuis operibus non ſemel docuerat; mortem nimirum eſſe peccati originalis pœnam, ibi quoque aſſeruit, & confirmavit; hæc ad rem noſtram appoſite ſubdit: *Quidquid tamen illud eſt in morientibus, quod cum gravi ſenſu adimit ſenſum, pie, fideliterque tolerando, auget meritum patientiæ, non aufert vocabulum pœnæ. Ita cum ex hominis primi perpetuata propagine proculdubio ſit mors pœna naſcentis; tamen, ſi proprietate juſtitiaque pendatur, ſit gloria renaſcentis; & cum ſit mors peccati retributio, aliquando impetrat, ut nihil retribuatur peccato.*

Præſertim acceptatio mortis tanquam opus pro Indulgentia injunctum.

Formula impertiendæ Benedictionis a Pontifice conſtituitur.

Pro impertienda vero Benedictione Fidelibus in mortis articulo conſtitutis, applicandaque ipſis Plenaria Indulgentia, cum nulla certa formula olim præſcripta foret, Sanctæ Memoriæ Prædeceſſor Noſter Benedictus Papa XIII. anno Domini 1726. pias quaſdam Preces, & Orationes ad hunc effectum adhibendas publicari mandavit; quarum exemplo, in his, quæ opportuna judicamus, inhærentes, aliam de novo formulam, cum his, quæ in hac Noſtra Conſtitutione præſcripta ſunt, magis congruentem confecimus, & inſtituimus, quam ab omnibus in poſterum uſurpari præcipimus; Mandantes hoc ipſum inculcari, & injungi in Apoſtolicis litteris, quæ deinceps pro conceſſione prædictæ facultatis Indulgentiæ Plenariæ Moribundis impertiendæ, ut præmiſimus, expediendæ erunt.

Clauſulæ & derogationes.

Ac decernentes, ipſas præſentes litteras ſemper validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios effectus perpetuo ſortiri, & obtinere, atque iis, ad quos ſpectat, ſeu ſpectabit in futurum, pleniſſime ſuffragari: non obſtantibus Apoſtolicis, & in Generalibus, ſeu Provincialibus, aut Synodalibus Conciliis editis generalibus, ſeu ſpecialibus Conſtitutionibus, ac quibuſcumque contrariis, etiam Congregationum S. R. E. Cardinalium Decretis, & Reſolutionibus, etiam Apoſtolica auctoritate approbatis, roboratis, & pluries confirmatis; uſibus quoque, ſtilibus, & conſuetudinibus etiam immemorabilibus. Quibus omnibus, & ſingulis ad præmiſſorum effectum, motu, ſcientia, & poteſtate præfatis, ampliſſime derogamus, aliiſque contrariis quibuſcumque.

Fides præſtanda tranſumptis.

Volumus autem, ut earumdem præſentium tranſumptis, ſive exemplis etiam impreſſis, manu Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem ubique fides habeatur, quæ ipſis præſentibus haberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Tenor Formulæ ſupranunciatæ.

Formula igitur, quam pro impertienda Benedictione, & Plenaria Indulgentia moribundis Fidelibus applicanda, ut præfertur, in poſterum adhibendam eſſe præſcripſimus, talis eſt.

MODUS
A SANCTISSIMO D. N.
BENEDICTO PAPA XIV.
Approbatus.

Pro opportunitate temporis ſervandus, ut infra in Rubricis notatur ad impertiendam Benedictionem in articulo mortis conſtitutis ab his, qui facultatem habent a Sede Apoſtolica delegatam.

Benedictio in articulo mortis cum ſoleat impertiri poſt Sacramenta Pœnitentiæ, Eucharıſtiæ, & Extremæ Unctionis illis infirmis, qui vel illam petierint, dum ſana mente, & integris ſenſibus erant, ſeu veriſimiliter petiiſſent, vel dederint ſigna contritionis; impertienda iiſdem eſt etiamſi poſtea linguæ, cæterorumque ſenſuum uſu ſint deſtituti, aut in delirium, vel amentiam inciderint. Excommunicatis vero, Impœnitentibus, & qui in manifeſto peccato mortali moriuntur, eſt omnino deneganda.

Habens prædictam facultatem ingrediendo cubiculum, ubi jacet infirmus dicat Pax huic Domui, &c. *ac deinde Ægrotum, cubiculum, & circumſtantes aſpergat aqua benedicta dicendo Antiphonam:* Aſperges &c.

Quod ſi Ægrotus voluerit confiteri, audiat illum, & abſolvat. Si Confeſſionem non petat, excitet illum ad eliciendum actum contritionis, de hujus benedictionis efficacia, ac virtute ſi tempus ferat, breviter admoneat, eum inſtruat, atque hortetur, ut morbi incommoda, ac dolores in anteactæ vitæ expiationem libenter perferat, Deoque ſeſe paratum offerat ad ultro acceptandum quidquid ei placuerit, & mortem ipſam patienter obeundum in ſatisfactionem pœnarum, quas peccando promeruit. Tum piis ipſum verbis conſoletur in ſpem erigens fore, ut ex Divinæ munificentiæ largitate pœnarum remiſſionem, & vitam ſit conſecuturus æternum. Poſtea dicat.

℣. Adjutorium noſtrum in nomine Domini.
℟. Qui fecit cœlum & terram.

Antiphona. Ne reminiſcaris Domine delicta Famuli tui (*vel* Ancillæ tuæ) neque vindictam ſumas de peccatis ejus.

Kyrie eleiſon, Chriſte eleiſon, Kyrie eleiſon, Pater noſter &c.

℣. Et ne nos inducas in tentationem.
℟. Sed libera nos a malo.
℣. Salvum fac ſervum tuum (*vel* Ancillam tuam, & *ſic deinceps.*)
℟. Deus meus ſperantem in te.
℣. Domine exaudi orationem meam.
℟. Et clamor meus ad te veniat.
℣. Dominus vobiſcum.
℟. Et cum Spiritu tuo.

OREMUS.

Clementiſſime Deus Pater miſericordiarum, & Deus totius conſolationis, qui neminem vis perire in te credentem, atque ſperantem, ſecundum multitudinem miſerationum tuarum reſpice propitius Famulum tuum N. quem tibi vera Fides, & Spes Chriſtiana commendant. Viſita eum in ſalutari tuo, & per Unigeniti tui Paſſionem, & Mortem, omnium ei delictorum ſuorum remiſſionem, & veniam clementer indulge, ut ejus anima in hora exitus ſui Te Judicem propitiatum inveniat, & in Sanguine ejuſdem Filii

Filii tui ab omni macula ablata tranſire ad vitam mereatur perpetuam. Per eumdem Chriſtum Dominum Noſtrum. *Tum dicto ab uno ex Clericis Aſtantibus.* Confiteor &c. *Sacerdos dicat* Miſereatur &c. *Deinde.*

Dominus Noſter Jeſus Chriſtus Filius Dei vivi, qui Beato Petro Apoſtolo ſuo dedit poteſtatem ligandi, atque ſolvendi, per ſuam piiſſimam miſericordiam recipiat Confeſſionem tuam, & reſtituat tibi Stolam primam, quam in Baptiſmate recepiſti; Et ego facultate mihi ab Apoſtolica Sede tributa Indulgentiam Plenariam, & remiſſionem omnium peccatorum tibi concedo. In nomine Patris &c.

Per ſacroſancta humanæ reparationis Myſteria remittat tibi Omnipotens Deus omnes præſentis, & futuræ vitæ pœnas, Paradiſi portas aperiat, & ad gaudia ſempiterna perducat. Amen.

Benedicat te Omnipotens Deus, Pater, Filius, & Spiritus Sanctus. Amen.

Si vero infirmus ſit adeo morti proximus, ut neque Confeſſionis generalis facienda, neque præmiſſarum precum recitandarum tempus ſuppetat, ſtatim Sacerdos ad benedictionem impertiatur.

Sanctio. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Noſtrarum confirmationis, prorogationis, ampliationis, & conceſſionis, mandatorum, ſtatutorum, decretorum, ac derogationum infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus, ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ 1747. Nonis Aprilis, Pontificatus Noſtri anno ſeptimo. Dat. Pontific. ann. VII. die 5. Aprilis 1747.

D. Card. Paſſioneus.

J. Datarius
VISA DE CURIA.
J. C. Boſchi.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Noſtri JESU CHRISTI 1747. Indictione 10. die vero 4. Maji, Pontificatus autem Sanctiſſimi in Chriſto Patris, & Domini Noſtri D. BENEDICTI, Divina Providentia Papæ XIV. anno ſeptimo, ſupradicta Conſtitutio affixa, & publicata fuit ad valvas Baſilicæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, & Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Jo. Baptiſtam Angelini Apoſt. Curſ.

Franciſcus Bartolotti Mag. Curſ.

CONSTITUTIO
SS. D. N. BENEDICTI PAPÆ XIV.

Qua certus ordo præſcribitur, pro cauſis ſuper nullitate Profeſſionis Regularis mature diſcutiendis, & valide definiendis.

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium. SI datam hominibus fidem frangere, conventioneſque eas, quæ ab humanis legibus robur accipiunt, abrumpere, ac violare non licet; multo magis neceſſe eſt obligatum Deo mentis propoſitum immutabiliter ſervare, Noſque præſertim, atpote ſacrarum Legum cuſtodes a Deo conſtitutos, oportet earum pactionum, quæ Divino, & Eccleſiaſtico jure indiſſolubiles ſunt, perpetuam firmitatem, & obſervantiam afferre. Eam ob rem jam uſque ab anno Incarnationis Dominicæ 1741. Pontificatus Noſtri anno primo, Apoſtolicas litteras dedimus, incipientes: *Dei miſeratione*, in Bullario Noſtro deinde editas *Tom. 1. n. 33.*, quibus certum præſcripſimus ordinem, in Tribunalibus Eccleſiaſticis ſervandum, eam in ipſis diſcuti, & definiri deberent cauſæ, in quibus de nullitate alicujus matrimonii contracti ageretur; non eo quidem conſilio, ut ſi quid forte matrimonium cum impedimento aliquo dirimente initum fuiſſet, de illius nullitate judicium poſtulari, aut fieri prohiberemus; ſed, ut in hoc graviſſimo judicii genere, in quo de ſacro Connubiorum fœdere agitur, pleniori veritatis elucidationi conſuleremus, utque judices non ſine certiſſima cognitione omnium, quæ ad rem maxime conducunt, hujuſmodi vinculum ea tot rationibus inſolubile ſententiis ſuis, tanquam irritum ab initio, diſſolverent. Cujus quidem Conſtitutionis utilitas, Deo favente, ad hunc diem aperte comprobatur; cum eo ex tempore, neque tot cauſæ ſuper prætenſa matrimoniorum nullitate in Tribunalibus pendeant, nec tam frequenter, ut antea, Nobis exhibeantur preces pro obtinendis diſpenſationibus ſuper matrimonio rato, & non conſummato, dum ſcilicet ante omnium oculos propoſitæ ſunt difficultates paulo quidem majores, ſed omnino juſtæ, quæ, ex novo ordine a Nobis ſtatuto, cuilibet ſuperandæ ſe offerent, antequam optatum finem aſſequatur.

Methodus Judiciorum a SS. præſcripta in cauſis matrimonialibus.

Ex iiſdem rationibus ſtatuit novum ordinem præſcribere pro judiciis ſuper nullitate Profeſſionum Regular.

Quemadmodum itaque pro matrimoniis carnalibus a nobis proviſum fuit; ita nunc & ſpiritualibus animarum nexibus de Religioſis videlicet utriuſque ſexus Regularium Profeſſionibus pari ratione ſtatuere decrevimus: nimirum certam normam, ac methodum tradere, quam obſervare debeant Judices Eccleſiaſtici, quoties judicia ſuper nullitate Profeſſionum in aliquo Ordine Regulari a Sede Apoſtolica approbato factarum, coram ipſis agitari contingat, neque id quidem ad hunc finem, ut aditus intercludatur iis, qui juſtis de cauſis hujuſmodi actiones intentare valint, ac poſtulent Profeſſionem a ſe factam ex capite nullitatis irritam declarari; ſed ne ipſi Judices rerum veritatem in ſpecie dignoſcere, ſuaſque ſententias indubiis fundamentis innixas proferre valeant; ac ne unquam ex ignorantia factorum, aliquem decernant ſolutum vinculo, dum is forte valida ſolemnium Votorum Profeſſione emiſſa, Religioſo Ordini, cui nomen dedit, reipſa maneat aſtrictus. Qua ex methodo a Nobis tradenda hunc fructum ſimiliter obtentarum ſperamus, ut & rariores in poſterum in Tribunalibus futuræ ſint cauſæ ſuper prætenſa Profeſſionum nullitate: & qui deinceps hujuſmodi nullitatis declarationem in foro externo obtinuerint, & conſequenter a Religione diſceſſerint, non amplius anxia, aut male tuta conſcientia vivant, ac propterea ad Nos, aut ad officium Pœnitentiariæ Noſtræ Apoſtolicæ, ut non ſemel eveniſſe novimus, confugere cogantur, occultato, ut moris eſt, in precibus nomine, fatentes ſententiam ſuper Profeſſionis nullitate pravis artibus extortam a ſe fuiſſe, decepto Judice, vel per mendacia in facti expoſitione adhibita, vel per corruptos Teſtes, ideoque flagitantes, ut ea gratia, & diſpenſatione Apoſtolica, facultas manendi in ſæculo ipſis indulgeatur.

Ut autem ordinata procedamus, diſtinguendum initio eſt inter Regulares illos, qui intra quinquennium a die factæ Profeſſionis de illius nullitate actionem promoveant; & eos qui poſt elapſum quinquennium reclamant. Quod ad priores attinet, celebre eſt de illis decretum Sacræ Tridentinæ Synodi *ſeſſ. 25. de Regular. c. 19.* in hæc verba: *Quicumque Regularis prætendat ſe per vim & metum ingreſſum eſſe Religionem, aut etiam dicat ante ætatem debitam profeſſum fuiſſe, aut quid ſimile, velitque habitum dimittere quacumque de cauſa, aut etiam cum habitu diſcedere ſine licentia Superiorum: non audiatur, niſi intra quinquennium tantum a die Profeſſionis, & tunc non aliter, niſi cauſas, quas prætenderit, deduxerit coram Superiore ſuo, & Ordinario.* In quo ſane decreto licet in littera Virorum Regularium dumtaxat mentio fiat, nihilominus etiam feminas Reli-

Reclamatio adverſus Profeſſionem intra quinquennium quæ non admittitur ex Decreto Concilii Tridentini.

Quod decretum etiam moniales comprehendit.

Religionem profeſſæ comprehenduntur; cum, ex regulis juris maſculinum genus etiam femininum includat, ubi una eademque cauſa pro feminis æque ac pro maſculis militat. Quamvis autem Decreti verba ſatis clara ſint, variæ tamen quæſtiones circa eorum ſenſum, ac vim excitatæ fuerunt.

Et procedi æque in cauſa actionis intentatæ ex parte Religionis.

Cum etenim ibi ſermo dumtaxat ſit de Regulari Profeſſo, qui ſuam Profeſſionem nullam fuiſſe contendat: *Quicumque Regularis prætendat ſe per vim, & metum ingreſſum eſſe Religionem &c.* nihil vero expreſſe ſtatuatur de ipſa Religione, cujus aliquando intereſt alicujus alumni ſui Profeſſionem irritam declarari, ut ſi quis exempli cauſa comperiatur occultum aliquod impedimentum non revelaſſe, de quo interrogatus fuerat, adjecta declaratione, quod, eo forſan exiſtente, & non patefacto ipſius admiſſio a Religione minime rata habenda foret, hinc dubitatum fuit, an in hujuſmodi caſu ſolus Superior Regularis ſine Ordinario procedere poſſet, an vero etiam in hac facti ſpecie diſcutienda eſſet cauſa coram Regulari Superiore ſimul, & Ordinario loci. Super quo Congregatio Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium ad ipſius Concilii Tridentini Interpretationem ab Apoſtolica Sede deputatorum conſtanter decrevit, cauſas hujuſmodi ſuper nullitate Profeſſionis, tam a Regulari Profeſſo, quam a Religione intra quinquennium in Judicium deductas, & a Superiore Regulari, & ab Ordinario loci ſimul cognoſcendas eſſe.

Quinquennium computatur a die factæ Profeſſionis etiam in caſu metus permanentis, & impedimenti ad reclamandum.

Cum item quinquennium, intra quod admittitur reclamatio adverſus Profeſſionem, Sancta Synodus computandum voluerit *a die profeſſionis*; cumque potior, atque communis cauſa, quæ pro nullitate Profeſſionis adduci ſolet in metu conſiſtat; metus autem per totum quinquennium, atque etiam ulterius, aliquando perſeveret; quæſitum fuit an ubi de metu agitur, initium quinquennii deſumendum ſit ab ipſa die Profeſſionis emiſſæ, an vero a die, quo Profeſſus liberam reclamandi facultatem habere cœpit. Eadem vero Congregatio declaravit, in utroque pariter caſu conceſſum quinquennii tempus a die emiſſæ Profeſſionis eſſe computandum.

Actio intentata intra quinquennium licet deſerta, tamen judicatur ab Ordinario, & a Superiore Regulari.

Ad idem pariter quinquennium pertinet alia agitata quæſtio, an ſcilicet prædicti Ordinarius, & Superior Regularis cognoſcere poſſint cauſas nullitatis Profeſſionis etiam poſt ipſum quinquennium, ubi nempe Profeſſus intra illius decurſum reclamaverit, ſed judicium proſequi deinde neglexerit, aut nequiverit. Decretum eſt autem ab eadem Congregatione coram præfatis Judicibus a Concilio memoratis agendam eſſe cauſam, etiam poſt elapſum quinquennium, dummodo ſatis conſtet, eam intra præſcriptum tempus a reclamante fuiſſe intentatam fuiſſe.

De ipſis autem judicibus pro hujuſmodi cauſarum cognitione a Sancta Synodo deſignatis per ea verba; *coram Superiore ſuo, & Ordinario*; complures ſimiliter motæ ſunt quæſtiones, quæ majori eorumdem verborum elucidationi cauſam dederunt. Et primo quæſitum fuit, quiſnam cenſendus eſſet Superior Regularis in caſu, & ad effectum, de quo agitur, utrum ſcilicet Provinciæ Rector, an Generalis Ordinis moderator; Congregatio autem ejuſdem Concilii Interpres definivit eſſe Superiorem localem, nimirum Abbatem, vel Guardianum, ſive Priorem, aut alio quocumque nomine nuncupatum Præpoſitum, ſeu Rectorem illius Monaſterii, aut Cœnobii, in quo reclamans Profeſſionem emiſit; eum nempe, qui hujuſmodi Monaſterii, aut Cœnobii regimen exercet, quo tempore cauſa ſuper nullitate Profeſſionis in Judicium deducitur.

Regularis Superior ad effectum &c. intelligitur Superior localis, de tempore motæ litis.

Quæſitum item fuit quiſnam Monialium proprius Superior dicendus ſit ad effectum judicandi una cum Ordinario de eorum Profeſſionis nullitate. Reſponſum fuit, quod ſi agatur de Monialibus Ordinario loci immediate ſubjectis, tunc, quum nullus ſit earum Superior Regularis, ſolus Ordinarius judicat de Profeſſione reclamantium intra quinquennium: Si vero Moniales Regularium regimini ſubſint, tunc hujuſmodi cauſæ judicandæ ſunt ab Ordinario loci ſimul, & a Superiore Regulari; ab eo nimirum, cui concreditum eſt univerſum Monaſterii regimen, non autem a Confeſſario Regulari Monialium.

Item pro Monialibus, niſi immediate ſubſint Ordinario.

Dubitatum eſt etiam, utrum Superior Regularis jus ſuum cedere poſſit Ordinario loci, eique permittere, ut in hujuſmodi cauſis ſolus procedat, & judicet; id autem prædicta Congregatio fieri poſſe negavit; permiſit tamen Superiori Regulari, ut ſi judicium aſſumere nolit, aut non poſſit, alium ſubrogare valeat, vel Regularem, vel etiam Eccleſiaſticum ſæcularem juris Canonici peritum, qui una cum Ordinario Judicis partes exerceat. Denique quæſitum fuit, ſi forte Ordinarii, & Superioris Regularis judicia inter ſe diſcrepantia extiterint, quodnam ex ipſis alteri prævalere debeat. At in hoc caſu reſponſum fuit, cauſam ipſam ad Apoſtolicæ Sedis judicium devolutam cenſeri.

Superior Regularis abſtinere nequit a judicio. Poteſt tamen alteri ſuas vices delegare.

Diſſentientibus inter ſe Judicibus, cauſa devolvitur ad Sedem Apoſtolicam.

Quum vero inter capita nullitatis Profeſſionem Regularem irritantia, unum etiam adnumeraretur, ſi nempe aliquis Profeſſionem emiſerit in Cœnobio ad Novitiorum inſtitutionem minime deſtinato, in iis tamen locis, in quibus rec. mem. Prædeceſſor Noſter Clemens Papa VIII. Decreta de Regularibus a ſe edita vim habere mandavit; ſi quis ex hoc capite Profeſſionem a ſe factam intra quinquennium impugnare voluerit, aut etiam ſi Religio intra idem quinquennium poſtulaverit alicujus Profeſſionem ex hujuſmodi capite irritam declarari; Decretum extat a fel. record. Urbano Papa VIII. altero Prædeceſſore Noſtro juſtis, gravibuſque de cauſis, ac de Concilio præfatæ Congregationis Concilii Tridentini Interpretis, editum die 5. Januarii 1636. incipiens *ad occurrendum*, quo ſtatutum fuit hujuſmodi cauſas ad eamdem Congregationem privative pertinere. Hæc ſunt potiora in genere Decreta ex regeſtis prælaudatæ Congregationis excerpta, quæ licet alias a Prædeceſſoribus Noſtris Romanis Pontificibus Apoſtolica auctoritate non ſemel approbata fuerint, & confirmata; Nos tamen eadem præſentium litterarum tenore, atque auctoritate ſimili, novo approbationis, & confirmationis noſtræ robore communimus, atque ab omnibus, ad quos ſpectat, ſeu reſpective ſpectabit in poſterum pro regula haberi, ac plenariæ executioni demandari præcipimus.

Ad eamdem Sedem privative pertinent cauſæ Profeſſionum emiſſ. extra Cœnobia pro noviciatu aſſignata.

Quibus ita conſtitutis, firmataque pertinentia cauſarum, quæ intra quinquennium a die Profeſſionis emiſſæ adverſus illius validitatem introducuntur; conſequens eſt, ut & ea indicemus, quæ de ordine, ac methodo in hujuſmodi judiciis ſervanda, a Majoribus ſapienter conſtituta ſunt, tum ea proferamus, quæ nos ipſi opportune addenda cenſuimus, quæque pari auctoritate, ac præſentium litterarum vigore perpetuis futuris temporibus ſervari volumus, & mandamus. Jam de ipſa hujuſmodi cauſarum introductione notum eſt Decretum ejuſdem Concilii Tridentini *cit. ſeſſ. 25. cap. 19. de Regular.* ut *ſi quis, antea habitum ſponte dimiſerit, nullatenus ad allegandum quamcumque cauſam admittatur, ſed ad Monaſterium redire cogatur, & tanquam Apoſtata puniatur; interim vero nullo privilegio ſuæ Religionis juvetur.* Ex quo ſequitur Regularem poſtulantem judicium fieri de ſuæ Profeſſionis nullitate, ab ipſo judicii limine repelli, niſi conſtet eum in Religionis ſuæ clauſtris morari, & habitum Regularem reſumpſiſſe, ſi ipſum antea depoſuerit.

Apoſtatæ repelluntur a limine judicii, niſi ad Religionem redierint, &c.

De probationibus vero, licet non ignoremus, apud Superiores Regulares, Ordinarioſque locorum uſu receptum fuiſſe, in re tanti momenti, judicia ſua fundare in extrajudicialibus, atque atteſtationibus, quantumvis juramento firmatis, quæ *ad perpetuam* dicuntur; hoc tamen de cetero uſurpari prohibemus; volentes, atque diſtricte mandantes, ut ad aſtruendas probationes in hujuſmodi cauſis neceſſarias verus, & judicialis Proceſſus omnino conficiatur, in quo, & articuli exhibeantur ex parte illius qui adverſus Profeſſionem agit; & interrogatoria dentur ab ea parte, quæ ſtat pro ipſius Profeſſionis validitate: & teſtes tam ſuper Articulis, quam juxta hujuſmodi interrogatoria examinentur, utque hac forma non ſervata, Proceſſus ipſe, & ſententia dependenter ab eo prolata, inſanabili nullitatis vitio corruere cenſeantur; ſalva etiam diſpoſitione juris communis quoad alia nullitatis capita, ſi quæ forte in ipſa Proceſſus compilatione intervenerint.

Judicium inniti debet rigoroſis probationibus, & Proceſſibus judicialibus.

Teſtes examinandi ſunt, & ſuper Articulis a reclamante exhibitis, & juxta interrogatoria danda ab altera parte.

Sub eadem pœna nullitatis decernimus, atque ſtatuimus, ut in hoc judicio citari, aut audiri debeant tum Defenſores Monaſterii, ſeu Cœnobii, in quo Profeſſus vota Religioſa ſuſcepit, tum ipſius Profeſſi conſanguinei, ſive propinqui, ſive alii, quibus bona ſua donavit, aut ceſſit; uno verbo omnes, quorum intereſt illius Profeſſionem ſuſtineri; in primis autem ii citentur (ſi ſuperſtites fuerint) qui judicati erunt tanquam auctores, aut complices metus eidem incuſſi, ut Votis invitus ſe obſtringeret. Quemadmodum vero in citata Conſtitutione Noſtra, quæ incipit, *Dei miſeratione*, decrevimus, ut in ſingulis Diœceſibus ab Ordinario deputari deberet aliquis probitate, ac doctrina commendatus, cujus officium eſſet in cauſis matrimonialibus in judicio ſtare pro validitate matrimonii; ita nunc omnibus, & ſingulis locorum Ordinariis committimus, & mandamus, ut perſonam aliquam ſimilibus qualitatibus præditam in ſuis reſpective Diœceſibus eli-

Citari debent Defenſores Monaſterii & omnes intereſſe habentes.

Defenſor Profeſſionis ex officio deputandus, juxta diſpoſita pro defenſore matrimonii.

Digitized by Google

eligant, cui *Defenſoris Profeſſionum* munus imponant; utque huic omnia demandata, injuncta, & reſpective applicata eſſe cenſeantur quæcumque nos in præcitatis litteris de matrimonii defenſore ſtatuimus; Nos enim eadem omnia, præſentium tenore, ad hujuſmodi Profeſſionum Defenſores expreſſe extendimus & reſpective applicamus, & quoad iſtos pari modo locum habere decernimus. Id ſolum peculiariter pro Defenſore Profeſſionis in præſentibus ſtatuentes, ut ſcilicet quidquid pro ipſius honorario, aut mercede, ſive pro expenſis in defenſione cauſæ occurrentibus eidem præſtandum eſſe judex prudenter arbitratus fuerit, id omne ab illis exolvi debeat, quibus a Profeſſo renuntiata fuerunt bona in Religionis ingreſſu dimiſſa; Si vero hi non exiſtant, aut ſi Profeſſus nihil renuntiandum habuerit, ipſa Religio, quatenus ex illis ſit, quæ temporalia bona poſſident ad hujuſmodi ſolutiones teneatur. Si autem nec adſint bona renuntiata, nec Ordo Regularis de quo agitur, quidquam poſſideat, tunc Defenſori Profeſſionis ſatisfiat ex pecuniis mulctarum illius Tribunalis, in quo cauſa agitata fuerit, ſive alterius, prout in aliis prædictis litteris Noſtris de matrimonii Defenſore ſtatuimus.

Cujus expenſis operam præſtare debeat.

Lata demum ſententia a Superiore Regulari, & ab Ordinario loci, ſi ea pro validitate Profeſſionis pronuntiata fuerit, neque Profeſſus appellationem interponat, cauſam finitam eſſe non dubitatur. Si vero Profeſſus ad Judicem ſecundæ inſtantiæ appellaverit, vel etiam ulterius eadem cauſa retractanda fuerit, in omnibus hiſce Judiciis volumus ſimiliter Defenſorem Profeſſionis ex Officio deputatum intervenire, eodem prorſus modo, quo in citata Conſtitutione decrevimus, Defenſorem matrimonii, in ſecunda, & ulteriori inſtantia, judicio ſemper adeſſe; Ac ſicuti præterea ſtatuimus hujuſmodi Defenſoris partes eſſe a Sententia Judicis primæ inſtantiæ pro matrimonii nullitate lata ad ulterioris inſtantiæ Judicem provocare; & formam proſequendi judicium in ulterioribus hujuſmodi inſtantiis præſcripſimus; ita porro volumus, ut Defenſor Profeſſionis a Sententia in prima inſtantia pro nullitate Profeſſionis edita appellare omnino debeat; atque in ſecunda, ſeu ulteriori hujuſmodi cauſarum reviſione, eadem omnia volumus obſervari, quæ pro cauſis matrimonialibus in eadem Conſtitutione mandavimus.

Defenſoris partes eadem in ulterioribus inſtantiis.

Idem a prima ſententia, pro nullitate lata, ſemper appellare debet.

Quemadmodum denique legitimas pœnas ibidem conſtituimus adverſus eos, qui poſt unicam obtentam Sententiam pro prioris matrimonii nullitate, ſive pendente appellatione, ſive ea per incuriam, aut fraudem Defenſoris non interpoſita, auſi fuiſſent novas nuptias contrahere; atque decrevimus nemini licere ad altera vota tranſire, niſi duæ ſaltem Sententiæ conformes pro nullitate prioris matrimonii emanaverint; ita ſi quis in Ordine Regulari Profeſſus poſt unicam Sententiam favore nullitatis Profeſſionis pronunciatam, ſive pendente, ſive omiſſa culpabiliter appellatione, e clauſtris exire, a Religione diſcedere, quodque magis eſt, habitum Regularem abjicere præſumpſerit; volumus, atque ſtatuimus, omnibus eum pœnis, atque Cenſuris a Sacris Canonibus, & a Conſtitutionibus Apoſtolicis contra Apoſtatas latis, atque ſancitis, ſubjacere, & obnoxium eſſe; decernentes pariter in hujuſmodi cauſis de Profeſſionis nullitate, liberum Profeſſo non eſſe a Religione migrare; niſi duas ſaltem obtinuerit Sententias conformes, quibus ab eo emiſſa Profeſſio nulla, & irrita declarata fuerit.

Unicæ Sententiæ pro nullitate Profeſſionis prolatæ executio ſuſpenditur.

Et primæ quidem inſtantiæ Judices ſuper validitate Profeſſionum, quæ intra quinquennium judicialiter impugnantur, ut ſupra dictum eſt, Superior Regularis, ſimulque Ordinarius loci eſſe debent. Si vero eædem cauſæ in ſecunda, aut ulteriori inſtantia ſint diſcutiendæ, ſtatuimus, inhærentes antiquis quibuſdam ſæpe dictæ Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum Decretis, quæ pariter tenore præſentium approbamus, & confirmamus, ut cauſæ hujuſmodi ad eos Judices devolvantur, ad quos de jure aliæ omnes cauſæ Eccleſiaſticæ poſt Sententiam Ordinarii in gradu appellationis reſpective devolvuntur; ita tamen, ut hi quoque Judices, ſicuti Ordinarius in prima inſtantia una cum Superiore Regulari proceſſit, ſic & ipſi procedere, & judicare debeant una cum Superiore Regulari, non quidem illius Monaſterii in quo reclamans profeſſus eſt, ſed alterius Monaſterii ejuſdem Ordinis in eorum Civitate, aut Diœceſi exiſtentis, vel eo non extante, cum Superiore vicinioris Monaſterii ejuſdem pariter Ordinis, ſeu cum alia perſona Eccleſiaſtica, qui juxta præmiſſa, Superior ille, ad quem pertinet, ſuas vices ad hunc effectum delegaverit. Si autem hujuſmodi cauſæ in ſecunda, aut ulteriori inſtantia ad Sedem Apoſtolicam devolvantur, & a prædicta Congregatione Concilii, ſive ab altera ſuper conſultationibus Epiſcoporum, & Regularium, aut denique ab Auditorio Rotæ, ut reſpective aſſolet, diſcutiendæ fuerint; nullus erit locus ad judicandum Superiori Regulari, qui neque tunc ad ferendam Sententiam admittitur, quum ab eadem Congregatione Concilii juxta relatum ſuperius Urbani Prædeceſſoris Decretum, examinanda fuerit, etiam intra quinquennium, validitas Profeſſionis ex eo capite impugnatæ, quod facta fuiſſe aſſeratur in Monaſterio, aut Cœnobio Religionis Tyronibus inſtituendis minime addicto.

In ſecunda & ulteriori inſtantia cauſæ devolvantur ad quos de jure ab Ordinariorum Sententiis appellatur.

Alter Regularis ſuperior ad judicandum aſſumendus.

Non tamen quando cauſa cognoſcitur apud Sedem Apoſtolicam.

Hactenus de judiciis ſuper nullitate Profeſſionis, quæ intra quinquennium a die ipſius Profeſſionis emiſſæ introducuntur; de quibus hoc etiam declarandum decernimus, ut quæcumque in Superioribus ſtatuta ſunt, ea omnia locum habere, & obſervari debeant etiam in Curia S. R. E. Cardinalis Noſtri, & Romani Pontificis pro tempore in Urbe ejuſque Diſtrictu Vicarii in ſpiritualibus Generalis; quoties hujuſmodi cauſas intra idem quinquennium in ipſius Tribunali Ordinario judicandas eſſe contingat. Jam vero videndum eſt de ejuſdem generis cauſis, quæ poſt elapſum quinquennium hujuſmodi in judicium adducuntur.

Præmiſſa locum habent etiam in Tribunali Rev. Cardinalis Vicarii Urbis.

Porro quum Sancta Tridentina Synodus, poſt quinque annos ab emiſſa Profeſſione tranſactos, omnem aditum ad reclamandum Profeſſis interclusum eſſe ſanxiſſet per ea aperta verba ſuperius relata: *Non audiatur, niſi intra quinquennium a die Profeſſionis*; adeo inhærendum hujuſmodi ſanctionis litteræ duxerunt Majores noſtri, ut ſub piæ mem. Prædeceſſore Noſtro Gregorio Papa XIII. decretum fuerit, ac veluti pro regula ſtatutum, nullius cauſæ introductionem ſuper nullitate Profeſſionis, elapſo quinquennio, admittendam eſſe; etiamſi Profeſſio per vim, & metum facta diceretur, atque probari vellet, hujuſmodi vim, & metum toto quinquennii tempore permanſiſſe. Verba Decreti die 5. Martii anni 1598. editi, quæ habentur *Decretorum Congregationis Concilii Tomo 9. fol.* 55. hæc ſunt: *Gregorius XIII. ex Sententia Congregationis Concilii declaravit, eos, qui per vim, & metum ſe Religionem profeſſos prætenderent, niſi intra quinquennium reclamaverint, eo elapſo, non eſſe audiendos, tametſi allegarent, vim, & metum ſemper duraſſe.*

Poſt quinquennium omnis inſtantia adverſus Profeſſionem olim rejecta.

At vero procedentibus temporibus, non ſine juſtis gravibuſque cauſis, ut plane perſuaſum habemus, inductum fuit, ut admitterentur inſtantiæ pro *reſtitutione in integrum adverſus lapſum quinquennii*.

Inductum poſtea remedium reſtitutionis in integrum.

De quibus tamen judicium facere ad Apoſtolicam Sedem ſemper privative pertinuit ſive ex parte Profeſſi, ſive ex parte Religionis inſtantiæ hujuſmodi proponerentur, ac licet ipſa reclamatio ob impedimentum per totum quinquennium perſeverans dilata fuiſſe diceretur. Hoc enim remedium reſtitutionis in integrum, extraordinarium in jure vocatur, cujus concedendi facultas judicibus inferioribus competere nequit, non obſtante quacumque contraria conſuetudine etiam immemorabili, aut quolibet aſſerto privilegio; ut patet ex compluribus in eamdem Sententiam Decretis ejuſdem Congregationis Concilii Tridentini Interpretis, quæ recenſita fuerunt in Decreto edito die 24. Septembris anni 1740. in cauſa *Sicula reſtitutionis in integrum*, quod a nobiſmetipſis die 28. ejuſdem menſis, & anni approbatum, & confirmatum fuit, quodque iterum præſentium tenore approbamus, & confirmamus; reſervato Nobis, & Succeſſoribus Noſtris Romanis Pontificibus jure concedendi Ordinariis, & Superioribus localibus in quibuſdam peculiaribus caſibus facultatem examinandi etiam cauſas reſtitutionis in integrum, ac ſuper ipſis pronunciandi, antequam ad Sententiam ferendam ſuper Profeſſionis validitate, aut nullitate deveniant, ut non ſemel ex Apoſtolicæ Sedis diſpenſatione factum fuiſſe non ignoramus.

A ſola Apoſtolica Sede concedendum.

Ejus conceſſio tamē Judicibus inferioribus aliquando delegata.

Hujus autem judicii methodus diverſa quondam fuit ab ea, quæ in præſenti obſervatur. Antiquis enim temporibus, viſa probabili ratione, ſeu fumo, ut ajunt, cauſarum reſtitutionis in integrum, ea ab Apoſtolica Sede concedebatur, nimirum facultas indulgebatur reclamantibus adverſus Profeſſionem, ut licet elapſum eſſet quinquennium, nihilominus de illius nullitate coram Judicibus competentibus actionem promovere poſſent; pro cujus judicii inſtructione deinceps a Superiore Regulari, & ab Ordinario loci legitimus conficiebatur Proceſſus, atque Sententia ſuper validitate, aut nullitate ferebatur. Quæ ſane methodus ſi hoc etiam

Antiqua Praxis concedendi reſtitutiones in integrum.

tempore in uſu eſſet, oporteret Nos eorum præcipue, quæ ad hujuſmodi judicium conſequentia ſunt rationem habere; ac providere, ne unius tantum Sententiæ vigore Profeſſiones Regulares diſſolverentur. Sed

Hæc nunc non conceditur niſi prævio Proceſſu, & examine cauſarum.

alius hodierno tempore eſt ordo, qui in præfatis Congregationibus, ſeu Tribunalibus, pro concedenda reſtitutione in integrum adverſus lapſum quinquennii obſervatur; nam priuſquam ſuper ea quidquam decernatur, committitur Ordinario loci, & Superiori Regulari ut Proceſſum conficiant; eoque demum tranſmiſſo, proponitur dubium ſuper conceſſione reſtitutionis in integrum, idque non minus accurate, ac ſevere examinatur, ac ſi dubium propoſitum eſſet ſuper ipſa validitate, aut nullitate Profeſſionis. Si autem petita in integrum reſtitutio concedatur, tunc Ordinario, & Superiori locali committitur, ut Sententiam proferant ſuper controverſa Profeſſionis validitate. Sed quamvis in hujuſmodi commiſſionibus plena ipſis relinquatur facultas judicandi ſive pro validitate, ſive pro nullitate Profeſſionis, prout ipſis juſtum viſum fuerit, uſu tamen compertum eſt, quod, quum idem ſatis noverint quam diligenti, & gravi judicio apud Sedem Apoſtolicam diſcuſſæ fuerint cauſæ, propter quas reſtitutio in integrum conceſſa fuit; viſo dumtaxat hujuſmodi conceſſionis reſcripto, nec ulteriori inſtituto examine, ad ferendam pro nullitate Profeſſionis Sententiam ut plurimum ſine dubitatione procedunt.

Sententiæ Judicum Ordinariorum plerumque conformes ſunt judiciis ſuper reſtitutione in integrum.

Accuratum hujuſmodi examen cauſarum reſtitutionis in integrum apud Romanæ Curiæ Judices in more poſitum, non modo non immutare intendimus, verum etiam approbatione noſtra ſingulis, ad quos pertinet, magnopere commendatum ab ipſis in poſterum obſervari volumus, ac jubemus; hoc tamen addito, ut in commiſſionibus, quæ diriguntur Superioribus Regularibus, & Ordinariis locorum pro conficiendis Proceſſibus, iiſdem ſub pœna nullitatis actorum injungatur, ut in omnibus procedere debeant cum interventu Defenſoris Profeſſionis; ad quem nimirum pertinebit interrogatoria dare, juxta quæ examinari debebunt teſtes, aliaque ad officium ſibi impoſitum pertinentia diligentiſſime præſtare. Item volumus, ut in ipſa propoſitione dubii ſuper conceſſione reſtitutionis in integrum, tam in præfatis Cardinalium Congregationibus Concilii Tridentini interpretationi, & Epiſcoporum, ac Regularium conſultationibus præpoſitis, quam in Auditorio Rotæ, aut in quacumque Congregatione peculiariter forſan deputata, ſub ſimili nullitatis pœna, Defenſor Profeſſionis, ab eo, qui Tribunalis caput eſt deputatus, expenſis eorum, de quibus ſupra, ſemper & in omnibus actibus in judicio ſtare debeat; neque ſolum in prima hujuſmodi dubii propoſitione, ſed etiam in ulterioribus, quatenus reclamans in prima rejectus ad novam audientiam admittatur. Denique, ut pro fruendo beneficio reſtitutionis in integrum unica favorabilis reſolutio nequaquam ſufficiat, niſi ea per ſecundam conformem, iterato cauſæ examine, auditoque ſemper Defenſore Profeſſionis confirmata fuerit; quemadmodum in altera Conſtitutione Noſtra præſentis initio allegata, de cauſis ſuper nullitate matrimonii conſtituimus; Nos enim præſentium tenore decernimus, ac ſub pœnis adverſus Apoſtatas ſancitis diſtricte prohibemus, ne quis ſub clypeo unicæ reſolutionis pro conceſſione reſtitutionis in integrum obtentæ, e Religionis clauſtris migrare, multoque minus habitum regularem deponere audeat, ſeu præſumat: quum ad prædictas pœnas declinandas, & altera reſolutio ſub reſtitutione in integrum priori conſentanea, & Sententia ſuper nullitate Profeſſionis a Superiore Regulari, & ab Ordinario ferenda expectari omnino debeant; nec niſi per hujuſmodi Sententiam a prædictis Judicibus, præviis duabus reſolutionibus pro conceſſione reſtitutionis in integrum legitime latam, judicium abſolutum cenſeri queat.

Defenſor Profeſſionis aſſiſtere debet tam confectioni Proceſſuum de cauſis reſtitutionis in integrum,

Quam examini cauſarum apud S. Sedem.

Examen hujuſmodi duplex requiritur, antequam Ordinarius & Superior procedere valeant.

Quamdiu reclamans in Religione manere debeat.

Quæ omnia ſi ita obſervabuntur, ut a Nobis conſtituta ſunt, utque omnibus ad quos pertinet, ac pertinebit in poſterum ſedulo obſervanda, & implenda a Nobis præſcribuntur, & enixe inculcantur; profecto non dubitamus, quin multo rariores in poſterum futuræ ſint inſtantiæ, & contentiones eorum, qui vel intra quinquennium a die Profeſſionis emiſſæ, vel etiam eo elapſo, ſuſceptum Religioſæ vitæ inſtitutum relinquere adnitantur. Ad hoc autem certius obtinendum magnopere contulerit, ſi a Superioribus quoque Regularium Ordinum in novitiorum admiſſionibus ea obſervabuntur, quæ & in eorum Conſtitutionibus, & in Decretis fel. record. Clementis Papæ VIII. Prædeceſſoris Noſtri ſtatuta ſunt, quæque omnia ab ipſis pleniſſime obſervari, & impleri, Nos pariter ipſis

Præmiſſorum obſervantia injungitur omnibus, ad quos pertinet.

Ac Superioribus Regularibus obſervantia Canonum, Conſtitutionum, & Regularum.

præcipimus, ac jubemus; tum etiam ſi ipſi minus facile conſenſum ſuum præbebunt, ut admittantur ad Profeſſionem Tyrones, ſive qui ætatem quidem a Concilio præſcriptam compleverint, at non ad eam pertingerint, quæ a Conſtitutionibus Ordinis ſtatuta eſt, ſive illi, qui licet annum novitiatus expleverint ad normam Concilii, adhuc tamen ulterius in eo manere deberent, juxta præſcriptum ſuarum peculiarium Conſtitutionum, multoque magis ii, qui nec per integrum annum, ſed per octo, aut ſex menſes dumtaxat tyrocinium poſuerunt: ac demum ſi ipſi Superiores haud ſe interponent, neque curabunt, ut Profeſſi ante legitimam ætatem ad Ordines Sacros promoveantur. Quæcumque enim, ſive in Sacris Canonibus, aut Pontificiis Conſtitutionibus ſive in peculiaribus Ordinum Statutis, circa præmiſſa provide conſtituta ſunt, non parum habent momenti ad religioſam vocationem in hominum cordibus ſtabiliendam, & ad cohibendam verſatilem animorum mobilitatem, quæ ut plurimum aut ſola, aut potiſſima cauſa eſt, qua Profeſſi adducuntur, ut vota, quibus obſtricti ſunt, irrita declarari cupiant. Neque vero Apoſtolica Sedes ullas unquam diſpenſationes in præmiſſis concedere conſuevit, niſi prævio aſſenſu, aut etiam accedentibus precibus Superiorum Regularium, quibus nempe æquum, & neceſſarium eſt fidem adhiberi in expoſitione cauſarum, quas urgere aſſerunt pro concedendis diſpenſationibus, quæ petuntur. Illud autem nullo modo ferri, aut probari poteſt, quod tamen apud pleroſque invaluiſſe conſtat, ut ſcilicet reclamantibus adverſus Profeſſionem ſive intra quinquennium, ſive poſt ejus decurſum, Superiores ipſi contradictores ſeſe non exhibeant, aut etiam aperte ſuffragentur; ex falſa nimirum opinione, quod Religioſorum virorum ſocietate indignus cenſendus ſit, quicumque ab ea diſcedere exoptat; quodque ex inutili Monacho, utilis forraſſe Clericus Sæcularis exiſtere poſſit. Nunquam enim licitum eſt juſtitiam deſerere aut prodere, quæ jubet omni ratione ſuſtineri actum adeo ſolemnem, & natura ſua irrevocabilem, in quo perficiendo, una cum Profeſſo, ipſa quoque Religio intervenit.

Utque Religionis, & Profeſſionis defenſionem non deſerant.

Ad prædictum finem præterea quam maxime proderit, ſi & Eccleſiaſtici Præſules, & Judices debitas Officii ſui partes explere non prætermittent. Eccleſiarum quidem Præſules ſi anathemati ſubjectos declarabunt omnes, & ſingulos cujuſcumque qualitatis, conditionis, & dignitatis fuerint, qui Virgines, aut Viduas, ſeu alias quaſcumque mulieres invitas, præterquam in caſibus in jure expreſſis, coegerint ad ingrediendum Monaſterium, vel ad ſuſcipiendum habitum cujuſcumque Religionis, vel ad emittendam Profeſſionem; juxta Sanctionem Sacræ Tridentinæ Synodi *ſeſſ.* 25. *c.* 18. *de Regul.* ubi etiam pares cenſuræ ſtatuuntur adverſus eos, qui in hujuſmodi factis conſilium, auxilium vel favorem dederint; ac ſi omnes ſimiliter, quotquot auſi fuerint compellere viros ad ingrediendam Religionem, & ad vota profitenda, juſtis, gravibuſque pœnis afficient. Judices vero, ſi falſo ante omnia depoſito præjudicio, quo nonnulli arbitrantur latiſſimam viam, quoad fieri poteſt, aperiendam eſſe iis, qui inde migrare cupiunt, ubi invito animo commorantur, ad exactam juſtitiæ lancem expendent & numerum, & qualitatem teſtium, qui ad comprobandam nullitatem Profeſſionis inducuntur, & vim majorem a minori, metum gravem a levi, debilem a conſtantiori ſexu, interclusam a permiſſa reclamandi facultate diſcernent, aliaſque omnes circumſtantias ſedulo animadvertent, quæ in hoc toto rerum genere ab Auctoribus conſiderari ſolent.

Epiſcopi procedant contra inferentes vim, & metum.

Judices omnia expendant ad normam juris.

Itaque prædictis omnibus, & ſingulis graviſſime denunciamus, diſtricteque præcipimus, ut in cunctis quæ ad eorum officia pertinent, a juſtitiæ tramite, & a præſcriptis ſibi legibus ne minimum quidem diſcedant; ac meminerint, omnium, quæcumque geſſerint ſeveriſſimam ſibi rationem, tum apud Divinum Judicem, tum apud homines reddendam fore. Nos vero, ſi Deo placuerit valetudinem Nobis cum vita ſervare, non parum operæ conferre intendimus, quo planius, atque facilius de cauſa hujus generis ab ipſis in poſterum judicari valeat. Si quidem Nobis propoſitum eſt cum conſilio delectorum virorum in Theologica, & Canonica facultate præſtantium nonnullas quæſtiones accurate examinare, ac dirimere, quæ variis Scriptorum opinionibus jactatæ, & varias ſpecies induentes, juxta diverſas occurrentium caſuum circumſtantias ancipites, atque ſollicitos detinere ſolent judicantium animos; ut Nobiſmetipſis

De variis quæſtionibus in hac materia occurrentibus examen inſtituitur.

ipſis

ipſis in minoribus olim conſtitutis non ſemel eveniſſe meminimus, quum pro munere Secretarii præfatæ Congregationis Cardinalium Conc. Trid. Interpretum, hujuſmodi cauſas ad regulam juris exigendas præ manibus haberamus. Ejuſmodi ſunt exempli cauſa quæſtiones: Utrum Profeſſio quamvis initio nulla fuerit, per ſubſequentes tamen actus convalidetur; quinam ſint actus ex quibus hujuſmodi convalidatio, ſeu ratificatio inducatur; & quid momenti habeat ad hunc effectum ſuſceptio Sacrorum Ordinum *ad titulum Religioſæ paupertatis*. Præterea ſi quis forte ante legitimam ætatem ignorans Profeſſionem emiſerit, & in ea ignorantia per plures annos in Religione permanſerit, ſeque valide Profeſſum exiſtimans, ea omnia, quæ Profeſſorum ſunt una cum ſociis præſtiterit, an hic deinde intelligens qua ætate vota emiſerit, non obſtantibus actibus veri Profeſſi a ſe geſtis, adhuc præfatæ ignorantiæ præſidio, actionem habeat ad reclamandum adverſus Profeſſionem a ſe factam; an vero talis ignorantia nihil eidem ſuffragetur, quo minus Profeſſionem initio nullam per ſubſequentes actus ratam habuiſſe cenſeatur. Item an Profeſſus, qui in Profeſſionis actu impedimentum aliquod, ſive defectum occultavit, de quo interrogatus fuit, addita declaratione ad formam Conſtitutionum, quod ſcilicet Religio ipſum cum hujuſmodi defectu, aut impedimento forſan occultato admittere non intendebat; an inquam, talis Profeſſus, qui Religioni dolum ſtruxit, ejuſmodi commodum ex propria fraude deſumere poſſit, ut validitatem ſuæ Profeſſionis ex eo capite impugnare valeat. Denique, an ullam vim habere debeat in foro externo ad ſuadendam Judici nullitatem Profeſſionis, quod reclamantes Profeſſi aſſerere ſæpe non dubitant, ſe in proferendis Religioſis votis, mentem ſervaſſe alienam a propoſito ſe obligandi. Hæc omnia aliaque ſimilia in hujuſmodi judiciis frequenter occurrentia, & in utramque partem hactenus diſputata, tum Noſtro, tum aliorum, quos, ut ſupra diximus, in conſilium advocaturi ſumus, diligenti ſtudio, Deo adjuvante, explanare deliberavimus.

Clauſulæ pro perpetua præſentium literarum firmitate, & obſervantia.

Interim præſentes litteras, cum omnibus, & ſingulis in ipſis decretis, atque ſtatutis firmas, validas, & efficaces exiſtere, ac perpetuo fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit in omnibus, & per omnia pleniſſime, & inviolabiliter obſervari volumus, & decernimus. Sicque, & non aliter per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, prædictaſque S. R. E. Cardinalium Congregationes Generales, & particulares, alioſque ejuſdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & S. Sedis Nuncios, alioſve quoſlibet quacumque præeminentia, auctoritate, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, ubique judicari, & definiri debere; ac nullum, irritum & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Quibuſcumque in contrarium non obſtantibus.

Non obſtantibus, tam cauſarum forſan ad hunc diem introductarum pendentia, quas quidem cauſas, in quibuſcumque ſtatibus, & terminis de præſenti reperiantur, juxta ſuperius præſcripta omnino tractari, judicari, & definiri debere expreſſe decernimus; quam Noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula de jure quæſito non tollendo, aliiſque Apoſtolicis, ac in univerſalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, Decretis quoque, & reſolutionibus a præfatis Cardinalium Congregationibus, ſive ab Auditorio Rotæ prædicto, aut aliis quibuſcumque Judicibus, & Tribunalibus alias forſan, & aliter factis, conditis, & emanatis; necnon quibuſvis etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, Privilegiis, Exemptionibus, & Indultis, etiam in corpore juris clauſis, aut litteris Apoſtolicis, quibuſvis Perſonis, Collegiis, Locis, Ordinibus etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Inſtitutis, etiam Societatis Jeſu, & S. Jo. Jeroſolymitani, aliiſve quibuslibet ſpecifica, & individua mentione digna, etiam ſub quibuſcumque verborum tenoribus, & formis, & cum quibuſvis etiam clauſulis, & Decretis, etiam derogatoriarum derogatoriis, & irritantibus, in genere, vel in ſpecie, etiam Motu ſimili, & de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, ſeu conſiſtorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, & individua mentio, ſeu quævis alia expreſſio ad id ſervanda foret, illorum tenores, formas, cauſas, & occaſiones præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & exactiſſime ſervatis, & ſpecificatis reſpective habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, hac vice dumtaxat, & ad præmiſſorum effectum pleniſſime, & ampliſſime, Motu pari derogamus, & derogatum eſſe volumus, ceteriſque contrariis quibuſcumque.

Publicatio præſentis Conſtitutionis in Urbe tribuatur vim perſonalis intimationis omnibus factæ.

Volumus inſuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præſentes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quiſquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipſas præſentes, ſeu earum tranſumpta, ad valvas Eccleſiæ Sancti Joannis in Laterano, & Baſilicæ Principis Apoſtolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis Innocentianæ in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Curſoribus Noſtris, ut moris eſt, publicari, & affigi, ſicque publicatæ, & affixæ, omnes, & ſingulos quos concernunt, ſeu concernent in futurum perinde afficere, & arctare, ac ſi unicuique illorum perſonaliter intimatæ, & notificatæ fuiſſent.

Tranſumptis fidem præſtari ſanciam.

Utque earumdem præſentium tranſumptis, ſeu exemplis etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publice ſubſcriptis, ac Sigillo perſonæ in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides, tam in Judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipſis præſentibus haberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Sanctio pœnalis.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Noſtrarum confirmationis, approbationis, voluntatis, mandatorum, ſtatutorum, decretorum, & declarationum infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus, ſe noverit incurſurum.

Dat. Pontificatus anno VIII. die 4. Martii 1748.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ 1748. quarto nonas Martii Pontificatus noſtri anno octavo.

D. Card. Paſſioneus.

J. Datarius

VISA de Curia

J. C. Boſchi.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Noſtri JESU CHRISTI 1748. Indictione 11. die vero 17 Martii Pontificatus autem SS. in Chriſto Patris, & Domini Noſtri D. BENEDICTI, Divina Providentia Papæ XIV. anno octavo, ſupradicta Conſtitutio affixa, & publicata fuit ad Valvas Baſilicæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, & Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Franciſcum Romulatium Apoſtolicum Curſorem.

Horatius Magnaini Mag. Curſ.

CONSTITUTIO SS. D. N. BENEDICTI PAPÆ XIV.

Super deſignatione Confeſſariorum extraordinariorum pro Monialibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium.

PAſtoralis curæ Nobis impoſitæ munus hanc, inter alias, ſolicitudinem a Nobis, ut pupillorum animis in afflictione, & anguſtia conſtitutis opportuna ſolatia, ac remedia afferre non negligamus, quorum ope interiorem conſcientiæ tranquillitatem recuperare, aut conſervare valeant, ſine qua impoſſibile eſt debitam Omnipotenti Deo ſervitutem alacri, & prompta affectione exhibere;

Vigilantia Pontificis in procuranda conſcientiarum ſerenitate.

Hujuſmodi angoribus, & afflictionibus, confici paſſim conſtat Religioſas Mulieres in Clauſtris degentes, quibus certus, & unicus Sacramenti Pœnitentiæ Miniſter a Monaſterii Prælato ad tres, ut minimum, annos deſignari ſolet, cui, ſi aliquando, præ pudore, vel alia quapiam de cauſa, non omnes conſcientiæ ſuæ receſſus aperire audeant, atque ideo confeſſionis integritati detrahere incipiant, in barathrum perditionis æternæ ſe ipſas miſere conjiciunt.

Præcipue in Monialibus, quæ certum habent Confeſſarium.

Quod ſane haud raro evenire, ſatis Nobis exploratum, atque compertum eſt, tum ex iis, quæ in Apoſtolicæ Pœnitentiariæ Officio tractari vidimus, dum olim in minoribus conſtituti plurium annorum ſpatio munus Doctoris in Decretis in eodem Officio ſuſtinuimus; tum etiam ex iis, quæ in Epiſcopalis Anconitanæ primum, deinde in Metropolitanæ Bononienſis Eccleſiæ regimine frequenti uſu cognovimus; tum demum ex his, quæ ſæpius ad Nos in Petri Cathedra octavum jam annum, Dei miſeratione reſidentes deferri contingit, ſive ex parte diverſarum hujuſmodi Monialium, quæ animarum ſuarum anguſtias paternis oculis Noſtris identidem ſubjicere coguntur, ſive ex parte Ven. Fratr. Noſtrorum Eccleſiarum Antiſtitum, qui Nobis earumdem Monialium in ſuis Diœceſibus exiſtentium calamitates, ex præallegata cauſa ortas, aut viva voce, aut per litteras non ſemel repræſentarunt, ac ſuper ea re Apoſtolicæ providentiæ opem poſtularunt. Hinc eſt, quod Nos earum ſpecialibus indigentiis per hanc Noſtram perpetuo valituram Conſtitutionem opportune proſpicere volentes;

Ideo firma remanente lege de unico Confeſſario Ordinario.

non quidem intendimus conſultiſſimam illam, & veteris diſciplinæ auctoritate roboratam legem tollere, aut abrogare, qua generaliter ſtatutum eſſe dignoſcitur, ut pro ſingulis Monialium Monaſteriis unus dumtaxat Confeſſarius deputetur, qui Sacramentales Confeſſiones univerſæ earum Communitatis excipiat, neque liceat unicuique Moniali peculiarem Confeſſarium pro libito ſibi deligere; ſed hoc dumtaxat Nobis propoſitum eſt conſtituere, ut ſi quando generalis hujuſmodi legis rigor, in peculiaribus caſibus, non ſine animarum detrimento, aut periculo ſervari poſſe videatur; in promptu ſit opportunæ diſpenſationis & indulgentiæ remedia occurrentibus neceſſitatibus admovere.

De extraordinariis opportunius decernitur infra.

Sane jamdudum S. Thomas Aquinas Scholarum Princeps Eccleſiæque Doctor, *in Supplemento tertiæ partis, q. 8. art. 4. ad ſextum*, ſive *in quartum Sententiarum*, ex quo commentario deſumptum eſt hujuſmodi *Supplementum* hoc Superioribus monitum dedit, & ſubditis ſuis, quibus certum, & unicum Confeſſarium deſignare ſolent, haud difficulter licentiam concedant confitendi peccata ſua alteri Sacerdoti; propterea quod multi infirmi, & imbecilles animo reperiuntur, qui potius eligerent ſine Sacramentali expiatione ex hac vita migrare, quam ipſa peccata certo alicui Sacerdoti a Superiore deſignato aperire.

Sententia D. Thomæ Aquinatis pro conceſſione Conf. extraord.

Jam vero Sacroſancti Conc. Trid. Patres hanc legem diſtricte ſanxerunt, *ſeſſ. 25. c. 10. de Regul.* ut Epiſcopi aliique Monaſteriorum Prælati, ſubjectis ſibi Monialibus Confeſſarium extraordinarium duabus, aut tribus vicibus in ſingulos annos exhibere debeant; per hæc verba: *Præter ordinarium autem Confeſſorem, alius extraordinarius ab Epiſcopo, aut aliis Superioribus, bis, aut ter in anno offeratur, qui omnium Confeſſiones audire debeat.*

Decretum Conc. Trident. ut deputetur bis, aut ter in anno.

Quod quidem non alia de cauſa præſcriptum fuit, quam quia ſatis conſtabat nonnullas aliquando Moniales eſſe, quæ nulla ratione adduci poſſunt, ut aliquod peccatum ſuum ordinario Confeſſario confiteantur; adeo ut neceſſe omnino ſit alterius Confeſſarii copiam ipſis ſuppetere, ut apud hunc de peccatis ſuis, integre, rite, atque utiliter confiteri poſſint: Id ipſum probe animadvertit Magnus Eccleſiæ Dei Sacerdos S. Carolus Borromæus, qui prædicti Conc. Trid. abſolutionem ope ſua plurimum juvit, ejuſque executionem, & obſervantiam in ſua Mediolanenſi Civitate, & Provincia non ſine immenſis laboribus, & curis invexit; is enim hac de re decrevit; *Præterea Superiores ex Decreto Sacri Tridentini Concilii, quot annis idoneum Confeſſorem extraordinarium Monialibus ſibi ſubjectis exhibeant, cui curent, ut univerſæ confiteantur, ut quæ hujuſmodi indigent medicina propter aliquem occultum animæ morbum, neque ipſæ eam poſtulare, aut accipere ab uſato Confeſſore unquam auderent, liberius mederi ſuis malis poſſint, ac Diaboli laqueos evadere, una cum reliquis Confeſſario novo ſua peccata confitendo*, uti legere eſt *in Actis Eccleſiæ Mediolanen. impreſſ. anno 1599. pag. 53. in editione autem Lugdunenſi tom. 1. pag. 46.*

S. Carolus Borromæus Decreti executionem urget.

Porro quicumque Conciliaris Decreti ſenſus penitus introſpexerit, non modo ſalutarem illius providentiam facile agnoſcet, ſed & circumſpectam ejuſdem æquitatem mirari debebit. Superioribus enim tantummodo injungitur, ut duabus, tribuſve vicibus infra annum Confeſſarium extraordinarium Monialibus exhibeant, *bis, aut ter in anno offeratur*; Hujuſmodi autem Confeſſarius jubetur earum omnium Confeſſiones excipere quotquot eidem confiteri velint: *Qui omnium Confeſſiones audire debeat*.

Deputatio Confeſſ. extraord. favere Monialibus.

Neque tamen omnibus, & ſingulis Monialibus præcipitur, ut peccata ſua extraordinario Sacerdoti confiteantur. Nihil aliud enim requiritur ab omnibus in Monaſterio, tam, ſcilicet a Superioriſſa, ceteriſque Monialibus Profeſſis, atque Novitiis, quam a Sæcularibus, quæ vel educationis cauſa, vel alio titulo in eodem Monaſterio cum debitis facultatibus commorantur, niſi ut extraordinario Confeſſario ſingulæ ſe ſiſtant, ſive ad Sacramentalem Confeſſionem apud ipſum, ſi placuerit, peragendam, ſive ad ſalutaria monita, etiam extra Sacramentalem Confeſſionem ab ipſo accipienda.

Quæ ſolum tenentur ſingulæ coram eo ſe ſiſtere.

Atque ita prudentiſſime conſultum eſt, ne ſi Moniales aliquæ extraordinarium Confeſſarium adirent, aliæ autem coram ipſo non comparerent, ſuſpiciones, atque oblocutiones excitarentur, & illæ quidem cenſerentur neceſſarias habuiſſe cauſas, ob quas ad extraordinarii opem confugere coactæ eſſent; aliæ vero ab hujuſmodi neceſſitatibus, & cauſis immunes judicarentur. Quam agendi rationem communi Doctorum calculo comprobatam ſan. mem. Prædeceſſor Noſter Clemens Papa XI. Edicto ſuo (quod eſt XV. *in ſecunda parte ipſius Bullarii*) inviolabiliter ſervari mandavit, & eamdem omnium Diœceſum conſuetudo recepit. Nec aliud Nobis hac in re addendum ſupereſt; niſi, ut Vener. Fratres Noſtros Eccleſiarum Antiſtites enixe hortemur, ut quamvis Tridentina Synodus de ſolis Clauſtralibus Monialibus in præmiſſo Decreto loquatur, nihilominus eamdem diſciplinæ formam obſervent, tam cum aliis Monialibus, quæ licet Clauſuræ legibus minime aſtrictæ ſint, in communitate tamen vivunt, quam cum aliarum quarumcumque Mulierum, aut Puellarum Cœtibus, ſeu Conſervatoriis, quoties tam illæ, quam iſtæ, unicum Ordinarium Pœnitentiæ Miniſtrum a Superioribus deſignatum habeant. Quæcumque enim circa Moniales in rigoroſa Clauſura viventes cavenda ſunt, eadem in aliis quibuſcumque Mulieribus, ſive Regularibus, ſive Sæcularibus in Communitate, aut Collegio degentibus, locum habere poſſunt; ideoque pari providentia, iiſdem remediis arceri, aut emendari debent.

Pontifex extendi cupit eamdem regulam ad omnes Mulierum Communitates.

Et nos quidem, quum hanc conſuetudinem offerendi Confeſſarios extraordinarios bis, aut ter in anno ſingulis tam Monialium non Clauſtralium Communitatibus, quam piis aliarum Puellarum, & Mulierum Cœtibus, & Communitatibus in Noſtra Civitate,

tate, & Diœceſi Bononienſi induxerimus (qua de re extat edictum Noſtrum num. 56. inter Paſtorales Inſtitutiones italico primum ſermone a Nobis vulgatas; deindeque in latinum converſas) omnibus teſtari poſſumus, vel potius debemus, uberem ſpiritualium utilitatum meſſem nos inde evidenter collegiſſe.

Dubia quædam circa Concilii Decretum certa declarat.

Quum vero ſuper relati Conciliaris Textus intelligentia nonnullæ quæſtiones alias excitatæ, eædemque jampridem per opportuna Sedis Apoſtolicæ Decreta definitæ fuerint, operæ pretium ducimus hujuſmodi definitiones ab omnibus ad quos ſpectat, omnino tenendas, atque ſervandas, his Noſtris Apoſtolicis litteris complecti, & auctoritatis quoque noſtræ robore communitas, in prædictorum omnium notitiam deducere. Et primo quæſitum fuit ad quem Superiorem pertineat extraordinarium Confeſſorem Monialibus deputare, atque offerre: Sed facilis fuit reſponſio, quam Nos quoque Decreto Noſtro ratam habemus: hujuſmodi ſcilicet deputationem ad eum regulariter ſpectare, ad quem pertinet Confeſſarii Ordinarii electio, & deputatio; ideoque Epiſcopus, ſive Ordinarius loci, qui Monialibus ſibi ſubjectis Confeſſarium Ordinarium dare conſuevit, idem Confeſſarium extraordinarium bis, aut ter in anno ad normam Tridentinæ Sanctionis, eiſdem offerre tenetur; Prælatus vero Regularis, ad quem pertinet Ordinarium Confeſſarium ſubditis ſibi Monialibus, ſervata Apoſtolicarum Conſtitutionum forma, deſignare, & conſtituere; ipſe etiam eiſdem extraordinarium Confeſſarium in vim præfati Decreti, & juxta eaſdem Conſtitutiones, duobus, aut tribus per annum temporibus exhibere poteſt, ac debet. Quæ tamen ideo *regulariter* pertinere diximus; quia ſi Epiſcopus aliquis (quod Deus avertat) adeo hac in re negligens eſſet, ut Monialibus ſuis, bis, terve in anno extraordinarii Confeſſarii copiam facere prætermitteret; oſtendens, ut moris eſt, nullam hac de re Monialibus ipſis ſolicitudinem, aut curam eſſe; tunc volumus Dil. Fil. Noſtrum S. R. E. Cardinalem modernum, & pro tempore exiſtentem majorem Pœnitentiarium, ſtatim ac pro parte Monialium hujuſmodi requiſitus fuerit, Ordinarii Paſtoris negligentiam ſupplere debere, earumque Monaſterio extraordinarium Confeſſarium ex eorum tamen numero, qui ad excipiendas Moniales Confeſſiones ab ipſo Ordinario loci approbati fuerint, cum omnibus neceſſariis, & opportunis facultatibus concedere, & deputare. Quod ſi Prælatus Regularis eamdem Concilii legem de Confeſſore extraordinario bis, aut ter in anno Monialibus ſibi ſubjectis exhibendo ſimiliter implere neglexerit, tunc locus fiet Decreto Congregationis S.R.E. Cardinalium ad ipſius Concilii interpretationem, & executionem auctoritate Apoſtolica deputatorum, quo ſcilicet eadem Congregatio ad quæſtionem ab Epiſcopo Vercellenſi propoſitam *die 23. Auguſti anni 1631.* reſcripſit, ut infra: *Epiſcopus Vercellen. ſupplicat ſibi reſponderi, an deputatio Confeſſarii extraordinarii Monialium Regularibus ſubjectarum ſpectet ad Ordinarium loci: Sacra Congregatio cenſuit ad Epiſcopum non pertinere, niſi in caſu negligentiæ eorumdem Regularium*, ut videre licet *Decretor. lib. 14. pag. 493.* Nec aliter reſpondit quæſtionibus ab Epiſcopis Belgii exhibitis, *die 6. Aprilis anni 1647.* ut legitur *Decret. lib. 18. pag. 32.* Quæ quidem reſcripta, & Decreta Nos etiam præſentium tenore, & Apoſtolica auctoritate in omnibus, & per omnia approbamus, & confirmamus.

Ordinariorum negligentia ſuppleri debet a Cardin. majori Pœnitentiario.

Superiorum vero Regularium, ab Ordinariis locorum.

I.
Ad quem pertineat Confeſſarium extraordinarium Monialibus offerre.

Quum autem Tridentina Synodus de univerſa quidem Monialium Communitate, ut ſupra decreverit, ſed nihil de ſingulis Monialibus ſtatuerit, ut patet legenti Textum citati capitis X. utque etiam jam uſque ab anno 1585. judicatum fuit ab ipſa Congregatione Cardinalium Concilii Interpretum, qui ſubſequens reſcriptum quod extat *Decr. lib. 4. pag. 90. Sacra &c. cenſuit, extraordinarium Confeſſorem offerendum non alicui Moniali ſingulariter, ſed omnibus Monialibus univerſe, ut omnium Confeſſiones audire debeat; in arbitrio tamen cujuſque Monialis eſſe, ut Confeſſario extraordinario velit confiteri*; Hinc ortum habuit alterum controverſiæ, ſeu dubitationis caput; an ſcilicet, ubi jam univerſæ Communitati bis, terve infra annum Confeſſarii extraordinarii copia facta eſt, & nihilominus aliqua Monialis Confeſſarium peculiarem extra ordinem ſibi concedi petit, an inquam hujuſmodi petitioni ſit indulgendum. Id autem primo loco quæſitum fuit, propoſito caſu Monialis graviter ægrotantis quæ in mortis periculo pro ſpirituali conſolatione poſtulet alium Sacerdotem qui tunc non ſit ordinarius Monaſterii Confeſſor ſuprema ſibi Eccleſiaſticæ pietatis officia, & Pœnitentiæ Sacramentum miniſtrare. Huic annuendum facile eſſe, prædicta Congregatio pluries judicavit, ut videre eſt ipſius *Decret. lib. 18. pag. 322. a tergo*, ſub *die 6. Aprilis anni 1647.* & eodem libro *pag. 586. die 12. Februarii anni 1649.* quæ pariter Decreta a Nobis præſentium tenore approbantur, & confirmantur; ut ſcilicet Epiſcopi ſubjectis ſibi Monialibus in gravi infirmitate conſtitutis, & id expetentibus, peculiarem Confeſſarium concedere debeant; idemque etiam idipſum præſtent erga Moniales Regularibus Prælatis ſubjectas, quum aliqua ex illis a ſuo Superiori Regulari hujuſmodi gratiam impetrare non potuerit. In hoc autem caſu nihil ſtatuitur de Cardinali Majore Pœnitentiario non ideo, quia nequeat is pro ſingulis Monialibus idem facere, quod ſupra diximus eumdem pro toto Monaſterio facere poſſe; ſed quia tunc, ob temporis anguſtias; intercluſa præſumitur via recurrendi ad ipſius Officium. Quod ſi nihilominus ipſis adeundi tempus, & modus ſuppetat; ad eum pertinebit eadem prorſus ratione, peculiaribus ſupplicantium neceſſitatibus providere, qua dictum eſt ſuperius, univerſæ Religioſæ Communitati ab ipſo conſulendum eſſe.

II.
An Monialibus concedendi ſint Confeſſarii peculiares extra ordinem.

Quid in caſu gravis infirmitatis.

Actum deinde fuit de peculiaribus quibuſdam Monialibus, quæ nec corpore infirmæ, nec morti proximæ, Ordinario tamen miniſtro confiteri obfirmate recuſant. Iſtarum quoque animi debilitas commiſeranda eſt, & ſublevanda; adeoque, ubi earum reluctantia ſuperari nequeat, Confeſſarius extra ordinem deputandus eſt, qui earum Confeſſiones peculiariter excipiat. Id vero circa Moniales Epiſcopo, ſive Ordinario loci ſubjectas ab ipſo Ordinario præſtari debet. Quod autem ad illas pertinet, quæ Regulari regimini ſubſunt, ad Regularem Prælatum pertinet ſervatis ſervandis, peculiarem ipſis deſtinare Confeſſarium ex approbatis ab Ordinario ad Confeſſiones Monialium; vel ſi Sacerdos ille, cui ejuſmodi Monialis confiteri cupit, pro illis non ſit approbatus cum ipſo Ordinario agendum erit, ut pro excipienda ſaltem illius Monialis Confeſſione, & pro tot vicibus quot expedire judicabitur, eumdem approbet. Sin autem contingat (neque id adeo rarum eſt) ut Regularis Superior ad concedendum hujuſmodi Confeſſarium extraordinarium Moniali communem Confeſſarium recuſanti nullo pacto adduci poſſit; jam huic caſui proviſum eſt per Decretum anno 1573. a prædicta Congregatione Concilii editum, & a fel. recor. Gregorio Papa XIII. tunc Apoſtolicum Thronum obtinente approbatum, & confirmatum, quod nunc iterum Confirmationis Noſtræ auctoritate roboramus. Decreti verba relata *lib. 1. Decretorum ipſius Congregationis pag. 66. a tergo*, hæc ſunt *Monialis per aliquod tempus noluit confiteri Confeſſariis Regularibus. Dubitatum fuit, an Epiſcopus Regienſis poſſet dare dictæ Moniali Confeſſorem alterius Ordinis Regularem, vel Sæcularem, cui illa ſemel, vel plures confiteatur peccata ſua, & a quo abſolvi poſſit. Sanctiſſimus Dominus Noſter etiam ex Sententia Congregationis Concilii, declaravit, dictum caput decimum ita eſſe intelligendum, ut etiam poſſit Epiſcopus concedere Confeſſarium alterius Ordinis, vel ſæcularem*. Præterea nihil obſtat quominus ipſa Monialis recurſum habeat ad Cardinalem majorem Pœnitentiarium, a quo ipſi providendum erit, ut ſupra dictum eſt, per deputationem Confeſſarii ex approbatis ad Moniales apud quem illa confiteatur.

Quid in caſu inſuperabilis reluctantiæ adverſus Confeſſarium ordinarium.

Quæſitum denique fuit de Monialibus illis, quæ neque ægrotant, neque recuſant ordinarium Pœnitentiæ miniſtrum a Monaſterii Prælato pro univerſa Communitate deputatum; verum pro majori animi ſua quiete, atque ulteriori in via Dei progreſſu facultatem petunt confitendi aliquoties Sacerdoti ad excipiendas Monialium Confeſſiones jam approbato. Qua de re non ſemel Nobis in minori ſtatu degentibus accidit, ut cum aliquibus Epiſcopis, aut Regularibus Monialium Superioribus agere debuerimus. Porro in aliquos ex iis incidimus plus nimio ſeveros, qui aſpera quadam verborum brevitate reſpondebant, quod quum Moniali poſtulanti libera fuiſſet facultas confitendi extraordinario Sacerdoti, qui univerſæ Communitati non ſemel eo anno jam datus fuerat, tunc oportebat eam conſcientiæ ſuæ conſuluiſſe: Quod ſi oblata commoditate uti noluerat, id ſibi imputaret, neque pergeret Superiori moleſtiam afferre, ut peculiarem Confeſſarium extra ordinem ipſi concederet. Nobis autem objicientibus, Monialem hujuſmodi ad Apoſtolicæ Pœnitentiariæ Officium facile recurſum habituram, ibique haud ægre impe-

III.
Quid pro ſpirituali conſolatione, & profectu.

tra-

traturam id, quod ab ipſis Superioribus et denegatum fuiſſet, iterum conſtanter reſpondebant extraordinarium hujuſmodi Confeſſarium poſt impletam ab ipſis erga univerſum Monaſterium Tridentini Concilii legem, ab alio quidem concedi poſſe, ſed a ſe nunquam conceſſum iri.

Nimius Prælatorum rigor improbatur.

At vero neque tunc Nobis arridebat, neque profecto nunc Nobis placet rigida iſthæc agendi ratio; Perſuaſum enim habebamus, adeoque habemus, non ſolum integræ Communitati, ſed ſingulis etiam Monialibus indulgendum eſſe in iis rebus, quæ juſte, & rationabiliter petuntur, maxime, quum illæ ad earum conſcientiæ quietem, & ſecuritatem conferre dignoſcuntur. Neque ſane hujuſmodi poſtulationes, aut temere exaudiri, aut ſine cauſa rejici debere cenſemus, ſed inquirendum in primis eſſe de qualitatibus tum Monialis, quæ Confeſſarium extra ordinem petit, tum Confeſſarii, qui ab ea requiritur; ut utriſque diligenter inſpectis, deliberari poſſit, an illius votis annuendum ſit, an non.

Cautela adhibenda memoratur.

Si enim Monialis ex una parte nullum det adverſæ ſuſpicionis locum, ex altera vero Confeſſarius non modo legitimam Ordinarii approbationem, ſed etiam communem probitatis teſtimonium pro ſe habeat, nullo modo probare poſſumus tam firmum hujuſmodi Prælatorum in renuendo propoſitum; nec intelligimus, cur poſt Confeſſarium extraordinarium integræ Communitati juxta legem Conc. Trid. oblatum, nulla omnino Monialibus ſingulis ſpes relinquatur obtinendi peculiarem Confeſſarium, cujus conſilio, & opera juſtis fortaſſe de cauſis indigere ſe arbitrentur. Non ita ſane hac de re ſentiebat ſapientiſſimus ille animarum Rector S. Franciſcus Saleſius,

S. Franciſcus Saleſius quater in anno indulgebat extraordinarium.

cujus doctrinæ ſummam ex illius operibus, tum editis, tum manu ſcriptis, collectam bon. mem. Jo: Petrus le Camus Epiſcopus Bellocenſis juſto volumine complexus eſt, cui titulum fecit *Spiritus S. Franciſci Saleſii*. In hujus compendio quo ex Gallico in Italicam ſermonem converſum Venetiis anno 1745. pro quarta vice Typis editum eſt, parte 17. c. 6. aperte legitur, quod, cum Beatus Epiſcopus non ita intelligeret præmiſſum Conc. Trident. Decretum, ut vetitum exiſtimaret, Confeſſarium extraordinarium, pluribus etiam, quam tribus vicibus in anno, Religioſæ Communitati offerre, quæ quidem ſententia plures habet ſuffragatores, quos refert *Diana in editione coordinata tom. 7. tract. 1. reſ. 348.*

Nec excludebat casus peculiaris indigentia Monialium.

non ſolum ſolebat ſuis Monialibus Viſitationis Beatæ Mariæ Virginis quater in anno, videlicet in ſingulis Hebdomadis Quatuor Temporum Confeſſarium extraordinarium deputare; verum etiam earum reſpective ſuperioribus commendatum reliquit, ut ſingulis Monialibus, quæ non ex animi levitate, neque ex indiſcreta affectionis ſingularitate, Confeſſarium extraordinarium peculiariter peterent, haud ſe difficiles in eo concedendo præberent.

Eodem fruit ſavebat Cardin. Barbadicus.

Nec aliter ſe gerere conſuevit Ven. mem. Gregorius Cardinalis Barbadicus Epiſcopus Patavinus. Is enim, ut teſtatur illius quondam Vicarius Generalis Joannes Clericatus in *Tract. de Pœnit. dec. 41. num. 7.* & Patrum Tridentinorum Decretum quoad omnia Monialium Monaſteria in ſua Civitate, & Diœceſi exiſtentia quotannis re ipſa exequebatur, & nihilominus exorari ſe patiebatur a Monialibus, quæ aliquando rationabilibus de cauſis peculiarem pro ſe Confeſſarium expeterent. Hujuſmodi regulis, & exemplis noſtram quoque agendi rationem in ſpirituali Monialium regimine conformare curavimus; maximumque utilitatis, & quietis fructum Nos inde percepiſſe cognovimus.

Pontifex hortatur Prælatos, ut juſtis Monialium petitionibus benigne in clinent.

Quapropter Ven. Fratr. Eccleſiarum Antiſtites, atque Dilectos Filios quarumcumque Religioſarum Mulierum Rectores hortamur in Domino, & enixe monemus, ut eamdem viam, quoad fieri poteſt inſiſtere non recuſent, & non adeo difficiles ſe præbeant peculiaribus Monialibus extraordinarium Confeſſarium aliquando expetentibus; quin potius, niſi aut Monialis poſtulantis, aut Confeſſarii requiſiti qualitas aliter faciendum ſuadeat, earum juſtis precibus obſecundare ſtudeant; illud cogitantes, quod etſi liberum ſit cuilibet Moniali Cardinalem majorem Pœnitentiarium adire, cui ea in re facultas cumulativa cum omnibus locorum Ordinariis a Romano Pontifice tribuitur; nihilominus ea eſt aliquando neceſſitatis urgentia, ut remedium quod de longinquo petendum eſt, non ſatis tempeſtive adveniat. Et quamvis etiam quorumlibet negotiorum expeditiones, quæ in Officio Pœnitentiariæ Apoſtolicæ fiunt, ab omni vel minima pecuniæ ſolutione inviolabiliter ſint immunes; non omnibus tamen Monialibus facile eſt invenire, qui earum negotia in urbe procurare velit, & poſſit.

IV. De qualitatibus Confeſſarii extraordinarii in genere.

Jam vero poſtrema ſupereſt quæſtio, nimirum de qualitatibus Confeſſarii extraordinarii, qui vel pro univerſa Monialium Communitate, vel pro aliqua Moniali peculiariter deputari debeat. Porro nullo unquam tempore dubitatum fuit, an in hujuſmodi Sacerdote ætatis maturitas, morum integritas, prudentia tamen requiratur, quas quidem dotes in eo, qui ad hujuſmodi munus adhibetur, neceſſarias eſſe, omnes fatentur. Sicut etiam minime dubitatur, quin idem ab Ordinario loci ſpecialiter pro Monialibus approbatus eſſe debeat, quum hujuſmodi approbatio ex Apoſtolicarum Conſtitutionum lege omnino requiratur non ſolum in omnibus tam ordinariis, quam extraordinariis Confeſſariis, qui Monialibus, etiam Regularibus ſubjectis, ab earum reſpective ſuperioribus deputantur, ſed etiam in iis, qui a Cardinali majori Pœnitentiario conceduntur etiam Apoſtolica Sede vacante, quo nimirum tempore amplioribus is pollet facultatibus, ut videre eſt in Noſtra Conſtitutione ſuper illius facultatibus edita, quæ eſt 95. in Tom. 1. Bullarii Noſtri, ubi paragrapho 54. eidem conceditur, ut, vacante Sede, *Monialibus Confeſſarios extra ordinem valeat deputare, ſi eos ex aliqua rationabili cauſa petierint pro earum libitu inter approbatos ab Ordinario ad audiendas Monialium Confeſſiones eligendos*.

An ſemper deputari debeant ex eo Ordine cujus eſt Monaſterii Prælatum.

Quamobrem ad id dumtaxat redacta eſt controverſia, an ſcilicet e Clero Sæculari an vero e Regulari eligendus ſit hujuſmodi Confeſſarius; tum inter Regulares an aſſumi poſſit ex quolibet alias permiſſo, an vero ſemper deputari debeat ex ipſo Ordine Prælati Regularis ad quem Monaſterii regimen ſpectat.

Quid de conſuetudin.

Sane pro Monialibus Epiſcopo immediate ſubjectis, regula eſt, ut ordinarius earum Confeſſor ſit Sacerdos Sæcularis; Extraordinarium vero ex Ordinibus Regularibus ſæpiſſime aſſumi apud pleroſque Epiſcopos uſu receptum eſſe conſtat; deficiente forſan per ſingulas Diœceſes Presbyterorum ad id muneris idoneorum copia.

Regulares deputare poſſunt Confeſſarios extraordinarium ex alio Ordine vel Sæcularem.

Regulares autem Prælati Monialibus ſibi ſubjectis Confeſſarium ordinarium deſignant e ſuo ipſorum Ordine; extraordinarium autem etiam ex alio Ordine Regulari deputare poſſunt juxta Decretum a ſupradicta Congregatione editum *die 26. Septembris anni 1595.* ac relatum in *lib. 8. Decret. p. 149. a tergo*, ubi ſic legitur *Sacra Cong. reſpondit, Superiores Regulares teneri offerre Confeſſarium extraordinarium ejuſdem Ordinis, alterius vero Ordinis poſſe quidem, ſed non teneri*. Nunquam tamen, quod meminerimus, ullum Sacerdotem ſæcularem, aut diverſi Ordinis Regularem, vidimus a Regulari Prælato Monialibus ſibi ſubjectis extraordinarium Confeſſorem deputari. Denique quum aliquando evenire poſſit, ut in caſu negligentiæ Superioris Regularis, ad Epiſcopum, ut ſupra dictum eſt, pertineat deputatio Confeſſarii extraordinarii, etiam pro Monialibus Regularium regimini ſubjectis, nulla ipſe lege tenetur ad hujuſmodi Confeſſarium eligendum ex eo Ordine, cujus eſt Monaſterii Prælatus; ſed tali caſu liberum eſt illi quemlibet idoneum Presbyterum Sæcularem, aut alterius Ordinis Regularem ad audiendas earum Monialium Confeſſiones deputare.

Controverſia ſub Innocentio XIII. examinata in Congregatione particulari.

At quum ſuperioribus annis Apoſtolicæ Sedi expoſitum fuiſſet pluribus de cauſis, iiſque graviſſimis, quas hic referre opus non eſt, non tam opportunum quam plane neceſſarium videri, ut Monialium Monaſteria Regularium regimini ſubjecta ſemel ſaltem in anno Confeſſarium extraordinarium diverſi Ordinis Regularem, aut e Sæculari Clero Presbyterum haberent; hujus rei examen, jubente fel. record. Prædeceſſore Noſtro Innocentio Papa XIII. aſſumptum fuit a peculiari Congregatione ex quinque tunc exiſtentibus S. R. E. Cardinalibus compoſita, cui Nos tunc in minoribus conſtituti in Secretarii munere operam præſtabamus; quæque per annum, & ultra, ſingulis Hebdomadis cogebatur, ad diſcutienda, & definienda complura Eccleſiaſticarum quæſtionum capita, quæ deinde inſerta ſunt in Apoſtolicis litteris ab eodem Innocentio Prædeceſſore editis die 13. Maji 1723. quarum initium eſt *Apoſtolici miniſterii*, quæ etiam a ſan. mem. Prædeceſſore quoque Noſtro Benedicto Papa XIII. in forma ſpecifica confirmatæ fuerunt per alias ſimiles litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Ejus Congregationis Scopus Trid. Concilii obſervantiam inſtaurare.

Cum autem negotia, quæ in ea Congregatione tractabantur, nullius privatas rationes attingerent, ſed de reſtituenda potiſſimum Trid. Concilii obſervantia in quibuſdam Catholici Orbis regionibus, ut ferebatur, non parum labefactata, unice ageretur; neceſſarium minime judicatum fuit, aliquem velut in judicium vocare ad deducenda jura, ſi quæ ſibi adverſus illa, quæ decernenda viderentur, competere forſan

ſan

ſan putaret. Sed noſtra peculiaris cura erat, ad ſingula propoſita capita totidem diſſertationes, unicuique ex præfatis Cardinalibus exhibendas, elucubrare; ad demonſtranda videlicet fundamenta illius diſciplinæ, quæ in uſum revocanda cenſebatur. Nec aliter ſe res habuit, quum in eadem Congregatione ut præfertur, in deliberationem venit, an decernendum foret, ut Regulares Monaſteriorum Prælati, una ſaltem ex tribus vicibus, quibus extraordinarium Confeſſarium Monialibus ſibi ſubjectis in annos ſingulos exhibere debent, aliquem Sæcularem, aut alterius Ordinis Regularem Presbyterum ad id deputare tenerentur, utque ipſis hac in re deficientibus, liberum eſſet Epiſcopis locorum Ordinariis eorum defectum ſupplere, & emendare.

Nihilominus in hoc caſu admiſſi ſunt Regulares ad contradicendum.

Verum quum Regularibus innotuiſſet, in prædicta Congregatione conditum eſſe Decretum eorum intentioni contrarium, utpote qui minime aſtringi volebant ad hujuſmodi annuam deputationem Confeſſorum extraordinariorum e Clero Sæculari, vel ex aliis Ordinibus; nonnullarum Religionum Procuratores Generales petierunt admitti ad deducendas rationes, quas hujuſmodi Decreto obſtare putabant; cumque id facile impetraſſent, ac ſuam totiuſque Cœtus Regularium cauſam per eximios illius temporis in Romana Curia Advocatos defendi curaſſent; Sed nihilominus prædicta Cardinalium Congregatio in priori ſententia permanſiſſet; placuit præfato Prædeceſſori Innocentio, antequam Decretum hujuſmodi approbatione ſua confirmaret, aliorum Cardinalium Sententias audire. Itaque excluſis illis omnibus, qui ex ipſius Pontificis deputatione in præcedentibus ſeſſionibus per annum integrum negotia diſcuſſerant; aliiſque advocatis Cardinalibus, quibus exhiberi ſecreto fecerat conſcriptarum allegationum exempla; Nobis etiam adeſſe juſſis, qui rationum momenta a priori Congregatione præ oculis habita, ſi opus eſſet, exponere poſſemus, novam Cardinalium Congregationem ex improviſo coram ſe convocavit, in qua iterum propoſita quæſtio diligenter, ac mature diſcuſſa fuit; ac demum ipſe Pontifex de ipſius Congregationis conſilio, & aſſenſu, ſuper hac re decrevit, ut ſequitur. *Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confeſſor extraordinarius bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confeſſiones audiat, ſi impoſterum Superiores Regulares, quoad Monaſteria ipſis ſubjecta, toties prædictum extraordinarium Confeſſorem deputare neglexerint, vel ſi etiam ex proprio eorum Ordine ſemper deputaverint, nec ſaltem ſemel in anno ad id munus elegerint Sacerdotem aut Sæcularem aut Regularem alterius diverſi Ordinis profeſſorem, in his caſibus Epiſcopi, pro ſuo arbitrio, & conſcientia deputationem hujuſmodi facere poſſint, nec illa quovis titulo, aut prætextu, a Superioribus Regularibus valeat impediri.*

Novæ cauthelæ a Pontif. adhibitæ.

Tenor reſolutionis a Pontifice tunc editæ.

Perſcriptum ſane fuit hujuſmodi Decretum ea occaſione, qua agebatur de reſtituenda in certis quibuſdam Regionibus Eccleſiaſtica diſciplina ad formam Conc. Trid. verum ipſius Decreti vigor ad eas dumtaxat Regiones minime reſtrictus fuit; quum & animarum pericula, quæ ex perpetua Confeſſorum ejuſdem Ordinis deputatione timebantur, in omnibus Monaſteriis Regularium regimini ſubjectis locum habere poſſit; & quæcumque adverſus Decretum ipſum adducta fuerunt, ex generalibus Ordinum ſtatutis, & ex Conſtitutionibus Monialium Regularibus ſubjectarum fuerint deſumpta. Cumque judicatum fuerit, ea omnia nequaquam obſtare, quo minus ita decerneretur; ſequitur, ut, quamvis eidem Decreto cauſam dederint peculiarium quarumdam regionum neceſſitates Apoſtolicæ Sedi eo tempore expoſitæ, illud tamen generale ſit, & univerſos per Orbem Regulares Monaſteriorum Monialium Prælatos afficere debeat.

Ea generalis eſt, & ubique obſervanda.

Cum vero deinde alter laudatus Prædeceſſor Benedictus XIII. Innocentii litteras in forma ſpecifica confirmarit, Nobis conſtat illius mentem fuiſſe, ut hujuſmodi Decretum univerſalis, & inviolabilis legis vim obtineret. Super quo nihilominus, ne ulla apud aliquos ſuperſit dubitatio; Nos ipſi præſentium litterarum vigore, ac motu proprio, & certa ſcientia, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ipſum relatum Innocentii Prædeceſſoris Decretum, ſtatutum, mandatum, atque præceptum ad omnia per Orbem ubique exiſtentia, & Regularium regimini ſubjecta Monialium Monaſteria, quatenus opus ſit, expreſſe extendentes, & ampliantes; decernimus, atque ſtatuimus, ut ſingulis annis, incipiendo a proximo milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo nono a Nativitate Domini decurrendo, Regulares Monaſteriorum Prælati teneantur bis, aut ter in anno Confeſſarium extraordinarium univerſis Monialibus in iis degentibus offerre; ſi vero ipſi forſan hujuſmodi Confeſſarii extraordinarii deputationes inter præſcripta tempora omiſerint, vel ſemper proprii Ordinis Regularem Sacerdotem ad hunc effectum deputaverint; itaut præfatæ Moniales ſemel ſaltem in anno Confeſſarium extraordinarium e Clero Sæculari, aut ex alio Ordine Regulari non habeant, ad Epiſcopos Diœceſanos omni appellatione remota, devolvatur jus ſupplendi eorumdem Prælatorum defectum (ſi nempe penſatis rerum circumſtantiis, ita expediens eſſe judicaverint) per deputationem Confeſſarii extraordinarii, quem tam in uno, quam in altero caſu, aut e Clero Sæculari, aut ex alio Regulari Ordine pro ipſorum arbitrio deligere poſſint, & valeant.

Pontifex eam expreſſe extendit ad omnia Monaſteria Regularibus ſubjecta, cum præcepto &c.

Quo circa dilecto filio noſtro S. R. E. Cardinali moderno noſtro, & pro tempore exiſtenti Romani Pontificis in Urbe ejuſque Diſtrictu Vicario in Spiritualibus Generali, earumdem præſentium tenore committimus, & mandamus, ut hæc Noſtra Decreta, atque ſtatuta, tum in omnibus ejuſdem Almæ Urbis Monaſteriis, quæ Regularium regimini ſubſunt, quam in aliis quibuſque Regularium, aut Sæcularium Mulierum, aut Puellarum domibus, ſeu collegiis, atque conſervatoriis, quibus unicus Ordinarius Confeſſor a Superioribus deputari ſolet in omnibus, & per omnia juxta earumdem litterarum præſcriptum, exactiſſime obſervari, & adimpleri faciat; ne forte audiri contingat, quod cum magna animi Noſtri moleſtia dictum aliquando eſſe cognovimus, Apoſtolicas Conſtitutiones Romæ quidem ferri, & publicari, ſed eas minime in ipſa Urbe ad effectum perduci.

Committit Card. Urbis Vicario pro præmiſſorum executione.

Eamdem porro curam, & ſolicitudinem injungimus, & demandamus Ven. Fratr. Patriarchis, Primatibus, Archiepiſcopis, & Epiſcopis per omnes univerſi Orbis Eccleſias conſtitutis, quibus ut ſatis perſpectum putamus voluntatis Noſtræ ſtudium, tam in eorum rationabilibus querelis, juſtiſſimiſque petitionibus ſuſcipiendis, quam in corruptelis, quas irrepſiſſe judicaverint eliminandis, idque non ex ingenio Noſtro quidquam ſtatuendo, nec peregrinas novitates inducendo, ſed veteres, ut plurimum leges, & regulas, vigili Prædeceſſorum Noſtrorum providentia jam pridem conſtitutas, in priſtinum, debitumque vigorem, & uſum revocando; Ita eoſdem meminiſſe volumus, proprium zeli Paſtoris officium non in eo ſitum eſſe, ut adverſus ea, quæ contra leges fiunt, inutiliter deplorando, declament, ſed ut illa de medio tollere curent, adhibitis opportunis remediis in eum finem jam præſtitutis, implorato etiam Apoſtolicæ Sedis auxilio, ubi impedimentum aliquod eorum auctoritati, & legum executioni afferri contingat, omneſque diligentias, & curas, quas corrigendis abuſibus ipſi fideliter impenderint, in irritum cedere videant.

Item omnibus Patriarchis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis.

Quoniam vero tam in ſuperius allegato Clementis XI. edicto, quam in Synodalibus plurium Epiſcoporum Conſtitutionibus ſtatutum eſſe conſpicimus, ut quo tempore extraordinarius Confeſſor alicui Communitati deputatus miniſterio ſuo fungitur, Ordinarius Confeſſor nullum ipſi impedimentum afferre audeat, multoque minus præſumat per id temporis alicujus Monialis, ſive Superioriſſæ, ſive Novitiæ, ſive Converſæ, neque demum alterius cujuſcumque perſonæ intra ſepta Monaſterii, aut piæ Domus commorantis Sacramentalem Confeſſionem audire; Nos id quoque approbatione Noſtra roborantes, & confirmantes, ſtatuimus, & mandamus, ut Epiſcopi quidem, ſi de Monaſteriis, aut Domibus eorum regimini ſubjectis agatur, Regulares autem Superiores, quod ad illas Communitates attinet, quibus ipſi præſunt, pro hujuſmodi legis implemento advigilent, & contravenientes meritis pœnis coerceant, & afficiant.

Durante Confeſſarii extraordinarii munere, ordinarii Confeſſarii munus ceſſet.

Ac demum quibuſcumque Confeſſariis extraordinariis, qui vel alicui Communitati generaliter, vel peculiariter alicui perſonæ in Monaſterio degenti, conceſſi, ac deputati fuerint, diſtricte inhibemus, ſub pœnis adverſus accedentes ad Monaſteria Monialium, & cum ipſis converſantes, præſertim Regulares a Prædeceſſoribus Noſtris quandocumque ſtatutis (quas etiam præſentium vigore confirmamus, & innovamus) ne, poſtquam ſuum officium impleverint, ad idem Monaſterium ulterius accedere, aut ullius generis commercium intra ipſum quomodocumque continuare, & fovere, etiam ſub ſpiritualis cauſæ, aut neceſſitatis obtentu, & colore, audeant, aut præſumant.

Extraordinarius vero expleto officio ſe abſtineat etiam ab acceſſu ad Clauſtra.

De-

Clauſula pro præmiſſorum firmitate.

Decernentes, ipſas præſentes litteras, atque omnia, & ſingula in eis ſtatuta, etiamſi quicumque in iiſdem intereſſe habentes, ſeu habere prætendentes, ad id vocati, & auditi non fuerint, nec præmiſſis conſenſerint, aut alterius cujuſcumque generis defectus forſan adverſus eas objicietur ſemper, & perpetuo valida, & efficacia eſſe, & fore, & ab omnibus ad quos ſpectat, atque in futurum ſpectabit, inviolabiliter etiam perpetuo obſervari. Sicque, & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam cauſarum Palatii Auditores, & S. R. E. Cardinalium Congregationes ordinarias, atque peculiariter deputatas, alioſque Cardinales etiam de Latere Legatos, & Vice-Legatos, & Apoſtolicæ Sedis Nuntios, judicari, & definiri debere; ſublata eis, & eorum cuilibet, aliter judicandi, definiendi, & interpretandi facultate, & auctoritate; atque irritum, & inane decernentes quidquid ſecus a quoquam ſcienter vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio contrariis.

Non obſtantibus quibuſcumque etiam Apoſtolicis ac in Univerſalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, necnon quarumcumque Eccleſiarum, & Ordinum Regularium, ſeu Congregationum aut Societatum, & Inſtitutorum, etiam S. Joannis Jeroſolymitani, aliorumque Militarium Ordinum, ſeu Monaſteriorum Virorum, aut Monialium, aliarumque piarum Domuum, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, uſibus, & conſuetudinibus, etiam immemorabilibus; Privilegiis quoque, exemptionibus, & Indultis, etiam in corpore juris clauſis aut litteris Apoſtolicis, cuilibet præmiſſorum, ſub quibuſcumque verborum tenoribus, & formis, etiam hic de neceſſitate exprimendis, ac cum quibuſvis clauſulis, & decretis etiam irritantibus in genere, vel in ſpecie, & derogatoriarum derogatoriis, quomodolibet in contrarium conceſſis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis; quibus omnibus, & ſingulis, hac vice dumtaxat, & ad præmiſſorum effectum, illis alias in ſuo robore permanſuris, de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine derogamus, ceteriſque contrariis quibuſcumque.

Volumus demum, ut earumdem præſentium tranſumptis, ſeu exemplis etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides, tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipſis præſentibus haberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Fides præſtanda tranſumptis.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Noſtrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, ſtatuti, decreti, & declarationis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus, ſe noverit incurſurum.

Sanctio.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ 1748. Nonis Auguſti, Pontificatus Noſtri anno octavo.

Dat. Pontificatus anno 8. die 5 Auguſti 1748.

D. Card. Paſſioneus.

J. Datarius

VISA DE CURIA.

J. C. Boſchi.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Noſtri JESU CHRISTI 1748. Indictione 11. die vero 16. Auguſti, Pontificatus autem Sanctiſſimi in Chriſto Patris, & Domini Noſtri D. BENEDICTI, Divina Providentia Papæ XIV. anno nono, ſupradicta Conſtitutio affixa, & publicata fuit ad valvas Baſilicæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, & Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Dominicum Contini Apoſt. Curſ.

Horatius Magnaitti Mag. Curſ.

F I N I S.